T.4889

T. 4889

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

January – March 1992

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

கலசம் 7 — துளி 22

CUP 7 — DROP 22

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்,
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை, எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,
28-29, GANDHI IRVIN ROAD, EGMORE,
MADRAS-600 008.

THE COMMISSIONER OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,
EGMORE, MADRAS - 600 008.

201-1—A

Commissioner of Archives and Historical Research.	Thiru M. PARAMASIVAM, I.A.S.
Deputy Commissioner of Archives	Tmt. T. N. SAROJA
Assistant Commissioners of Archives	Thiru R. ABDUL JABBAR Thiru K. V. GOPALAN Thiru S. MUTHUSUBRAMANIAN Thiru A. DURAIPANDIAN Thiru A. KRISHNAMOORTHY Tmt. H. AMMANI
Editor (Gazetteers)	Thiru M. GOPALAKRISHNAN
Research Officer (Publication Cell)	Tmt. J. AMBASHANKARI
Assistant Editor	DR. K. S. K. VELMANI

EDITOR'S PAGE.

Here is the 22nd issue of Avana Amudham in your hands.

This issue also contains many interesting articles for the Readers.

The article on the Ellore Carpet Weavers Society in the Madras Presidency (1937-53) by Dr. G.J. Sudhakar gives useful information as to how that Society progressed gradually, which impressed upon the Government of India to provide working capital to the Society and also, how the Society was awarded First Class Certificate of merit by the All India Co-operative Union, New Delhi, when the society participated in the All India Co-operative exhibition.

The article on Devadasis Memorial of 1927 presented by Dr. R. Sundararaj who has taken pains to collect information from various sources depicts "inter-alia" how the presence of Devadasis was considered auspicious in social functions in those days and the circumstances that warranted abolition of the Devadasis system ultimately.

In his useful article on Wages in Coimbatore Cotton Textile Mills, Thiru T. Thangappan, has rightly portrayed among other things that one of the causes for the poverty and indebtedness of the workers of Cotton Textile Mills, was their low wages.

The details about the Ardhanareeswara Temple, Tiruchengodu and the remains of Attur Fort, collected from various Government Orders and furnished by Thiru D. Srinivasa Rao, is a source of information to the research scholars.

In the Tamil Section, the article on St. Mary's Home, Cuddalore eollected from old Government Orders and flashed by Thiru Gopal, gives useful information about the invaluable services rendered by the Home, particularly for Destitutes, poor and downtroden.

Another article on the Revolutionist "Yusuf Khan" by Thiru Jayachandran will really embolden the readers to assess how the dictatorship should be put an end to.

A part of the History of Prataba Mudaliar, continuous to glitter this issue also.

The list of books received in Tamil Nadu Archives Library during the period end 31st December 1991, will be very useful for the scholars, who are desirous of referring them for their reserach.

We happily invite comment which will help us improve the standard of the journal.

We also solicit interesting historical notes and thought—provoking articles, from the readers.

Assuring our best services always to our readers.

M. GOPALAKRISHNAN

CONTENTS.

	PAGES NO.
1. Ellore Carpet Weavers Society in the Madras Presidency 1937—53—Dr. G. J. Sudhakar.	1
2. The Devadasis Memorial of 1927—Dr. M. Sundara Raj	4
3. Wages in Coimbatore Cotton Textile Mills—Dr. T.Thangappan	15
4. Ardhanareeswara Temple, Tiruchengodu —D. Srinivasa Rao	21
5. List of books received in the Tamil Nadu Archives Library during the period from 1st October 1991—31st December 1991.	23
6. List of books purchased in the Tamil Nadu Archives Library during the period from 1st October 1991 — 31st December 1991.	26
7. Progress of Research Topics in Tamil Nadu Archives during the period from 1st October 1991 — 31st December 1991.	27

தமிழ்ப் பகுதி

8. புனித மேரி இல்லம், கடலூர்—இ. கோபால்	35
9. புரட்சி தளபதி யூசுப்கான்—ஜெ. ஜெயசந்திரன்	37
10. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்—தொடர்ச்சி (அத்தியாயம் 29 முதல் 32 வரை).	44
11 துறைச் செய்திகள்.	62

ELLORE CARPET WEAVERS SOCIETY IN THE MADRAS PRESIDENCY 1937—1953*.

Dr. G. J. SUDHAKAR, M.A., M.Phil., Ph.D.,
Reader in History, Loyola College
(Autonomous); Madras-600 034.

Ellore was the principal seat of the carpet industry in the Madras Presidency for several centuries. There is sufficient evidence to show that it existed as far back as 1550. In the 19th Century, there was demand for it even from Europe.

This study focusses attention on these carpet weavers from the time when a co-operative society was formed to give a new life to the industry. This society was aided for a period of five years from the special grant made by the Government of India.[1]

The membership of this society, which was registered on the 30th June 1937, included 54 master weavers, all of whom were Muslims and who had contributed a share capital of Rs. 550. This society had also admitted six non-weaver members who contributed a share-capital of Rs. 50. The cost of running this society was met partly from the Government of India grant and partly from funds made available by the provincial Government, the Government of India providing the working capital and defraying the rent, pay of the designer and the pay of the special Co-operative inspector and their travelling allowance and the pay of the Clerk and peon, and the provicial Government meeting the cost of the dye-house equipment, rent of the dye-house and the pay of the dyer and the day watchman besides some miscellaneous expenditure. This society commenced operations on the 31st July 1937. The equipment required for the dye-house was supplied from the Government Textiles Institute, Madras. The amount of Rs. 2,000 provided for working capital was disbursed on the 19th October 1937, and up to the 31st March 1938 the society had purchased 5,957 lbs. of loose wool for Rs. 1,440, 5,657 lbs. of woolen yarn for Rs. 1,812,870 lbs. of cotton yarn for Rs. 286, 1,275 lbs. of jute yarn for Rs. 158, 2,378 lbs. of dyes and chemicals at a cost of Rs. 697 besides fuel to the value of Rs. 41. The Society manufactured 356 carpets valued at Rs. 3,000 and carpets to the value of Rs. 2,300 were disposed of leaving a stock of carpets valued at Rs. 700 in hand at the end of the year 1937-38. The amount of wages earned by the weavers in the production of these carpets was about Rs. 1,070. In its first year itself, an exporting house bought some carpets of 4¼ stitches quality with a view to testing the demand for them in foreign markets and a representatives of a well known carpet firm in London had visited the society during this year and had placed a trial order for carpets of 5 threads quality at a cost of about Rs. 450. The Victoria Technical Institute, Madras had purchased a few carpets, and Messrs. Spencer and Company Limited, Madras were appointed sole agents for the society's superior carpets in Madras city. Even from Australia there was a trial order for a thousand square yards.[2]

When the society's work is reviewed for the year 1939-40, it is clear that the society had progressed satisfactorily. Working capital had increased from Rs. 956 to Rs. 1,050 and an additional working capital of Rs. 2,000 provided from Government of India grant was disbursed to the society during the year. An amount of Rs. 11,350 was borrowed from the Central Bank, whilst of the amount of Rs. 13,000 borrowed from the Central Bank during the previous year, Rs. 11,305 was repaid during the year. Thus, the total balance of loans outstanding on the 31st March 1940 was Rs. 12,595. At the end of the year 1938-39, the society had held stocks of wool, woolen yarn, yarn, dyed and undyed cotton and jute yarn, dyes and chemicals to the value of Rs. 4,742 and 1,070 square yards of pile carpets valued at Rs. 4,741. During the year under review, the society had purchased raw materials to the value of Rs. 9,176 and on the 31st March 1940, it held stocks of wool,

---

* This paper was presented in the Socio-Economic History section of the South Indian History Congress, VIII Annual Session, held at Quilon during 9—11th January 1988.

1 The Madras Journal of co-operation, volume XXIX, Number 2, The Madras Co-operative Union. Madras, August 1937, PP. 9.

2 Administrative Report of the Department of Industries, Madras for the year ended 31st March 1938.

dyes and chemical to the value of Rs. 4,172 and carpets valued at Rs. 2,222. Despite the loss of foreign market as a result of the war, the society had received orders for 4,040 square yards of carpets valued at Rs. 19,000 and of this quantity 2,850 square yards of the value of Rs. 13,960 were supplied by the end of the year. The society had manufactured 3,738 square yards of carpet of different qualities of an aggregate a value of Rs. 17,716 as against a production during the year 1938-39 of 3,420 square yards valued at Rs. 14,122. The sales effected by the society increased from Rs. 12,684 to Rs. 21,904. An amount of Rs. 6,517 was disbursed as wages to carpet weavers, spinners, hawkers and twisters. About 18,960 of wollen yarn were secured and 20,140 lbs of woollen yarn was dyed in a variety of shades, but subdued shades dyed on white wool were mostly in demand. [3]

Again, when the working of the society is reviewed with the available data of 1946, it is clear that the society had made a good progress. It had 114 members on the rolls and a paid up share capital of Rs. 3,160 on 30th June 1946. It had a working capital of Rs. 19,777. The value of carpets produced during the year was Rs. 46,761 and the value of goods sold was Rs. 67,207. The society had worked at a gross profit of Rs. 24,457 and its net profit was Rs. 16,908. The carpet manufactured by the society were of Moghul, Persian and modern designs. They had commanded an international reputation by this time and the society had installed looms in temporary sheds to step up production to cope with the increased demand. Further, a dye house was attached to the society for dyeing wool. [4]

In the year 1946-47, it had 111 members on the rolls with a paid up share capital of Rs. 3,051. It had a working capital of Rs. 5,695 and worked at a net profit of Rs. 2,563. The production and sales of carpets during the year amounted to Rs. 73,293 and Rs. 60,233 respectively. The members of the International wool Secretariat, London had visited the society and had also appreciated the quality of its carpet.

The cumbly and pile carpet societies were affiliated to the Madras Handloom Weavers Provincial Co-operative Society. This society and the Provincial Co-operative Marketing Society had been arranging for the marketing of the goods of these societies.

There was a special staff of two Junior Inspectors to supervise these societies and one designer to render technical assistance to them. The Central Government which was sanctioning subsidies for the development of the woollen industry in the past, had discontined this practice with effect from 1st April 1947. But the provincial Government continued to sanction its subsidy. This was utilised for meeting the cost of the special staff, and for disbursement of grants in the societies to meet their establishment and contingent charges, etc. [5]

On 30th June 1948, the society had a membership of 108 and a paid up share capital of Rs. 3,192. It had working capital of Rs. 24,852. During the year 1947-48 it purchased raw materials to the excent of Rs. 9,766 produced carpets worth Rs. 40,249 and sold stocks to the value of Rs. 43,620. It earned a net profit of Rs. 5,112. [6]

---

[3] Administrative Report of the Department of Industries and Commerce, Madras, 31st March 1940.

[4] Report of the working of Co-operative Societies in the Madras province for the Co-operative year ended 30th June 1946, Superintendent, Government press, Madras, 1947

[5] Report on the working of Co-operative Societies in the Province of Madras for the Co-operative year ended 30th June 1947, Superintendent, Government Press, 1948.

[6] Report on the working of Co-operative Societies in the province of Madras for the Co-operative year ended 30 th June 1948, Superintendent, Government Press, Madras, 1949.

On 30th June 1949, the society had a membership of 114 and a paid up share capital of Rs. 3,000. Its sales amounted to Rs. 26,060. [7]

On 30th June 1950, there were 120 members on the roll of the society with a paid-up share capital of Rs. 3,425. It borrowed Rs. 5,000 from the Central Bank for its business. The society sold carpets worth Rs. 30,758 as against Rs. 26,060 during the preceding year. During the year, the society had taken part in the All India Co-operative Exhibition convened by the All India Co-opearive Union, New. Delhi. In this exhibition, the society was given a first class certificate of merits.[8]

On 30th June 1951, the society, had 119 members with a paid up share capital of Rs. 3,415. During this year it produced goods worth to Rs. 25,916. Its sale during the year amounted to Rs. 64,493 as against Rs. 30,758 in the preceding year. It distributed wages to the extent of Rs. 17,269 to its members. It had executed an order placed by the Executive Engineer, South Presidency Division, Chepauk for supply of Carpets worth Rs. 3,047 for the new Assembly Hall. [9]

On 30th June 1952, the society had 131 members with a paid up share capital of Rs. 3,575. It produced goods worth Rs. 11,681 and sold goods for Rs. 23,124. It earned a net profit of Rs. 530. [10]

On 30th June 1953, the pile carpet weavers Co-operative Society had 153 members on its rolls with a paid up share capital of Rs. 3,548. It produced goods worth Rs. 6,368 and sold goods for Rs. 7,781. [11]

Conclusion:

The society in its first year itself had proved that it was capable of supplying carpets of a good quality and uniform standard. The popularity of the Society's carpets was due to the efficient manner in which the wool was dyed in various shades and also to the exquisite workmanship due to its great tradition in the field.

Further, it is to the credit of both Central and Provincial Governments then, that a dying industry like this was propped up through its subsidy, supervision and arrangement of marketing facilities.

---

[7] Report on the workin of Co-operative Societies in the province of Madras for the Co-operative year ended 30th June 1949, Superintendent, Government Press, Madras, 1950.

[8] Report on the working of the Co-oprative Societies in Madras, 1950. Registrar of Co-operative Societies, Madras, 1950.

[9] Report on the working of the Co-oprative Societies in Madras for the Co-operative year ended 30th June 1951, Superintendent, Government Press, 1952.

[10] Report on the working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co-oprative year ended 30th June 1952, Superintendent, Government Press, Madras, 1953.

[11] Report on the working of Co-operative Societies in the State of Madras for the Co.operative year ending 30th June 1953, Superintendent, Govern-press, Madras, 1954.

THE DEVADASIS' MEMORIAL OF 1927.

Dr. M. SUNDARA RAJ,
M.A., M.Phill., B.Lib.Sc., B.G.L., Ph.D.,
Tamil Nadu Archives, Madras-600 008.

The Devadasi System occupied a conspicuous place not only in the History of Tamil Nadu but also in India. The origin and growth of the system are obscure. It had recognition and appreciation from time immemorial to the medieval period by the rulers as well as they ruled. But the system began to lose its hold during the British regim in Madras and other parts of India. The Devadasi system was attached to Hindu religion and the British rulers paid their attention only to the revenue of the temples and not on the Hindu religion and its institutions and organisation. The Devadasis were financed by Zamindars and Landholders who created several endowments to the Devadasis in the form of lands and other income-deriving properties as a token of their love and possession. The new land revenue policy of the British Government paved the way for the decline of Zamindary System which had its impact on the devadasis whose economic condition too began to dwindle. Socially the status of the Devadasis degraded due to their immoral life and open prostitution. The economics distress of the devadasis forced them to violate all of their caste and religious norms. they emerged as a moral degenerating force by their excessive promiscuous life and prostitution. The Government, the social reform organisations such as Women's Indian Association, Madras to which Dr. Muthulakshmi Reddi was closely associated realised that the devadasi system should be abolished. Their efforts effected to take legislative measures against Devadasi system during 1920. It had its repercussion among the devadasis who expressed their protest agsinst the abolition of devadasi system through meetings and by means of memorials to the Government. In this article an attempt is made to explain the causes and for the impact of the great devadasi memorial submitted to the Government in 1927.

The word 'Devadasi' meant a servant of slave of God. Devadasis were Hindu married ladies who had to undergo a ceremony of a proxy marriage with an idol either in a Hindu temple or an idol outside. The ceremony was called dedication or pottukattu. The Devadasis were popularly known as dancing girls because their main duty was to dance in front of the idols during processions and poojas.[1] So far as the causes for dedicating girls to Gods were concerned, pregnant woman used to pray God to have a normal and easy delivery, for which they would vow to God to dedicate her first daughter to God. Again if any female child fell ill, some ignorant parents vowed to God to dedicate the child as a devadasi[2].

To become a Devadasi the girl had to fulfil certain conditions imposed by the temple authorities and undergo some specified ceremonies. Accordingly, before dedicating a girl to the temple, the senior Dasi or the concerned party should get the sanction of the temple authority. The girl to be so dedicated, would be normally six to eight years of age and had not attained puberty. Some paddy and five Faname were given to the family of the dedicated girls from the temple funds to meet the expense of the ceremony. After this, the dedicated girl would be brought to the temple on the morning of an auspicious day with two sets of new clothes, betel leaves and nuts. The temple priest would keep the clothes and Tali at the feet of the idol. The tali consisted of a triangular pottu bearing the image of God with a gold bead on either side. The girl would be seated facing the idol and in the sanctum sanctorium a priest would perform the marriage rituals. Then the priest would tie the Tali on behalf of the God on the neck of the girl. After that the Nattuvan, or the dancing master would start instructing her for the first time the art of dance and music. After performing all these marriage ceremonies in the temple the girl would be brought to her house where the feast and other functions would be conducted for two or three days depending upon the financial status of the parents.[4] In many cases, some rich men would meet the expense of the marriage.

The Devadasis were entrusted to perform certain functions in the temple regularly. Everyday she had to attend Deeparadhana, the weaving of lighted lamps in front of the deity at sunset, singing hymns in praise of the deity dancing before Him and proceding with the procession of the deity.[5] The Devadasis used to continue such religious service till thirty or forty years of aged. For their services in the temple they were paid in cash depending upon the financial condition of the temple. In certain

cases, they were granted lands as inams. During 19th Century, many Devadasis were rich and had enormous wealth. They were well versed in the art of dressing and in the use of different kinds of ornaments. [6]

The Devadasi were happy to give birth to a girl baby as it received tumultuous wellcome from the members of the family. Normally the eldest daughter was dedicated to the temple and the rest were either married to their community people or allowed to adopt the profession of prostitution. The property of the dasis' would be inherited by the daughter and if the Dasi had no daughter she used to adopt one either from her relative or by purchase from her caste or other higher castes. Normally the adopted child would be trained in all interests by the adopted mother. [7]

The Devadasis were well educated as education was a must for them to learn the art of music and dance. During the early parts of the 19th Century, education of female was confined only to the Devadasi women. [8] During the introduction of female education in India, many parents expressed their view that they never likes their daughters to beome devadasis because at that time education was more or less confined only to Devadasi community. [9] The birth of a male child in the Devadasi community was considered a curse. They were treated as servants by their sisters and were subjected to implicit obedience. The administration of whole family was in the hand of Devadasis and male members had to depend on their sisters for their livelihood. [10] Many male members became natuvans who taught the dasi girls the art of music and dance. Some natuvans achieved high status from the rulers and the public by their talent. [11]

There as no widow-hood among the Devadasis because they were married to God, the immortal being. Their presence was considered an auspicious one in social functions like marriages, puberty functions and so on. They were also good artists in the sphere of music and dance.

British administrators, officials and civilians appreciated the art of music and dance performed by the Devadasis. The administrators included the dance and music of Devadasis during the procession held at Company's garden when the inauguration of the New Charter on 17th August 1727 was celebrated in Fort St. George. [12] The European officers were fond of nautch dances performed by Devadasis and were entertained by natives who used to arrange for the dance performace of Devadasis from neigbouring "Pagodas," in order to impress officials. The European soldiers also enjoyed the dance parties of Devadasis in the Military Camps where dancing girls were brought to entertain. [13] Though the European administrators and the prople appreciated the art of devadasis, they indirectly put some restriction on the purchase of minor girls by the Devadasis for recruiting them as their successors to continue their service on moral and medical grounds. The administrators considered the devadasis as the source of venereal diseases and wanted to bring them under their control by implementing the Contagious Diseases Act of 1868 and other rules connected with the combating of venereal diseases. But they could not do anything against them directly because they were attached to Hindu religion.

Though efforts were taken to abolish Devadasi system during the later part of the 19th Century, it gained a momentum during 1920' and later when Dr. Muthulakshmi Reddy took the lead for the abolition of devadasi system. During 1920s, legislative measures were sought to impose some restrictions on the dedication of minor girls to idols as devadasis and the purchase of minor girls by devadasis for making them prostitutes in the name of dedicating them as Devadasis.

While the Government and a major sections of the people were trying to abolish the devadasi system, the Devadasi Community and certain orthodox people, were not in favour of abolition or prevention of the dedication of minor girls. In 1923 when discussion was going on in the Legislative Asembly on a bill relating to the raise of the Age of Consent for extra marital relations by amending the sections 362 and 366 of the Indian Penal Code, T. Rangachariar, an educated orthodox member from Madras City insisted that the age limit for extra marital relations should not be extended from 16 years of age to 18. For that he stated that of South India the daughters of devadasis could not find wedlock and the mothers in such girls used to arrange with certain rich people, say Zamindars and they had honourable hires, They were husbands and wives and the children of such alliances were recognised to have inheritance right in property. Though it was not considered

a legal marriage still it was recognised in society. If the age was raised from 16 to 18 then many girls would have lost the chance of getting suitable matches. [14] The statement of T. Rangachariar was criticised by the members of the House and enlightened people. [15]

After 1924, efforts were again made by the members of the Central legislature who proposed to take legislative measures to abolish the devadasi system. Accordingly, in 1927, V. R. Pantulu made a resolution in the council of state and insisted that legislation should be undertaken to prohibit dedication of girls to temples as devadasis. The Government of India in response to this, stated that the practice of dedicating minor girls to idols was confined to the Madras Presidency, certain districts of Bombay, and a few other places in India only and therefore central legislature could not be made but could be dealt with by the local legislative councils concerned. [16] The Government of India also gave assurances to Ramdas Pantulu and the people that the Government would provided all facilities and support to abolish devadasi system. [17]

At the same time, in Madras, the anti devadasi campaign was going on under the leadership of Dr. Muthulakshmi Reddi who organised meetings in different centres of Madras Presidency. The Indian Women's Association and its official publication Stri Dharma were the main agencies for her propaganda work against the evil system of dedicating girls as devadasis. Through press and public meetings, she gathered sufficient support not only from the public but also from the Devadasi Community itslef. Some organisations among the Devadasi Communities such as Devadasi Women Associations, and Devadasi community Men Associations various other came forward to help Dr. Muthulakshmi Reddi who endeavoured to abolish devadasi system. In 1927, these associations organised conferences and meetings in different centres and urged Dr. Muthulakshmi Reddi to adopt legislation to put an end to the system of dedicating young women and girls, since Dr. Muthulakshmi Reddi was the Vice-President of the Madras Legislative Council. Accordingly on 8th July 1927 a conference of devadasis was held at Chidambaram under the presidentialship of Singaram Pillai. [18] Again on 2nd November 1927, the Manimekala Sangam, A Devadasi Women's Association, organised a meeting at Coimbatore under the presidentailship of Chowdari V. Konambai. Different Devadasi Community Associations such as Isai Vellalar Sangam at Thanjavur and Mayavaram, Sengundar Mahajana Sangam, Coimbatore organised meetings and conferences in support of abolishing Devadasi system. In addition to that, different Kalavantalu Associations of dancing girls community in Andhra conducted meetings and conferences in 1927 to support legislation against devadasi system. Meetings were organsied in different parts of the presidency by enlightened people of the Associations; viz., South Indian Humanitarian League, Madras, Temperance League, the league of Non-Brahmin youth, Conjeevaram and Muthuraja Mahajana Sangam Trichinopoly, A large number of public meetings and conferences were also conducted by the Indian Ladies Samaj, Triplcane Women's Indian Associations and its branches in differnet centres of Madras Presidency and other parts of India. [19] Above all, several memoraials' from the Devadasi Community and others were also sent to Dr. Muthulakshmi Reddi to advocate eradication of the Devadasi system. [20] But a large number of people belonging to Devadasi community opposed the measures of Dr. Muthulakshmi Reddi and others for the abolition of Devadasi system. The Govrnment of India's statement to take legislative measures by local legislatures to abolish devadasi system gave a new inspiration to the social reformers like Muthulakshmi Reddi who brought the matter in the Madras Legislative Council and insisted the House to adopt legislation to put an end to Devadasi system. On 4th November 1927, she put forward the motion in the Madras Legislative Council that the evil system of dedicating girls and young women to Hindu temples for immoral acts should be once and for all stopped by a suitable leglation at an early date. on [21] The resolution of Dr. Muthulakshmi Reddi in the Madras Legilsative Council made a hue and cry among a circle of Devadasi Community, who opposed the resolution tooth and nail. Immediately after the resolution, majority of the Devadasis in Madras and other parts of the Presidency raited their protest by organising meetings and submitting memorials to the Government. On 4th November 1927, T. Doraikannammal, the Secretary of one of the Devadasi Associations organised a metting in the office premises of the association situated at No. 1-6, Murugappa Street, Madras-3, and chalked out the course of action against the measures taken to abolish devadasi

system. In the meeting it was unanimously decided to protest against the introduction of the bill of Dr. Muthulakshmi Reddi by organising protest meetings and sending memorials to the Government for upholding their rights and previleges as devadasis as existed from time immemorial. [22]

T. Doraikannammal took the lead to protest against the resolution of Dr. Muthulakshmi Reddi and instigated all the Devadasis to express their protest by sending them specimen of the memorials to be submitted to the concerned authorities after subscribing their signatures. The memorials popularly known as the Devadasis Memorial of 1927 (could be seen at the end of this article) was submitted to C. P. Ramaswami Ayar, the Law member, Govrrnment of Madras, the members of the legislative Council Fort St. George, Madras, A, Ranaganatha Mudaliar, the Minister for Development Department and others. In the memorial they stated that the Devadasis were not prostitutes; real purpose of their caste was religious services; the fundamental principle of the Devadasi system was service to God; their life was like saints: abolition of Devadasi system would be a danger to religion, the whole community should not be condemend for the sins of a few; The fear of their property being affected too was one among the cause. They appealed to the press and public to support their case and preserve the culutral heritage of the country. They also insisted the Governmentl to afford them educational facilities by which they could get better prospects in life.[23]

The efforts of the Devadasis to protect them from any legislative measure by their memorials ended in failure. In 1929, the Madras Government amended the Hindu Religious Endowment Act of 1926 and intorduced a new section (Section 44A) to it in which provisions were made "inter-alia" for enfranchisement or freeing of lands etc. held by Devadasis on condition of service in the temples where they served [24]. This amendment paved the way for futher legislation viz., "Madras Devadasi (prevention of Dedication) Act (Act No. XXXI of 1947) by which the Devadasi system was ultimately abolished.

NOTES.

1. Crawfurd. P. Sketches chiefly relating to the History, religion, Learning and manners of the Hindoos, T code II in the strand, London 1791 PP. 46..50.

2. Dubais Abbe J.A. Hindu manners customs and cremonies, University of Oxford, London vol, 2, 1892. p. 193,

3. Thurston Edgar, Castes and Tribes of South India, Government of Madras, Madras. Vol. 2, 1909. PP. 128—129.

4, Op. Cit Thuston Edgar, Castes and Tribes of South India, Vol. 11, 1909. P. 143.

5. Census of India, Travancore, Vol. XXVI, part I, Report 1901, Malabar Mail Press, Trivandram, PP. 276—277.

6. Balfour Ebward, Cyclopaedia of India and of Eastern and Southern Asia. Ed. 3, Bernard Quariteh, London, Vol. 1, 1885. P. 924—925.

7. Board of Revenue Consultation, Vol. No. 832, 20 September 1819. P. 8149.

8. Board of Revenue Consultation, Vol. No. 932, 2 December 1822. P. 10940.

9. Thurston Edgar, Castes and Tribes of South India Vol. II, 1909. P. 131.

10. Naik PG, Prostitution under Religious Customs. Bombay Vigilence Association, Bombay. 1928. P 7.

11. Venkataramaya K.S., Administration aud Social Life under the Maratha Rulers of Thanjavur, (Tamil) Tamil University, Thanjore, 1984. P. 2371

12. Public Consultation Vol. 57, 17 August 1727. P. 157.

13. Op. Cit. Spear TGP, Nababs: A Study of the social life of the English in Eighteenth Century India, PP. 35,87.

14. Legislative Assembly Debates. Government of India, Simla, Vol. II Part IV, 1923. PP. 2807—2909.

15. Maye Katherine, 'Mother India, Jonathan Cape, London 1927. PP. 52—54.

16. Op. cit. Proceedings of the Government of India, Home Department, Judicial, File No. 791, 1927. Serial No. (1—4) (NA).

17. *Ibid.*

18. Muthulakshmi Reddi, S., Awakening: Demand for Devadasi legislation, India Printing Works, Madras, 1928, PP. 1-2.

19. *Ibid* pp. 2, 5.

20. *Ibid.* pp. 5,7.

21. Proceedings of the Madras Legislative Council. Government of Madras, Madras Vol. XXXVIII, 1927, P. 415.

22. G.O. 4079, Law General Department, 20 December 1927.

23. *Ibid.*

NOTE.—The Text of the Memorial is given in the end of the article.

24. Fort St. George Gazette 4 June 1929, Part IV Government of Madras, Madras, p. 98.

25. Madras Act, 1947, Act No. XXXI, Legal Department, Government of Madras, Madras 1947.

THE HON'BLE SIR C.P. RAMASWAMI IYER, C.I.E, LAW CHAMBER GOVERNMENT OF MADRAS.

Fort St. George, Madras

The Humble Memorial of the Devadasis of the Presidency of Madras Most Respectfully Showeth:—

1. *Dr. Muthulakshmi Reddi's Resolutiont*—Dr. S. Muthulakshmi Reddi of the Madras Legislative Council brought a resolution in our legislative council which reads thus as amended.

"This Council recommends to the Government to undertake legislation at a very early date to put a stop to the practice of dedicating young Girls and Women to Hindu temples which has generally resulted in exposing them to an immoral like.

This recommendation was moved on 5th November 1927 and accepted by the local Legislative Council.

2. *Our Protest agalnstit.* — We most emphatically raise our voice of protest against the resolution and against any atempt at legislation which has for its object the stopping or prevention in any measure whatsoever of the dedication of young girls and young women to hindu temples. We shall firstly deal with the ostensible objects of its resolution and of any legislation which may be brought to fulfill the spirit of this resolution and show how the objects of the legislators cannot be fulfilled by the proposed legislation and how the proposed legislation would bring results just the reverse of what is intended and we shall then specify our specific reasons for not allowing any such contemplated legislation to be taken up.

3. *Devadasis are not prostitutes.*—The first and the foremost and the only object of the proposed legislation is that such a dedication of Hindu girls and women generally resulted in exposing them to an immoral life. This sympathises with the future of our womanhood and is generally against an immoral life. Let us calmy analyse the implications of this idea of legislation. The community which their women to temple service is known as Devadasis. It is a compound of two words God and Devotee and means the devotees of God. Dasi is the femenine of the word Dais occurring in such words as Ramadass. Popularly our caste is styled by the name of dancing girls probably due to the reason that most of our caste women are experts in dancing and music. Such a hoary name is unfortunately mingled up and associated with an immoral life. It would, we submit be easily conceded by every one that the ins titution of dedicating one's life to a temple has nothing to do with prostitution. This not merely our own self glorified opinion but the considered judgement of some of the most eminent judges of out High Court. No less a person than Mr. Justice Muthusamy Iyer with his keen observation of South Indian customs laid down in a case, (I.L.R. II Madras 393 at page 402) that it should not therefore in the case of dancinggirls be confounded with prost. tution which is neither its essential conditions not necessary consequence." The italics is that of the learned judge. This observation is accepte and reiterated by another learned judge of the same High Court Parker J. in I.L.R- 12 Madras and again the same learned judge stated "It has been held in two cases that prostitution is not the essential condition or necessary consequence of becoming a dancing girl, and a fortiori it is not the necessary consequence of education to become one". Another learned judge Mr. Justice Subramania Iyer has said in I.L.R. 19 Madras 127 at page 130 that "it is scarcely necessary to say that neither in theory nor in practice is the dedication to the temple looked upon as essential to a woman of the dancing girl caste becoming a prostitute. But on the other hand there is an immediate and clear connexion between the ceremony (Tying the Pottu) and the Mirasi office (of dancer claimed in the case) in as much as the former is a necessary preliminary to his entering upon the duties of that office and to her enjoying the employments attached thereto". The learned Judge finally established the proposition that" no true relation exists between the ceremony (of tying Pottu or Tali) and prostitution" We must humbly state that we cannot and anything to the above remarks of the illustrious judges. In spite of this a sad confusion of thought arises and we submit that this confusion of thought underlies the object of this resolution. Hence we make bold to question the implied identification of Devadasis with prostitutes.

4. *Prostitution as such may be suppressed.*—If the object of the measure is to suppress prostitution, wihy not check prostitution wherever it is found and by whomsoever it is committe? Why should any one deal with Devadasis for that?

We have to state that Prostitutes come from all classes of Society and prostitution is an incident of Social influences. We need not here analyse the underlying motives for prostitution. Prostitutes are a low class of people who degrade themselves by their immoral conduct and consequently unfit to max in decent society. They are to be found among all castes and creeds. We are given to understand that Prostitution as such is not an offence in India and we can have no objction to any measure, however eseere it may be, to check prostitution. We welcome such a measure because if an act it passed preventing prostitution, the few of our members who have erred would become rectified. If some of our members have gone astray from the path of virtue and rectitude is the whole community to suffer? Similarly as prostitutes are found amongst all castes and creeds, it would follow that all castes and creeds should be concemned for the sins of a few. This we would submit and you would certainly agree with us is neither logic nor justice

5. *Real purpose of our caste is Religion and Service.*—We would most respectfully appeal to you that the real purpose or object of our caste is to dedicate oneself to a life of religion and service Who will object to this we were associated with the various temple and mutts throughout the length and breadth of our presidency.Our prostition is similar to the institution of mutts presided by sanyasis for the propogation of religion and is an embodiment of a life of service which has taken a deep root in the national life of our country we may again compare our institution with that of the Buddistic Nuns and the several Roman Catholic Nunnaries of the west We can be compared to female sanyass who are more at home and are attached to the respective temples and Mutts We submit that this is our object and the main purpose of our ancient institution

6. *Fundamental Principal Service to God*—We beg to remind in this Connection that one of the main and most fundamental of our principles is the Service of God in all its aspects. We therefore say that we marry none but God and that God alone is our Lord and Master. As a man ties a tali round the neck of his wife as a symbol of Wedlock, we go to the temple and symbolically associate the tali or Pottu being tied to our necks by the Lord Almighty himself. This religious symbol denotes that we have from that day forward become devotees of God. This idea of marrying is not new to our religion and religious ideals. One has to read the devotional Songs of Tamil Literature and the most inspiring of them the Thevaram of the Saivite Acharyas and the Nalayira Prabandam of the Vaishnavite Alwars and then one feels how this idea of a devotee marrying God has been sung in some of the most devotional songs of Tamil Literature and it was practised in the lives of many of these religious teachers as in the case of Andal.. These ideals did not merely live in books and songs, but so affected the life of some of the religious amongst us that many began to imitate the idea sung in the hymns and follow the life led by the composers of the Hymns This is the vivifying force which has shaped us in course of time into a separate body. Can any one condemn with any sense of fairness such a holy ideal or the persons who tried to live in their practical lives such an ideal?

7. *Life of Devadasis.*—Such an ideal cultivated in practice brought into the Hindu world the Devadasis. Dr. Annie Besant says in her speeches about our life "There was a band of pure virgin devotees attached to the ancient Hindu Temples. They used to preach religion like other religious teachers to the common people that resort to the temples for their daily worship. In those days they were held in high esteem and were very well locked after. They would spend their time in doing religious service to the Gods and devotees of the temples as the word dasitist signiffies. They would follow the procession of Gods dressed in the simplest Sanyasi garbs andsinging pious hymns suitable to the occasion. This is the History and origin of the Devadasi Class." Thus these pure virgin were spending their time in religious service and travelling abroad to understand and unravel philosophical disquisition. Let any one read the work entitled "Manimekalai" written in the Sangam age of Tamil Literature and he will surely appreciate the truth of the above observations.

8. *Religion is in Danger.*—Hence we submit that any legislation which prevents us from pursuing our ancient ideal in as humble a manner as is possible for us is these troublts times is really affecting our freedom to hold and practice our religious beliefs. Our opponents know this principle very well; but still they contend that the principle of religious neutrality should be easily brushed aside with a light hand This principles has been granted to our land in the Proclamation of the great Queen Victoria whose words are considered even to day as the Manga Charta of India, whose message is so noble and liberal in its spirit and so magnificently just in its policy that it has won the eternal gratitude and unflinching loyalty of her Indan subjects. This fundmental principle of religious neutrality is sought to be treated as a mere scrap of paper by the introducers of the bill.

9. *Whole Community cannot be condemned for sins of a few.*—Let us be permitted also to point out that any legislation abolishing dedication to God, affects our freedom of conscience and freedom to follow our own religious ideals. In proposing this legislation they attempt to do away for ever with our seet. Assuming without conceding, that a few of our community have one astray why gould a whole class be condemned to a practical annihilation of itself. We like to expect cold logice in all its batest aspects. If a single member of a familyf goes astray, should rhe whole family be ordered to be extingcished or be given an injuction nor to procreate itself lest another erring member be born. If a member, say of one class, misbehaves should the whole clas be condmned for ever. Such a legislation is unheard of in any civilised world. Not even the lines imposed on the Anglo Saxn family for the theft commited by one of its members is any near parallel to this proposed legislation. An attempt to annibilate a whole class recalls to our minds the mad frenzy of the French Revolution and the barbarous out bursts of the Modern Russian innovater not legislaor. Even today, France has not recovered from the results of its revolution and it will take a lng time before Russia can realize the effect of her expend. ture. We most humbly beg in the interests of the future of this great and ancient land that our class as a whole should not be doomed to destruction.

10. *Our right to live.*—We base our claim to live as a class upon our hoary past, upon our utility to other classes in the life of the nation today and immense possibilities of our usefulness to the common wealth in the nearand distant future. The accounts given of our lives in histories and in the ex ract quoted above from the writing of Dr. Anne Besent, would be sufficient to bring home to the mends of every one what we had stood and lived for in the past. We had been a nectessary adjunc to the temples and Mutts of our land. Preaching religion and leading a life of renunciation and service. Our class is mentioned in all the works of literature and religion of our country throughout its various epochs. As class which had such a magnificient past deserves perse to exist. In the life of today every one will readily admit that we have been the guardian angles of two of the most useful of arts to modern civilization viz. Music and Dancing and without any support from the Government, we have known to attach ourselves to these sarts with a devotion that bears comparsion with the ardour of the pandit reading his Vedas in preference to more lucrative modern pursuits. Some of our Community have actually come out to preach religion as Bhagavathars; and today we can proudly boast that the orthodox pandit as well as the modern English educated young men listen to their teachings with the enthusiasm which they deserve. The loss to the nation at large can very well be conceived if all of us ceased to exist on a single day and this is exactly what the bill attempts to do. We are doing our costomary services in the temples and Mutts and thus form an integral part of the religious life of the nation. In the future, we belief that we shall strive our best with the advantages of free and compulsory education which we pray that the legislatnre may bestow, to achieve the ideals of our past and lead the sacred life described in the preceding part of ourmemorial.

11. *Snpport of Shastras.*—Not only are we entitled to exist be cause of our briliant past, present useful ness to Society and our immense futurepossibilities but our community has specfic Shastraic sanction and support for our existance The various Agamas of our community both Saivite and Vaishnavite refer to our community both Saivite and Vaishnavite refer to our community and the absolute imperative necessity of our being associated in the temples during the times of religious worship. Hear the words of the Lord Siva in the Kamikagam one of the most authoritative and widely read Agamas. He describes the origin or Devadasis and says.

"तत् पूजायां नियोज्यं तत् ।
मत्प्रीत्यर्थं द्विजे द्विजे ॥
स्त्रीभिः तद्वंशजाताभिः ।
पञ्चाचार्य समन्वितं ॥"

"Therefore. to please me during my puja, arrangements must be made daily for suddha Nritta (dance). This should be danced by females *born of such* families and the five Acharyas should form the accompaniments". Suddra Nritya in the dance called Bharata Natyam.

Again Lord Siva says.'

" तत् कुलोत्थाभि: शुद्धनृत्तं प्रवर्त्यतां ॥ "

"Therefore let (everyday) the dance be arranged only by those (*born of the dancing girls caste*" There are other religious texts which but for want of space may quoteu here.

These injunctions of God clearly sanction not merely the existence of the dance. girl caste but their continuance. Let every legislator carefully read these and ponder over the sanction of religion which created our caste and which holds used these temples and mutts. These agamas are held in the most reverential admiration by every Hindu however modern and educated he may be and they form a part of the religious and sacred Literature of our ancient land. What reason can there be, we ask, for our community not to thrive and exist as necessary adjuncts of temple service.

12. *Our right of property affectee*,—We also beg to bring to your notice that we have large grants of land inour favour scattered throughout the presidency as remuneration to our services in the temples and Mutts. These we enjoy from generation to generation The lands are burdned with our obligation to perform these services. What is to become of these lands? We believe that these lands would be taken away from us. Any attempt in this direction isi nconceivable of any stable government and is fraught with the most dangerous results to the community. None would think of annexing the lands of a family because some one of its members offended the ethical conscience of the public, and we are not in the hands of the Bolschevic legislators. Some may argue that the lands may be granted to us free but we venture to ask as to why our children and their children should be deprived of their means of honest living and reciprocal religious service. The vested rights in land of any community has not been lightly interfered with in any age or clime.

13. *Legilation increases tendency to prostitution.*—Such an interference with our Inam would deprive us of the honourable source of living and if we are turned as paopers, prostitution is certain to invite some of us and they may fall as easy prey to it. One of the main reasons of prostotution is poverty an why should we be turned out as destitutes. Even these who do not own lands aus present are deprived of all chances of acquiring grants of land in the future an of leading decent lives. The legislation which has the sole object of putting an end to prostitution will surely dismantle many a peaceful and joyous home and throw many of us into the very jaws of hunger, despair, and prostitution.

14. *Lines of Gradual Evolution.*—Instead of trying to cutus entirely adrift in the wide world, let any one notice the path of gradual evolution which one can notice in the life of our community. Some of us rely anpte to the pristine purity of life, as Saints, an Devotees of Gods; and we have no hesitation in saying that many of us living peaceful lives after marrying a husband like many other people One may call it a *permanent* concubinage instead of marriage. Even the under the law as it is at present adminster we are informed that authritativey decisions of Full Benches of the seveare High Courts in India and the privy Council have down that the ospring of such permanent connections are untitled to rights of inheritance and maintenence in the father's estate. If we may respectfully sugge if such permanent connections are held in law to have all the legal effects of a regular marriage, these we can surely assert that there can be no differene between such a life and that of a unlegally married couple. This is the right direction in which one should attempt at legislation. If some of us go astry and lead a life of shame they will be outcaste and they alone will be rightly classed along with prostitutes who come from all the classes of the community.

15. *Attempt Legislation Revolutionary.*—When our community will thus along with the other sects of this land work out its salvation in a low out emphatic mannes any legislation to wipe out of existence is revolutionary. Such a legislation ir fraught with the same dangers as every revolution will inevitably bring in its wake. In trying to remedy an evil existing in caste, the caste itself is condemned to death and hence it is argued that the evil cannot there be exist. Which Doctor decreed that his patient should die and theref rerasoned that he had cured him or all his lills? This we submit is a just compatision of this attempt at legislation. Again they compare the ideal life of our past and the miserable present life of a few of our community and arrive at the conclusion that the community does not reserve to exist If one were in a similar manner compare the rights and duties of the various castes in the Manu Simrithi for instance and look at the lives led by some of the one should logically hold that all the castes deserve to be extingu is by one strok of the pen or a single act of the legistature an we will cease to exist as a nation. We fully trust and believe that these revolutionary principles of legislation would not commend and themselves to any member of the Government and the public.

16. *Alleged Public support to legislation.* —When so revolutionary are the underlying principles of this attempted legislation we are told by Dr. Muthulakshmi Reddy that her resolution is in response to the wishes of the women's associations in this presidency. We wish to point out that public opinion has to consider all the foregoing considerations earnestly submitted by us, test them without prejudice and prepositions unmoved by personalities and arrive at a calm and correct concluion. We venture to assert that such public opinion does not exist today and when it does so exist we fully believe that it will vote in favour of the retention of our community. Only the other day on the 12th of September 1927 the Hon'ble Mr. S. R. Das the Law Member of the Government of India spoke in the Council of State on the resolution of the Hon'ble V. Ramadoss Pantulu to introduce legislation for abolishing Devadasis and he emphatically stated that public opinion should be educated in this matter. On this the Honb'le V. Ramadoss Pantulu withdrew his resolution It would in all fairness, we sunit be conceded that public opinion has not yet asserted itself today in any manner what-so-ever and it wrong to suppose that what did not exist as public opinion on 12th September 1927 in the eyes of the Government of India has since come into exislance within the space of hardly two months. Secondly, we beg to submit that any strong condemnation of prostitution does not amount to condmning Devadssisas a community. We are behind no one in trying to put down prostitution but that does not imply that we vote for our extinction as a class, The violent and untrue description given by a wandering globe trotter ought not to dim our eyes with respect to real facts of the situation. Under this circumstances, we venture to assert that public opinion has not yet considered this attempt at legislation in all its bearings and we do hope that when public opinion asserts itself, it would certainly favour the preservation of our community

17. *Our proposed means of testing the opinion of our caste*— Before getting the opinion of other members of the community, it would certainly be admitted that the views of our community should premarily be taken into consideration. We propose to submit memorials to the authorities with the signatures of all the adult members of our community, sctiered over this Presidency. This is a huge and gigantic undertaking, but in the interests of the future of our community and the country at large, we have voluntarily shouldered this labour of love. We propose organising ourselves into sevaral associations in the principal towns and cities of this province with a Head Association in the city of Madras. In this way we will be able to show to you what we feel in this matter and we trust you will understand the trength of out cause, the legality of our claims and the justice of our demands to you. Our poposals resmbles in a large measure the ascertainment of public opinion by the well known principles of Referendum known to may of the nvciilised countries of the west. In so ascertaining our opinion we belive that our opinion will have the greatest weight with you.

18. *A few of our detractors and their interest.*—We have to admit that a very few sprinkling of us are now on the opposition and we hope to win them on our side also. You are well aware that under the law of inheritance and succession as adminstiered to us at the present day a female succeds in perference to a male and hence a few male members of our community actuated by self interests are trying to sow dissensions amongst us and self interest create atleast a bias in one's mind if it dare does not actually corrupt the heart. Hence any opposition from that quarter ought not to be considered against us.

19. *Appeal to the Press and Public.*—As we have prej dice and pre-possesion to fight against in establishing our claims to exis.ence. we crave the press to give us support in publishing our proceedings, resolutions in the respective newspapers of our Persidency. English and Vernac. lar. It should be admitted that an os racisim or an one sided view by the press makes the apparent appear real and vice versa; we hope hat the press will cordially ex.end its hand of support to ventilate our side of the case. The public should also judge of us by the principles which we st and fight for the underlying motive for the atempted legislation and how for it will bring the desired end in a calm and cool manner regardless of personalitie who move or support the at.empted legislation but regardful only of the basic principles underlying the legislation.

20. *Our great need is Education.*—Having considered our case with the care characteristic of a scientific investigator reagaroful only of truth without any passion or prejudice. We believe you will realise that the one and great pressing need of our community is educaion. You will admit that many of us are devotees to the arts of music and dancing. A few of us are able to perform Kalakshepams to the public. Give us education religious, literacy and artistic. Education will dispel ignorance and we will occupy once again the same rank which we held in the national life of the past. It seems to us a paradox at once touched with humour and tragedy that in this advanced stage of civilisation in the 20th century, it should still be necessary for us to appeal to you to vote for the retention of our class which in the onward march of history and Idian civilization had contributed to the world's progress ra.ient examples of women of the highest genius, widest culture and deepest devotion. But as by some r irony of evolution the paradox stands to the shame of our country men to say that instead of giving us education and achieving something at once fruitful to the future of our country, they are trying to kill us root and branch. Does one man dare to prive another of his birth right to God's pure air which nourishes his body. How then shall a man dare to dprive a human soul of its immemorial inheritance of liberty and life. Teah us the Devaram the Saivite Saints and the Nalayaram of the Vaishnavte Acharyas. Instil us into the religion of the Gita and the beauty of the Ramayana. Give us education in the vernacular and in the Sanskrit Literature. Explain to us the Agamas and the rites of workship. When anyone shows capacity for deeper thought, ler her persue higher philosophical studies. Do all this so that opportunity may be afforded forthe reappearance of the type of women of which Maitreyi and Gargi, Manimekalai and the women singers of the Vedas were shining examples, that we might once again become the preachers of morality and religion, that we may be embodiment of that practical spirit of self sacrifice which appears as public spirit when it is carried out into public life and which looks on the interests of the country as greater than the interests of the individual.

21. *Appeal for Justice.*—Finally we beg to close this appeal to you not to pass any legislation suppressing or interfering in any manner whatsoever with our dedicating ourselve to a life of religion and service. Kindly consider our great past and the ever brightful future. Do not be blinded away by prejudice and personalities or be guided by impulses. In trying to mend an evil do not end the institution. Remember that every nation is a body politic, that every nation had one life, that neglect of one part injure all. Give us our birh right to live and work for the cause of our country. Encourage and foster our ideals of love and religion and service and our arts of music and dancing. We are the modern descendants of those who in the past held aloft the torch of civilisation. Do not mistake the opinions of the few intereste: champions for public opinion. You who stood for religion toleration and freedom of religious and philosophicalopinion in the past, you who boast of your tender love for smal communities we pray that you may allow us to live and work out our salcation and manifestourselves in the dual aspect of wisdom and devotion. Gnana and Bhakthi and show to the world both the aspects of spirituality and the noblest religion enshrined in the subliment philosophy and that we keep alight the torch of India's religion amidst the fogs and storms of increasing materialism and interpret the message of India to the nations of the world.

We beg to remain,
your most obedient Servants,

The members of the Deputation
of the Devadasis of the Presidency
of **Madras.**

WAGES IN COIMBATORE COTTON TEXTILE MILLS

By T. Thangappan*

The first cotton mill in Coimbatore, the Coimbatore Spinning and Weaving Mills, was projected in the year 1888 by Robert Stanes, a British businessman and a coffee planter of some distinction, in conjunction with Sir George Arbuthnoet, a banker of Madras. as managing agent with the capital of Rs. 6,00,000. It commenced work on 2 June 1888 with 73,300 spindles.[1] The mill industry in the district had not developed much till 1929, because in the year there were six mills in Coimbatore with about 151,728 spindles, 989 looms and about 5,600 workers working in them per day.[2] The mill industry in Coimbatore made tremendous expansion in the 1930s. The following table shows the growth of the industry since 1932.[3]

Particulars		1932	1937	1944
(1)		(2)	(3)	(4)
Number of mills	:	8	20	34
Number of spindles installed	:	177,408	352,040	474,000
Number of looms installed	:	989	1,260	1,500
Total number of workers employed daily	:	6,793	14,228	35,000

By 1947,34 mills spinning and weaving, big and small, had been erected in Coimbatore and it employed, on an average, about 34,382 workers or 37.60 per cent of the total workers employed in the industry in the Madras prestdency.[4]

In the beginning, the wages paid to workers in the textile mills were exceedingly low. The Indian Factory Labour Commission did not go into the question of wages, but found that the half-timers were paid Rs. 2½ to 3½ ; adult male workers were paid Rs. 7 to 9 and women workers were paid Rs. 5 to 8 in the Madras Presidency.[5] Although the working and living conditions remained horrible, they got a raise in their wages in the subsequent period. In the 1920, on the alleged ground of economic depression, the cotton mills in Coimbatore introduced severe wage cuts. In 1925, a reduction of 15 per cent was made by a few mill owners[6] and another reduction of 5 to 10 per cent in 1928-1929.[7] The wages in the Coimbatore mills in the late 1920s were as follows.—

Class of Workers.	Rs.	Rs.
(1)	(2)	(3)
Warping	25	0
Blow Room	12	0 to Rs. 16
Dyeing	15	0
Carding	12	0
S ubbing	22	0
Intermediate	21	0
Rolling	16	8
Spinning	19	0 for 2 sides
Spinning	12	0 for 1 side
Mixing	12	0
Spinning, Reeling and Widening	12	0 (Women)
Weavers	22	0 to Rs. 26 (2 looms)
Fitters, Carpenters and Machineman	20	0 to Rs. 30.

*Lecturer in History, Arulmigu Palani Andavar College of Arts and Culture, Palani—624 602.

N. S. Ramaswamy Ayyangar, president, Coimbatore Labour Union, submitted before the Royal Commission on Labour in India that "the wages are too low for actual living".[9] no saving is made or is possible. Labourers get into debt even for mere living,, He further said that there had been a steady increase in all wages except industrial. The wages obtained by workers in Coimbatore were 25 to 30 per cent less than those obtained by workers in the Buckingham and Carnatie Mills., Madras. He stated that "Coimbatore is costlier than Madras, as rice grain, chillis, tamarind ad other necessaries, including clothing are dearer than in Madras". He submitted that the wages were fixed by the employer without entering into any contract with the workers and there was no particular standard by which this was fixed, except the demand and supply norms. He stressed the point that the lower wages did not affect labour supply as the latter was due to agricultural distress leading to inflow or rural population into industrial areas.[10]

Were the wages adequate to make both the ends meet? In 1920, the amount required to keep an average working class family consisting of the worker, his wife and two children was Rs. 22-8-10 per month.[11] In 1930, Ramaswamy Ayyangar calculated family expenses and concluded that apart from expenses for children, extra expenses and other things,)a man and his wife required at least Rs. 30 per month. The extras cost them at least Rs. 5[12]. Accepting these figures as more less accutrae, then, one must admit that quite a large percentage of workers in Coimbatore were earning below subsistence wage.

Owing to trade depression and foreign competition, the Coimbatore mill owners resorted to wage cuts ranging from 7 to 44 per cent in 1933.[13] As a result the wages became so low that the workers were forced to a state of semi-slavery. The mill owners believed that to run a mill was itself an act of charity, since it provided employment to thousands who might otherwise be destitutes, In 1938, the Coimbatore Court of Enquiry found that the wages varied from mill to mill, though situated close to each other. It also found that the wages paid to the Coimbatore workers were the lowest in the Madras Presidency, if not in India, It could be seen from the following figures[11] .—

Class of workers.	*Highest.*			*Lowest.*			*Average*		
(1)	(2)			(3)			(4)		
	Rs.	A.	P.	Rs.	A.	P	Rs.	A.	P.
Blow-room scutcher	14	0	0	9	12	0	11	12	0
Stripper	15	0	0	6	8	0	13	0	0
Tenter (Carding)	12	0	0	5	11	0	9	9	0
Grinder	16	0	0	6	8	0	14	0	0
Drawing tender	17	0	0	7	0	0	11	9	0
Slubber	23	0	0	10	0	0	15	6	0
Inter	21	0	0	13	0	0	17	0	0
Rover	19	0	0	11	0	0	14	15	0
Spinner	14	8	0	9	12	0	12	2	0
Reeler ;	14	0	0	7	0	0	9	11	0

The wages paid in the mills lying outside Coimbatore town, viz., in places like Tiruppur, Udumalpet, and Periyanaickenpalayam were far less and were in some cases half of those existing in Coimmbatore[15].

Let us now turn to the rates for the various classes of operatives in the Madura Mills at Madurai[16] and the Buckingham and Carnatic Mills at Madras.[17]

Class of workers.	*Madura Mills*			*B and C Mills*					
				Highest			*Lowest*		
	Rs.	A	P	Rs.	A	P	Rs.	A	P
Blow room	16	7	0	25	7	6	19	8	6
Stripper	21	10	0	31	11	0	19	14	6
Grinder	..	..	..	31	11	0	19	14	6
Drawer	19	5	0	29	4	0	21	10	6
Slubber	23	11	0	38	11	9	37	6	0
Inter	20	11	0	31	8	0	30	14	0
Rover	24	1	0	27	0	0	26	0	0
Spinner	16	4	0	19	8	0	15	11	0

It will be be seen that excepting the Inter-tenter of the Madura Mills.; every other Class of workers gets more than the highest wage obtaining for that class of workers in Coimbatore. Even for Inter-tenter. the difference is very small the highest wage in Coimbatore being Rs. 21 as against Rs. 20-11-0 in Madurai. Turning to the B & C Mills, the minimum rates paid in the mills were themselves considerably higher than those paid in the Coimbatore area, even taking into account the highest wages paid for each corresponding class of workers in any mill in the district.

The real cause for the disparity in wages between Coimbatore and other places, such as Madurai and Madras, was neither the low cost of living in Coimbatore nor the less efficiency of worker as alleged by the mill owners. The Great Depression which set in the year 1929 in the Madras Presidency made agriculture a less paying occupation than it was before. Further, the period of depression was marked by a rise in the imports of woven goods from Japan which brougt about acute distress and unemployment among handloom weavers. As a result more than 10,000 weavers, mostly Devanga Chettiars. were thrown out of work resulting in the supply of cheap labour. This perhaps more or less coincided with the phenomenal growth of the textile industry in Coimbatore which resulted in the plentiful and cheap supply of labour for the cotton mill industry. The entrepreneurs fully exploited the opporunity by offering rates. which were slightly higher than the very low wages that the men were getting in the agricultural sector.[18]

The Coimbatore Court of Enquiry deplored the attitude of the mill owners who possessed the unique advantage of a plentiful and local supply of their raw mateiral a copious supply of the cheapest power available to industry in South India. the availability of market in proximity resulting in substantial savings of freight in taking raw material as well as in sending out the finished product, valuable financial assistance at cheap rate of interest from the government for capital expenditure, for tampering with the reasonable wage demands of the workers. It recommended an increase in the wages of all classes of workers.

In order to fix the basic or minimum wage, the Court depended heavily on the available materials. In its resolution on Fundamental Rights, the Indian National Congress fixed Rs. 30 as the minimum wage. Ramamurthi who took the jail diet as a basis revealed that the minimum requirements of a family was Rs. 25. M. Krishnaswami Ayyar, the then Factor Inspector who made an investigation into the family budgets of the working classes in 1930 concluded that the minimum requirement of an average family was Rs. 28-13-9. But the workers demanded a minmimum wage of Rs. 25 for a man, Rs. 20 for a woman and Rs. 15 for a child.[19]

Taking into consideration of the prevailing situation, the Court recommended the following increase in wages with effect from 1st June 1938.[20]

1. For all skilled workmen Re. 13 per month excluding the regular attendance bonus of Rs.2;

2. For adult unskilled worker (excluding reeler) Rs. 11 per month, excluding the bonus of Re. 1 for regular attendance;

3. An increase of 15 per cent in the pay of all those skilled workers whose present pay or average pay was below Rs. 15 per month; 10 per cent in the case of workers whose wages or average wages amounted to Rs.15 and above, but belowe Rs. 20 subject to maximum of Rs. 20; 5 per cent in respect of workers who drew Rs.20 but below Rs.30 and no increase in the case of workers drawing over Rs. 30;

4. An increase by 12.5 per cent for adolescents whether skilled or unskilled ;

5. An increase of 7.5 per cent for those unskilled workers whose pay was between Rs. 11 or above, but below Rs.15 and;

6. An increase of 25 per cent plus regular attendance bonus of Rs 1 per reeler.

The Millworkers Union state that in view of the general prosperity of the industry the increase in wages recommeded were " inadequate " The other two Unions—The Coimbatore Labour Union and the Textile Workers Union expressed satisfaction of the recommendations of the Court with special referenen to the wages. On the other hand, the Mill Owners Association expressed dissatisfactioned over the wage increase and held that it was "excessive".[21]

The Congress Government directed D.N. Strathie, Commissioners of Labourer to proceed to Coimbatore to make a detailed study on the question of wages. After a careful investigations, Strathie, stated that the recommendations of the Court could not be fully accepted as they were based on inaccurate premises. partly due to the incorrect information supplied by mill owners and partly due to the incorrect method of calculation of wages. According to him, they were "in many cases quite impracticable, and could not be "Carried into effect in their entirety".[22] Based on the recommendations of Strathie, the Government recommended no attendance bonus for workers, fixed minimum wage for waste pickers as Rs. 7-8-0 and minimum wage for adult worker as Rs. 11 per month and a flat rate of Re. 1 per worker on night shift.[23]

This time, after some initial protest, the Mill Cnwners Association recommended member mills to pay the increased rate of wages from 1st June 1938. It also directed the member mills not to pay wages for holidays and any annual or festival bonus on account of "Considerable" increase in wages. Although the Government asked the mill owners to give effect to the recommendations, the mill owners were totally disatisfied and were reluctant to implemnet the Governments' decision to increase wages.[24]

In the meantime, the Commissioner of Labour submitted a report on the question of wages for weavers to the Government. After examining the proposals, the Government recommended a minimum wage of Rs. 13 for skilled workers, Rs. 11 for unskilled adult workers and Rs. 8 for adolescents in general consonance with the increase in the wage of the spinning mill workers. Again, the mill owners did not implement the said recommendations.[25]

During the second world war, the basic wage rates remained much the same in all the mills. But the net earnings of the workers increased with the grant of dearness allowance and bonus, The situation did not change much by 1944. when the Labour Investigation Committee found the Coimbatore worker being paid the lowest in the Madras presidency. The report reads "from a comparative study of wage levels in South Indian Centres, it is clear that......the basic wage level in most of the occupations appears to be the lowest in Coimbatore as compared to other centres.[26]"

The textile industry in Coimbatore was reaping large profits ever since the second world war. In contrast to these huge profits, the total earnings of the workers in terms of real wages had appreciably fallen during the war period.

During the war years, the prices of essential commodities rose approximately 250 per cent over the pre-second world war. Yet the wages paid in the textile mills were very low. In 1947, the Industrial Tribunal pointed out that "I am convinced that it is high time that the wages of the textile workers ..should be fixed on a rational, if not scientific basis. They are low incredibly low' in some cases. I believe it is enough to point out that the wages in some mills are still Rs. 8 a month and of a vast majority of workers Rs 11,12 and no more than Rs. 16 a month, The wage rates fixed in 1938 still obtain in mills of the Coimbatore group". Further the Tribunal emphasised that about 80 per cent of the workers in Coimbatore district were drawing wages from Rs. 11 to 15 a month. This low wages caused financial strain to the workers. In addition, majority of the mill owners did not increase the dearness allowances proportionately to neutralise the rise in prices and few mill owners did not pay any dearness allowances at all. even though there was a tremendous increase in the cost of living.[28]

An enquiry of family budgets of industrial workers in Madras showed that the income of those families which exceeded Rs. 70 per month was able to attain the standard requirement of 2,800 calories per day. According to Akroyd the minimum amount needed to maintain a family of 4.9 individuals was Rs. 37 during the late 1930s. According to the Industial Tribunal. the minimum amount required to maintain a family at the post second world-war period was Rs. 82-8-0. The Tribuna pointed out that every person earning less than Rs. 50 in mofussal was always in debt and "led a miserable life".[29] Taking into consideration of the workers' health and economic conditions, the Tribunal recommended that no worker in a textile mill should be paid anything less than Rs. 26 a month. If the textile indus ry could not pay Rs. 26 to its employees the Tribunal pointed out that it might as well cease to exist.[30]. The Tribunal itself considered Rs.26 to be the "barest minimum" and "the increase cannot be helped because of the very low wages that the Coimbatore mills were paying till now.. As usual the mill owners did not welcome the award. They complained that the prices of yarn were low and that the industry was not in a position to absorb. The Government did not have the machinery to enforce its own recommendation. Hence, the mill owners did not implement the recommendations.[31]

However, from among the low earnings of the workers, a sizable proportion was deducted for various reasons. Workers were fined, The Coimbatore Labour Union noted that one or two days absence for unavoidable reasons or coming late to work resulted in the worker losing Rs. 2.[32] Further, unauthorised deduction from the wages of workers were made for miscellaneous purposes. Again, the workers[33] had to pay Rs. 2 to 3 as house rent. Thus it is evident that sizable chunk of the income of the workers went for house rent, fines and other unauthorised deducions. As a result, workers were compelled to borrow money from money lenders for their day to day bread. The Coimbatore Labour Union submitted before the Royal Commission on Labour that the average indebtedness of a worker was Rs. 100 in Coimbatore and the rate of interest ranged from 75 to 100 per cent.[34] The Coimbatore Court of Enquiry also pointed out that the workers were, as a rule, deeply immersed in indebtedness sometimes carrying interest at the rate of two annas per rupee per month (150 per cent)[35]

Conclusion:

Thus one can come to the conclusion that the wages in the Coimbatore cotton textile mills was low and inadequate to meet the minimum demands of the poor but hard working workers. The low wages was one of the causes for the poverty and indebtedness of the workers of Coimbatore in the first half of the 20th Century.

References:

1. The History of An Old Mill: A record of progress for 60 years (Madras n.d.) pp. 1-2.

2. Government of Madras, Madras Labour (July 1937-October 1938) (Madras 1938, pp.104-105. For details. see T.Thankappan. "The Mill Industry in Madura. Tinnevelly and Coimbatore" Avana Amudham, Vol. 3. No. 11 (April-June 1989). pp. 11-16.

3. Report on an Enquiry into Conditions of Labour in the Cotton Mill Industry in India (Deshpande Report) (Simla, 1946), p. 56.

4. T. Thankappan, "Working Class Movemnet in the Madras Presidency. 1918-1947" (Ph. D. Thesis, IIT, 1988), p. 447.

5. Report, Indian Factory Labour Commission. 1908, Vol. II pp. 33—44.

6. T. Thankappan, "Stay-in Strikes in the Madras Presidency", The Quarterly Review of Historical Studies (Forthcoming).

7. Written evidence, N. S., Ramaswamy Ayyangar, Coimbatore, Labour Union, Royal Commission on Labour in India, Vol. VII Part 1, P. 24.

8. *Ibid.* p. 243.

9. *Ibid*, p.244.

10. *Ibid.*

11. D.G.M. Leith, "The Minimum of Subsistence, Madras City". The Mysore Ecomomic Journal, Vol. VI (Dec. 1920) pp. 718-20.

12. Written evidence, N. S. Ramaswamy Ayyangar, p. 244.

13. Letter No. 2488 L, Public Works and Labour, 15 Nov., 1934.

14. Government of Madras, Madras Labour p. 99

15. *Ibid.* P. 101.

16. *Ibid.* P. 102.

17. *Ibid.*

18. T. Thankappan, "Working Class Movement", pp. 52-65.

19. *Ibid*, pp. 242-243.

20. *Ibid*, pp. 243-44.

21. *Ibid*, pp. 244-46.

22. G.O. No. 2059, Development, 23 August 1938. The Hindu, 6th August 1938

23. *Ibid*

24. G.O. No. 117, Development, 16 January 1939.

25. G.O. No. 2485, Development, 7 October 1938. Swadesamitran, 4 November 1938.

26. Deshpande Report, P. 60.

27. Award of the Industrial Tribunal on the Conditions of Labour in the Textiles Industry in the Madras Presidency (Madras 1947), P. 11.

28. Recommendations of Adjudicators and Boards of Conciliation of Labour Disputes in 1946 (Madras, 1948), P. 18.

29. T. Thankappan, "Working Class Movemnet" p. 383-84.

30. Award of the Industrial Tribunal pp. 5-7.

31. E. A. Ramasamy, The worker and His Union, (Madras) 1977), p. 31.

32. Written evidence, N. S. Ramaswamy Ayyangar, p. 244.

33. Report of the Court of Enquiry, Coimbtore appointed to enquire in the disputes between the labourers and employers in the Textiles Mills in Coimbatore District (Madras, 1938), p. 12-13, 98 and 104.

34. Written evidence, N. S. Ramaswamy Ayyangar, pp. 240, 244 and 245.

35. Government of Madras, Madras Labour, P. 76.

ARDHANAREESWARA TEMPLE, TIRUCHENGODU.

By D. SRINIVASA RAO,
Research Assistant.

This temple is situated on a hill at a distance of about seven miles on the south east of Sankaridrug railway station. The hill is about 600 feet in height and is known as Nagagiri (the snake mountain) which is considered as part of Mount Meru and that in the fight between Vayu (god of wind) and Adi Sesha (thousand-headed serpent) supporting the earth, it separated from the mother Mountain and came and fell here. The ascent to the temple is by flight of steps cut in the rock with mantapams built at interval from the north-east of the hill. On both sides of the path, inscriptions of the Cholas, Pandyar, Vijianagar, etc., kings exist and these speak not only of the gifts to the temple but also the construction of the various parts of the temple buildings themselves. The temple proper stands within a hollow measuring nearly 200' X 250'. On the way leading to the temple is a five-headed serpent of some 60' in height carved on the rock and a shrine in ruins in close by covered with prickly-pear which was dedicated to Iyyanar. This Iyyanar deity-is said to have been so very powerful that people fearing that it may do harm destroyed the image. The construction of this shrine is attributed to a Chola King Killi and it would be desirable to put this building in order. Details about the inscriptions and buildings have already been refered to in the reports of the Assistant Archaeological Superintendent for Epigraphy, Southern Circle, for 1905—1906 and this department for 1907—1908.

2. The Nritta mantapam in front of the God's shrine has well-carved piers with outstanding equestrian figures as at Madura and Vellore temples and in the ceiling lotus flowers over the petals of which parrots are sitting. The bressummers are full of carvings representing the scenes from the Skandapuranam of the temple. In the middle of the mantapam and opposite the centre of the shrine is a wooden Vimanam constructed in Saka 1550 with a stone base and pillars. The inside of the upper part of the tower of the vimanam has been made to serve the purpose of the receptacle with a trap door and a hole in the centre. By the doorway holy Vilvam (Aegle marmelos) leaves are put in and the mechanism inside wound with a key. The leaves drop through the central hole one by one on the image placed beneath in a swing as the priest goes on performing puja. The like of this arrangement has not been observed elsewhere and it is worthy of being preserved. The Nritta mantapam in front of the shrine to Subramanya has similar will carved piers and bressummers and ceiling with figures. Two stone lintels in two of the mantapams are broken and Mr. Davis, Collector of Salem, in 1823 is said to have provided stone pillars to proper these at his own cost and a rough figure of his with hat and walking-stick is carved in one of the pillars. Besides these, there are other shrines dedicated to Vishnu, Nalvars (Siva devotees Appar, Sundarar, Sambanthar and Manickavachakar), Nagesvarar, etc. The idol is not as usual represented by Linga, but is in the form of half-man and half-woman. Ardha (half), Nari (woman) and Iswarar (god). Thus the universal soul and its creative power are represented by this image which is peculiar to this place alone, in the fact that Siva and his consort Parvathi appear in one form. The idol is not made of stone or metal with pidam below but stands abruptly on the ground and is said to have been made out of a mixture of certain powders by the sages in days gone by. The natural cleft at the foot of this Devathirtham which contains a perennial supply of water is said to mark the place where the goddess did penance.

3. Modern brick and mud walls have been constructed between the piers in some of the mantapams and are unsightly. They are said to be used for storing provisions for temple use. If required iron railings with doors will serve the purpose equally well, and at the same time preserve the appearance of these ancient well-carved mantapams.

Remains of the fort, Attur, with buildings therein.

This ancient fort is situated on the northern bank of the Vasishtanadhi river a distance of nearly 35 miles on the south-east of salem railway station. The principal entrance is on the east though there to have been others on the three other saids of the fortified walls. A moat at one time surrounded the sides of the fort on the sides opposite to the river and parts of it yet remain

2. The outer faces of the fortified walls are formed of great blocks of stone backed by a wide earthern bank, and still retain much of their original form though they are densely overgrown with vegetation. The abundance of prickely-pear and other plants and trees have caused much damage to the walls and bastions. Yet with the removal of these growth some of the bastions and portions of fort walls could be brought to a state of preservation.

3. Of the buildings inside, the granaries for storage of paddy are of large size measuring about 20' X 75' in the exterior with a brick vaulted roof of sufficient height to contain large quantities of grain. At present there remain three of thesr in one of which the arched dome felt about a year age. Vegetation grows ovez them and has already caused cracks in the masonry of the roofs. The preservation, of these buildings, which are similar to those at Gingee, depends or the complete eradication of the vegetation. The Kalyana Mahal is several storeys in height but this is only a part of the original building, as other portions of it have dirt appeared. It has an ornamental stone base largely covered with earth and would be interesting to expose the whole of it some future occasion. The interior has vaulted masonry roofs, the cracks in which must be closed to prevent rain water getting into the building and damaging it still further. This building also resemblss some in Gingee fort. There are a number of other palatial buildings with vaulted corridors and rooms fully covered with prickly pear. Of the one on the west, the open courtyard in the centre requires examination after removal of the dense vegetation which covers it as it may expose a tank for storage of water intended for the use of the Zenana. There are two temples inside the fort, one of which is dedicated to Siva and the other to Vishnu. The former has a good specimen of the Dravidian Vimanam, and has inscriptions in old Tamil running around the bases of the garbhagraham and the mantapams in front of it. As these have not yet been noticed by the Epigraphical department, the attention of the Assistant Archaeological Superintendent for Epigraphy has been drawn to it.

4. Most parts of the inside of the fort has been converted into house-sites and cultivated fields, and care must be taken to see that the public do not get access to these ancient buildings and thus damage them still further. One of them is at present used as a cattle-pen. Iron-railed doors should be fitted in all the door ways. The buildings belong to Government, but no department has attended to their preservation though they are fairly complete and of some interest. There is a tomb to Colonel Murray in an enclosure in the fort which is well looked after. It is noticed in Cotton List" of inscription on tombs monuments in Madras." The Public Works Department must be put in immediate possession of all the fort buildings and see to their proper preservation in future.

5. The construction of the fort may probably date to the early period of the seventeenth century when this part of the ancient Kongu Kingdom came into the hands of the Nayak kings of Madura who began to build forts and thus strengther their new acquisition. The inscriptions of the Siva temple belong to a much earlier period.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY.

LIST OF BOOKS RECEIVED DURING THE PERIOD FROM 1st OCTOBER 1991 TO 31st DECEMBER 1991.

Serial number and Author. (1)	*Tittle.* (2)
1. Department of Statistics	Socio-Economic Profile of Tamil Nadu in maps and charts.
2. Gazetteer Department Government of Maharashtra.	Source material for a History of Freedom Movement : Civil Disobedience movement April to September 1930—Vol. XI. 1990.
3. Society for Social Forestry Research and Development, Tamil Nadu.	Second Annual Report, 1990—91.
4. Do.	Social Forestry Project, Tamil Nadu.
5. தமிழ்நாடு துறைமுக துறை	ஆட்சி அறிக்கை 1987-88
6. Director of Technical Education ..	Information Bulletin, 1987—88.
7. Tamil Nadu Legislative Assembly, Secretariat, Madras-9.	Committee on Public undertakings 1991—92, 9th report.
8. Do.	Committee on Public undertakings 1991—92, 10th report.
9. Do.	Committee on Public undertakings 1991—92, 12th report.
10. Do.	Committee on Public undertakings 1991—92, 8th report.
11. Do.	Committee on Public undertakings 1991—92, Sixth report.
12. Do.	Committee on Public undertakings 1991—92, Second report.
13. Do.	Committee on Public undertakins 1991—92, 23rd report.
14. R. Balasubramaniam, Regional Development Officer, Swedish International Development Authority.	Evaluation of the SIDA supported Bihar Social Forestry Project.
15. Do.	Social Forestry Project, Tamil Nadu (Phase II, 1988-89 to 1992-93).
16. Do.	Soil and water conservation and water harvesting manual by R. K. Sivanappan.
	மண் மற்றும் நீர் வளப்பாது காப்பும் நீர் சேமிப்பு முறைகளும்
17. R. Balasubramanian, SIDA.	
18. Do. ..	Seminar on Vetiver Grass.
19. Do. ...	சமூக காடுகள் திட்டம் ஜனவரி 1988
20. Do. ..	Social Forestry Project, Tamil Nadu.

(1)	(2)
21. R. Balasubramanian, S.I.D.A. ..	கிராம நாற்றுப் பண்ணைகள்
22, Do. ..	முருங்கைமரம்
23. E. Jagatheeswari	Women's Education in Tamil Nadu, 1947—67 (Thesis).
24. Government of Kerala	Administration report of the State Archievs Department, 1989-90.
25. டாக்டர் கோ. தங்கவேலு ..	Social Justice in Tamil Nadu Ed. by K. Veeramani and 3 others.
26. Do. ..	சம்புவராயர் வரலாறு By கோ. தங்கவேலு மற்றும் இல. தியாகராஜன்
27. World Health Organisation, Geneva.	Primary Health Care.
28. Do. ..	World Health Forum, Vol. I.
29. Do. ..	World Health Forum, Vol. X.
30. Do.	World Health.
31. Kuppusamy Sastri Research Institute, Madras-4.	Kuppusami Sastri Research Institute, Report, 1983-87.
32. Do. ..	Kuppusami Sastri Research Institute, Report, 1978-82.
33. British Records Association	Archives—The Journal of the British Records Association, Vol. XIX, October, 1991.
34 Tamil Nadu Legislative Assembly, Secretariat, Madras-9.	Committee on Public under takings English printed 1991-92, 3rd report.
35. Do. ..	Committee on Public Undertakings English printed 1991-92, 19th report.
36. Do. ..	Committee on Public Undertakings English printed 1991-92, 18th report.
37. Do. ..	Committee on Public Undertakings English printed 1991-92, 21st report.
38. Do. ..	Committee on Public Undertakings English prined 1991-92, 22nd report.
39 Do. ..	Committree on Public undertakings. English printed 1991-92, 17th report.
40. Do. ..	Committee on Public undertakings. English printed 1991-92, 16th report.
41. Do. ..	Committee on Public undertakings English printed 1991-92, 15th report.
42. Do. ..	Committee on Public undertakings English printed 1991-92, 5th report.
43. Do. ..	Committee on Public undertakings English printed 1991-92, 20th report.

	(1)		(2)
44	Tamil Nadu Legislative Assembly, Secretariat, Madras-9.		Committee on Public undertakings English printed 1991-92, 13th report.
45	Do.	..	Committee on Public undertakings English printed 1991—92, 14th report.
46	Commissioner of Statistics, Madras-6		Tamil Nadu Agricultural Census Input Survey, 1981-82.
47	Director of Census Operation, Madras-8.		Census of India 1981, Tamil Nadu Census Atlas.
48	Do.	..	Census of India 1981, Survey report on village Aladipatti, Part X c. Tamil Nadu.
49	Do.	..	Census of India 1981, Handicraft Survey report Musical Instruments.
50	Do.	..	1971 Special Survey reports on selected towns, Mannargudi.
51	Do.	..	1981—Survey report on village Halli-mayar Part X c, Tamil Nadu.
52	Tamil Madu Legislative Assembly, Secretariat, Madras-9.		Committee on Public Accounts 1990-91, 51 st report.
53	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 52nd report.
54	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 53rd report.
55	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 54th report.
56	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 55th report.
57	Do.		Committee on Public Accounts, 1990-91 56th report.
58	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 57th report.
59	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 58th report.
60	Do.	..	Committee on Public Accounts, 1990-91 59th report.
61	Do.	..	Committee on Public undertakings, 1991—92, 7th report.
62	பி, இராஜதுரை	..	சட்டமன்றத்தில் சௌந்திர பாண்டியனார்

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY.

LIST OF BOOKS PURCHASED DURING THE PERIOD FROM 1ST OCTOBER 1991 to 31ST DECEMBER 1991.

Serial number and Author.	*Title.*
(1)	(2)
1. Ribbentrop (Berthold)	Forestry in British India.
2. Maddick (Henry)	Panjayat Raj, 1970.
3. Bhushan (Vidya)	Prison Administration India, 1970.
4. Ansari (N.A.)	Adult Education in India, 1990.
5. Burgess (Jas) Rev.	Buddhist Art in India, 1901.
6. Upadyay (M.N.)	Economics of Handicrafts Industry.
7. Venkata Rao (V) nd Hazarika (N).	Local Self Government in India, 1986.
8. Pandey (Sumana)	Women in Politics, 1990.

PROGRESS OF RESEARCH TOPICS IN TAMIL NADU ARCHIVES DURING THE PERIOD FROM 1st OCTOBER To 31 st DECEMBER 1991.

Serial number and Name of Scholar.	*Purpose of Research.*	*Subject.*	*Period* From	To
(1)	(2)	(3)	(4)	
1. Selvi V. Usha ..	M.Phil. ..	Sankaridrug—A study ..	1—10—1991 to	30—9—1992
2. Selvi J. Stella ..	Do.	Women's Education in Tinnevelly District, 1800—1950.	1—10—1991 to	30— 9—1992
3. Selvi S. Nirmala	Do.	Women's Education in Thanjore District, 1800—1950.	1—10—1991 to	30— 9—1992
4. Thirumathi Srilekha	Do.	Ambujammal Freedom Fighter, 1900—1960.	Do.	
5. Thirumthi R. Shanthi	Do.	History of Thiruvettiyur and its Temple, 1800—1960.	Do.	
6. Thiru M. Govindarajan.	Publishing a book.	"Freedom Movement in South India, 1700—1960.	4—10—1991 to	3—10—1992
7. Thiru B. Saravavanan.	M.Phil.	"History of Chinnamannur" 1860—1950.	7—10—1991 to	21—10—1991
8. Thiru Osamu Note.	Ph.d. ..	"Historical Development of Handloom Industry in Tamil Nadu", 1900—1960.	16—10—1991 to	15—10—1992
9. Selvi Jane Manion, Columba, Buckingham.	Ph.d. ..	"Treatment of Leprosy in the Madras Presidency" 1800—1960.	9—10—1991 to	8—10—1992
10. Thiru C. R. Satya Narayanan.	Project work.	"People of India", 1801—1990.	7—10—1991 to	16—10—1991
11. Thiru G. Ramadoss.	Ph.D. ..	"Developmnet of Major Irrigation Projects in Tamil Nadu", 1900—1960 (1961—67 printed books).	11—10—1991 to	10—10—1992
12. Thiru K. Muthunathan.	D.Litt. ..	Decline and Downfall of Marathi, 1800—1900.	14—10—1991 to	13—10—1992
13. Thiru M. Rengasamy.	Publication.	"Peasant Movement", 1700—1945.	16—10—1991 to	15—10—1992
14. Thiru S. Krishnamoorthi.	Ph.d. ..	"Ketti Dynasty Kings", 1670—1800.	15—10—1991 to	14—10—1992

(1)	(2)	(3)	(4)
15. Selvi Avanthi Meduri.	Ph.d. ..	"Cultural Revival in South India", 1900—1960.	20— 9—1991 to 19— 9—1992
16. Thiru K. Badri Narayanan.	For Publication.	"Agriculture Development in the Madras Presidency" 1800—1960.	22—10—1991 to 21—10—1992
17. Thiru V. R. Muralidharan.	Project work.	"History of Science and Technology in Madras Presidency", 1850—1950.	22—10—1991 to 21—10—1992
18. Thiru C. Thangarajan	Ph.D. ..	Social and Educational changes among the Mappilas of Malabar, 1850—1960.	24—10—1991 to 23—10—1992
19. Thiru D. Sankar.	M.Phil. ..	"Abolition of Madras Legislative Council—A Study," 1935—1986.	24—10—1991 to 7—11—1991
20. Thirumathi E. Bagyalakshmi.	Do.	"Dhatha Famine", 1858—1900.	30— 9—1991 to 29— 9—1992
21. Thiru A. Wahab.	Publish a book	"Dakshina Kannada Muslim", 1801—1960.	28—10—1991 to 3—11—1991
22. Thiru K. Balasubramanian.	Project work.	Sociology Environmental for Tamil Nadu Social Forestry, 1881—1981.	29—10—1991 to 28—10—1992
23. Thiru K. Jayasekaran.	Post Doctorate.	"Religious Movement", 1858—1920.	14—10—1991 to 13—10—1992
24. Selvi Shanthi Pappu.	Ph.d. ..	"Stone-age Investigation in the Kortalaiyar and Arani Basins", 1670—1960.	6—11—1991 to 5—11—1992
25. Selvi Gowri Viswanathan.	Publishing a book.	"Conversion and Cultural change in British Colonialism, 1800—1900.	8—11—1991 to 7—11—1992
26. Thirumathi Sumathy Ramasamy.	Ph.D. ..	Making the past perfect Literature language Historical consciousness in Tamil Nadu, 1900—1960.	16—11—1991 to 15—11—1992
27. Thiru C. Parmarthalingam.	For Publication.	Social Reform movement in Tamil Nadu in the 20th century with special reference E. V. Ramasamy, 1900—1950.	8—11—1991 to 7—11—1992
28. Thiru C. Jayaseelan.	M.Phil.	Transport Administration in Tamil Nadu, 1900—1967.	7—11—1991 to 21—11—1991
29. Thiru K. L. Kamalanathan.	Writing a book.	Madras its Development, 1857—1996.	Do.
30. Thiru M. Sendurpandian.	Writing an article in the "Avana Amudam.	Usage of Tamil language in the East India Company Records, 1670—1900.	12—11—1991 to 11—11—1992

(1)	(2)	(3)	(4)
31. Thiru G. J. Sudhakar.	Project work and Publication.	Economic History weavers of Modern South India, 1900—1958.	18—11—1991 to 17—11—1992
32. Thiru A. Sathiya Singh.	M.Phil. ..	Protestant and Christian Missionary Activities in Tirunelveli District, 1700—1850.	9—11—1991 to 8—11—1992
33. Thiru P. Narayanan.	Do.	Role of Stage and Silver Screen in the Politics of Tamil Nadu, 1931—1960. (1961—1981 Printed book only).	29—10—1991 to 28—10—1992
34. Thiru G. Thangavelu.	Post Doctoral Research.	"History of Modern Tamil Nadu", 1900—1960.	13—11—1991 to 12—11—1992
35. Thiru U. Chelliah.	Ph.D.	"Social Justice Movement in Tamil Nadu" 1910—1940.	13—11—1991 to 12—11—1992
36. Thiru P. M. Chandran.	M.Phil.	"Secondary Education", 1801—1960.	15—10—1991 to 14—10—1992
37. Thiru N. Govindaraju.	Ph.D. ..	"History of Education in Tamil Nadu", 1858—1947.	30—10—1991 to 29—10—1992
38. Selvi N. Leela Devi.	Do.	"Status of Kallar Women in Thanjore District", 1857—1947.	16—12—1991 to 15—12—1992
39. Thirumathi C. C. Geetha.	M.Phil. ..	Organisation of Colonial Administration in Malabar, 1792—1800.	26—11—1991 to 25—11—1992
40. Thiru Raman Nataraja.	Ph.D.	"History of Tottayar clan" 1800—1930.	15—11—1991 to 14—11—1992
41. Thiru M. Devaraj	Do.	Col. Macaulay the Resident of Travancore—A Study. 1800—1958.	21—11—1991 to 20—11—1992
42. Thirumathi R. Sarojini	Do.	Rural Financial Market, 1930—1960.	24—10—1991 to 23—10—1992
43- Thiru M. Arun	Compliation.	"Historical Town Tiruporur, Uthiramerur".	18—11—1991 to 2—12—1991
44. Selvi T. Jessie Carolyn Rajakumari.	M.Phil.	"A Biography of Famous Women Educationist from Tamil Nadu in the 20th Century", 1900—1990.	18—11—1991 to 2—12—1991
45. Selvi Asma Mabeen.	Project Work (MA).	"Architecture in Madras City", 1857—1990.	18—11—1991 to 2—12—1991
46. Selvi Razia Begum.	Do.	"Architecture in Madras City" 1857—1990.	18—11—1991 to 2—12—1991

(1)	(2)	(3)	(4)
47. Selvi S. Shwetha	Project work (MA)	"Historic Buildings in Madras, 1857—1990.	18—11—1991 to 2—12—1991
48. Thiru Afroze Ahmed.	Do.	"Historic Buildings in Madras", 1857—1990.	Do.
49. Selvi D. Sheba Moses.	Do.	"Historic Buildings in Madras," 1857—1990.	Do.
50. Thiru G. Jyothi Ram.	Do.	"Historic Buildings in Madras", 1857—1990.	18—11—1991 to 2—12—1992
51. Thiru A. Rajeswara Sharma.	Publication.	"Works of Chinnaya Suri" 1840—1860.	18—11—1991 to 27—11—1991
52. Thiru R Thanancheyan.	Ph.D.	"History of Franchise in Tamil Nadu", 1919—1952.	20—11—1991 to 19—11—1992
53. Thirumathi D. Janaki	For Publication.	"History of Modern Tamil Nadu", 1700—1960.	Do.
54. Selvi P. Selvi	Project work (MA)	"M.C. Rajah—A Study" 1883—1943	21—11—1991 to 5—12—1991
55. Selvi M.S. Chitra	Do.	"G.A. Natesan—A Study" 1897—1949	21—11—1991 to 5—12—1991
56. Selvi M. Thulasi.	Do.	"A.L. Mudaliar—A study" 1921—1960	21—11—1991 to 5—12—1991
57. Thiru M. Ayyakkannu.	M.Phil	"Socio-Economic life of Untouchabable," 1910—1940.	22—10—1991 to 21—10—1992
58. Selvi Marie Gunnarssan.	Minor Field Studies.	'Environmental Changes in Western Ghats", 1850—1960.	20—11—1991 to 19—11—1992
59. Selvi Marie Larson.	Do.	"Historical Background of changes in Forest cover, Land use and Hydrological conditions in Western ghats in Tamil Nadu", 1860—1960.	Do.
60. Thiru Gary J. Hausman.	Ph.D.	"Tamil Siddha Medicine in Sotio Historical Context" 1850—1960.	24—10—1991 to 23—10—1992
61. Selvi J. Renuga Devi.	M.Phil.	"History of Rationing and Civil Supply System in Tamil Nadu".	30—11—1991 to 29—11—1992
62. Thiru P. Arjuna.	Ph.D.	"The Role of Adi Dravida leaders in Tamil Nadu Politics," 1960—1960.	25—11—1991 to 24—11—1992
63. Thirumathi S. Mani	Do.	"Harijans in Tamil Nadu-Their Sociol Economic and Political Development" (with special reference to Madurai District) 1947—1960.	22—11—1991 to 21—11—1992

(1)	(2)	(3)	(4)
64. Thiru A.M. Sami.	For Publication.	"Tamil Books in 19th Century,, 1801—1860.	6—12—1991 to 5—12—1992
65. Thirumathi Sheema Simpson	Do.	"Begwada-Masulipatinam Railway", 1890—1938.	26—12—1992 to 25—12—1992
66. Thiru J. Suresh Kumar.	M.Phil.	"History of Viruthunagar —A study" 1801—1960.	29—10—1991 to 28—10—1992
67. Thiru K. Nedun-Chezhian.	Project work	"Transport Policies Transport Development Programmes in M.M.A.", 1890—1960.	28—11—1991 to 12—12—1991
68. Selvi S. Maheswari	M.Phil.	History of Modern Tamil Nadu, 1990—1960.	26—11—1991 to 25—11—1992
69. Thiru G. Krishnan	Ph.D.	Tanjore Under East India Company, 1750—1850.	2—12—1991 to 1—12—1992
70. Thirumathi Brinda Newman.	Do.	Madras Presidency during Secoad World War. 1935—1947.	6—11—1991 to 5—11—1992
71. Thiru T.S. Siva-Kolundu.	Project work	Public Life of Hon'ble C. Subramantian, 1952—1962	5—12—1991 to 4—5—1992
72. Thiru K. Prasanna Venkatachalam.	Ph.D.	"Siege of Trichirappalli", 1745—1800.	22—11—1991 to 21—11—1992
73. Thiru Burkhard Schnepel	Post Doctoral.	"Little Kingdom in Orissa" 1801—1960.	5—12—1991 to 4—12—1992
74. Thiru Hemantha-Kumar Pamarthy	For Publication.	"Archeology", 1700—1960	6—12—1991 to 5—12—1992
75. Thiru E. Marimuthu.	Ph.D.	"Education of the Schedule Caste in Tamil Nadu", 1947—1960.	9—12—1991 to 8—12 1992
76. Thirumathi A. Devi Kumari.	Do.	"Woman Administrator in Tamil Nadu", 1801—1960.	9—12—1991 to 8—12—1992
77. Selvi Rekha Hari-doss	Project work (B. Arch.)	"Tranquebar", 1800—1960.	11—12—1991 to 25—12—1991
78. Thiru Muthu Shoba	Do.	Do.	Do.
79. Thiru David Wash-brook.	Project work.	Social History Study Transport System, 1750—1850.	12—12—1991 to 26—12—1991
80. Thiru R. Vidya Sagar	Ph.D.	"Temples, Tenants and Agrarians Relations", 1750—1950.	16—12—1991 to 15—12—1992
81. Selvi B.N. Kalpana Devi.	Project work (B. Arch.)	"Tranquebar". 1800—1960.	13—12—1991 to 27—12—1991
82. Thiru G. Kaliya Moorthy.	Ph.d. ..	Establishment of British Influence in Mysore, 1760—1800.	13—12—1991 to 12—12—1992

(1)	(2)	(3)	(4)
83. Selvi Sengamala Thayar.	Project work.	" Bharathiyar—A study ", 1904—1921.	18—12—1991 to 1—1—1992
84. Selvi Rachel Jolene Tolen ..	Ph.d. ..	" Domestic Service and the Semiotics of class relations in South India ", 1850—1947.	18—11—1991 to 17—12—1992
85. Selvi Marlene Buchy.	Do.	" Forest History North Canara, "1800—1947.	19—11—1991 to 18—12—1992
86. Man Houng Lin..	Do.	" Opium Trade of the Early Nineteenth Century ", 1764—1856.	20—12—1991 One day only
87. Selvi K. Shanthi..	M.Phil. ..	Tourism— with reference to Tamil Nadu, 1900—1990.	18—12—1991 to 2—1—1992
88. Selvi Millie Nihila..	Ph.d. ..	Industrialisation and Health, 1900—1960.	21—12—1991 to 20—12—1992
89. Thiru P. Jayakumar	Project Work	" Maritime History of South India ", 1670—1960.	23—12—1991 to 6—1—1992
90. Thiru U. K. Nagaraian.	M.Phil.	History of Ayya Nadar, Janaki Ammal College, 1962—1990. (Only printed Books).	26—11—1991 to 25—11—1992
91. Thirumathi Sheela Kirubakaran.	Ph.d.	History of Modern Tamil Nadu, 1800—1960.	27—11—1991 to 26—11—1992
92. Selvi R. Akila ..	Do.	"Sociology and Education" 1860—1960.	23—12—1991 to 22—12—1992
93. Thiru Stephen P. Hughes.	Do.	" Tamil Cinema in Popular Culture ", 1901—1990.	18—12—1991 to 17—12—1992
94. Selvi S. Latha ..	Ph.d. ..	" Evaluation of Madras as an Urban Centre and Women's Development ", 1850—1960.	12—12—1991 to 11—12—1992
95. Thiru M. Md.Suhail..	M.Phil..	" Castes and Tribes of Southern India ", 1700—1950.	24—12—1991 to 23—12—1992
96. Thiru R. J. Doss.	For Publication.	" Diabetic and Cancer ", 1800—1960.	18—12—1991 to 17—12—1992
97. Selvi T. V. Jayanthi.	Ph.D. ..	" Environment in South India— Nilgiri Region ", 1800—1960.	23—12—1991 to 22—12—1992
98. Selvi J. Prajwalitha.	M.Phil. ..	" Family Planning ", 1900—1960.	23—12—1991 to 22—12—1992
99. Thiru P. Ganesan..	Do.	" Political Development in Tamil Nadu ", 1895—1920.	26—12—1991 to 25—12—1992
100. Selvi T. Jayanthi.	Do.	" Dr. Muthulakshmi Reddy —A Study, 1926—1956.	31—12—1991 to 30—12—1992

தமிழ்ப் பகுதி

செயின்ட்மேரி ஹோம், கடலூர்.

புனிதமேரி இல்லம், கடலூர்.

தொகுப்பு : திரு. கி. கோபால்,
கண்காணிப்பாளர் (நிலை-பி),
மாவட்ட ஆவணக் காப்பகம்,
கடலூர்.

தற்போது கடலூர் நகராட்சி அலுவலகத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள செயின்ட் ஹோம் பற்றிய செய்திகள் தொகுத்து வழங்கப் படுகின்றன.

கடலூர் நகராட்சி உறுப்பினராக இருந்த கிறித்துவப்பாதிரியார் லூயில் அவர்கள் வள்ளல் மனம் கொண்டவராக இருந்தமையால் ஏழாவது எட்வர்டு மன்னர் அவர்களின் பெயரில் செயின்ட் ஹோம் என்ற ஏழைகள் இல்லத்தை நிறுவ அரும்பாடுபட்டார்.

இதற்காக 1910-ல் ஏழாவது எட்வர்டு மன்னர் குழுவினரிடம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, ஏழைகள், வாழ்க்கையில் பரிதாப நிலையில் உள்ளவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள், பிச்சைக்காரர்கள் ஆகியோர் மீது வைத்திருந்த ஆழ்ந்த நல்லெண்ணத்தினால் இந்த அற நிறுவனம் ஏற்பட முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். இரங்கூன், கல்கத்தா மற்றும் பெங்களூரில் உள்ள "Little sisters of the poor" என்ற பெயரில் உள்ளது போன்ற அமைப்பை தமிழ்நாட்டிலும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற சீரிய எண்ணத்தின் பயனாக பின்வரும் கருத்துக்களை "ஏழாவது எட்வர்டு மன்னர்" குழுவிற்கு சமர்ப்பித்தார்.

1. வாழ்க்கையில் ஆதரவற்றவர்கள், பிச்சைக்காரர்கள், முதியோர் ஆண், பெண் இருபாலர்களையும் அவர்கள் இறக்கும் வரையில் பேணிக்காக்க 'கிங் எட்வர்ட் VII" ஏழைகள் மற்றும் முதியோர் இல்லம் என்ற பெயரில் நடத்தப்படும்.

2. இந்த நிறுவனத்திற்கு அவரது தந்தையாரிடம் நன்கொடையாக ரூ. 10,000 பெறப்படும்.

3. இரண்டு ஐரோப்பிய சந்நியாசினிகள் இந்த நிறுவனத்தைப் பராமரிப்பார்கள்.

4. இந்த நிறுவனத்திற்கு அவரால் ரூ. 12,000 செலவிடப் படும்.

5. நிறுவனத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் இலவச மருத்துவ வசதி செய்து தரப்படும்.

6. மேலும் சமுதாய சீர்திருத்தத்தில் அக்கறையுள்ள பிரான்ஸ் நாட்டினர் மற்றும் இந்தியர்களிடமிருந்து நிதி வசூல்க்கப் படும்.

இத்தீர்மானங்கள் மற்றும் கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஏழாவது எட்வர்டு குழுவினரால் முழுமையாக ஏற்கப்பட்டு, பின்பு முறையே மாவட்ட மருத்துவம் மற்றும் சுகாதார அலுவலகம் மற்றும் காவல் துறை தலைவர் அலுவலகங்களுக்கு பரிந்துரைாக அனுப்பப்பட்டன.

மேற்கண்ட அலுவலகங்களிலிருந்து வரப்பெற்ற பரிந்துரைகளை அரசு ஏற்று, மாவட்ட மருத்துவம் மற்றும் துப்புரவு அலுவலக கட்டிடம் மற்றும் நிலத்தை பாதிரியார் ஹூபில் அவர்களுக்கு ரூ. 2,500-க்கு முக்கியமாக கீழ்க்காணும் நிபந்தனையுடன் அளித்தது.

1. இந்த நிலம் மற்றும் கட்டிடம் ஏழைகள் இல்லம் நடத்த மட்டுமே உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

2. அனுமதிக்கப்பட்ட இந்த காரணத்தைத் தவிர ஏனைய காரணத்திற்காகக் கட்டிடம் உபயோகப்படுமாயின், கட்டிடம் மாவட்ட வாரியத்தால் திரும்பப் பெறப்படும்.

இவ்வாறு பெறப்பட்ட கட்டிடத்தில் பாதிரியார் ஹூபில் அவர்கள் ஏழைகள் இல்லத்தை நிறுவினார். இதனை பராமரிக்க இரண்டு ஐரோப்பிய சந்நியாசினிகளை (Sisters) வரவழைத்து இந்த அறநிறுவனத்தை நடத்தினார். இதற்கு தங்கும் அனைவருக்கும் உடையுடன் மருத்துவ உதவிகளையும் செய்வதில் மிகவும் முனைப்பாய் இருந்தார். தற்சமயம் இந்த ஏழைகள் இல்லம் "S. Marry's Home" என்ற பெயரில் இயங்கி வருகிறது.

இந்த இல்லம் தமிழ்நாட்டிலேயே முதன்மையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட நிறுவனம் என்று எல்லோராலும் சொல்லப்படுகிறது.

Ref : G.O. 748, Local and Municipal Department, dated 15-5-1912.
R. Dis. 713, Collector office, Cuddalore, dated 14-10-1912.

புரட்சித் தளபதி யூசுப்கான்

கட்டுரை : ஜெயச்சந்திரன், எம். ஏ.,
உதவி ஆணையர்.

தென்னாட்டில் :

"18-ம் நூற்றாண்டு புரட்சி வரலாற்றுக்கு வித்திட்ட வீரக்கனல், நெருப்பு ஊற்று—ஆணித்தரமான காரியங்களை ஆற்றிய மெய்யான வீரத்துக்குரியவன், பண்பட்ட போர்ப்பாசறைக்குச் சொந்தக்காரன் வீரத்தமிழன்—வீரத்தின் செயல் உருவம்"—என்றெல்லாம் நாவாரப் புகழப்பட வேண்டிய ஒரு புரட்சித் தளபதியின் வீரவரலாறு.

முன்னுரை :

மாமலைகள் சரிந்து உருளலாம்; மாபெரும் கட்டிடங்கள் கூட இடிந்து வீழலாம்! ஆனால் மாவீரர்கள் என்றும் மடிவதில்லை அவர்கள் தாம் வரலாறு; இன்றைக்கு சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தில் தோன்றி மறைந்த (1764) புரட்சித் தளபதி யூசுப்கான் நம் நினைவில் நிற்கும் பேராற்றல் நிறைந்த மாவீரன் என்பதை இன்று நாம் நினைத்துப் பார்க்கிறோம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தை ஆங்கிலேயர்களின் பாசறைக்குள் இருந்து கொண்டே தன் புரட்சியைத் துவங்கி அதிலே தீக்குளித்தவன் வீரத்தளபதி யூசுப்கான் ஆவான்.

யூசுப்கான், வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மனதில் இடம் பெற்றவன். அவனது சமகால தளபதிகள் மற்றும் அரசியல் மேதைகளின் நாவில் தெரிந்த புகழுக்கு உரியவன். பிரஞ்சுப் புரட்சியின் குழந்தை என்று நெப்போலியன் அழைக்கப்பட்டான். இந்தியாவில் நடந்த புரட்சிகளுக்கெல்லாம் தந்தை என்று நாம் யூசுப்கானை அழைக்கலாம். அத்தகைய சிறப்புடைத்தது அவனது போர்ப்பரணி

பிறப்பும் பெயரும் :

இத்தகைய சிறப்புக்குரிய யூசுப்கான் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் சாத்தூருக்கருகில் பனையூர் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தான். அவனது இயற்பெயர் மருதநாயகம் பிள்ளை என்பதாகும். இவர் பிறந்த தேதி சரியாக நிர்ணயிக்க இயலாவிடினும், 18 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்திருக்கக்கூடுமென யூகிக்கப்படுகிறது.[1]

ஆபத்தான இளமை :

யூசுப்கானின் இளமைக்காலம் மிகவும் கொடூரம் நிறைந்தது. பெற்றோருக்கு அடங்காமல் ஊர் சுற்றித் திரிந்து பின் பாண்டிச்சேரிக்குச் சென்றடைந்தான். அங்கே ஒரு தையற்காரனாக முதலில் பணியாற்றி பின் படகுக்காரனானான். வெள்ளையன் ஒருவனிடம் மூன்றரை ஆண்டுகள் பணியாற்றியபோது பெருந்தவறு ஒன்றினைச் செய்ததால், அவனால் வெளியேற்றப்பட்டான், திருடியதற்காக யூசுப்கானின் இரு செவி மடல்களும் மான்ஸ்டிலா என்பவனால் அறுக்கப்பட்டதாகச் செய்தியும் உண்டு.[2]

---

1. Yuscofkhan the Rebel Commandant By S.C. Hill—P. 1.

2. *Ibid.*

எளியவனின் ஏற்றமான வாய்ப்புகள் :

பாண்டிச்சேரியை விடுத்து தஞ்சை வந்தடைந்த யூசுப்கான் தஞ்சை மன்னனின் படையில் சேர்ந்தான். அதற்கு முன்னதாக புருண்டன் என்ற வெள்ளையனிடம் வேலையில் சேர்ந்து[3] அவனிடம் எழுதப் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டான். முகமது கமால் (1751) என்டவனுக்கு சில நாட்கள் மருத்துவனாகவும் இருந்திருக்கிறான். புருண்டனிடமிருந்து ஆற்காடு நவாபிடம் பணிபுரியச் சென்றான். அப்போது தண்டல்காரன் வரி வசூலிப்போன், சிப்பாய், நாயக், ஹவில்தார், சுபேதார், ஆகிய பதவிகள் வகித்து கடைசியாக கேப்டன் பதவியை 1752-ல் பெற்றான். 1754—1755 ஆம் ஆண்டுகளில் பன்முறை திருச்சிராப்பள்ளிக்கு படை எடுத்துச் செல்லும் பொறுப்பேற்றுத் தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினான்.[4]

ஒரு சதியும்—யூசுப்கானும் :

யூசுப்கான் தன் படைகளுடன் ஆங்கிலேயர்களிடம் சேர்ந்து சாதனைகள் புரிந்ததால் அவனைப் பலரும் புகழத் தொடங்கினார்கள். இதனால், அவனுக்கு ஒரு எதிரி உருவானான். அவன் பெயர் புண்ணியப்பன் என்பதாகும்[5]. அவன் திருச்சியில் கமாண்டருக்கு மொழி பெயர்ப்பாளனாக இருந்தான். அவனது சதியில் யூசுப்கான் 1754-ல் பலியாக இருக்க வேண்டும், ஆனால், அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட பின் இறுதியில் சதியைத் தீட்டியவனே அச்சதிக்கு பலியானான். அக்காலத்திலும் இவன் மீது ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வந்தது. அதில் யூசுப்கான் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான சதியில் ஈடுபட்டுள்ளதாகவும் திருச்சியை மைசூரான்களுக்கு ஒப்படைத்து விடுவதாகவும், ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொள்ளத் தூண்டுவது போல எழுதப்பட்ட அக்கடிதத்தை திருச்சி கோட்டைக்குள் ஓரிடத்தில் போட்டுவிட்டான், சதிகாரன். எழுதியவனாக யூசுப்கான் பெயர் கடிதத்தில் இருப்பினும், கடிதம் எழுதப்பட்ட முறை மற்றும் அதன் தன்மை இவற்றிலிருந்து அது யூசுப்பினால் எழுதப்படவில்லை என்பதையும் எழுதியவன் யார் என்பதையும் காட்டிக் கொடுத்தது. அக்கடிதம் விசாரணைக்குப்பின் நிரபராதியென நிரூபிக்கப்பட்டான் யூசுப்கான்.

கற்றுக்கொண்ட பாடம்:

ஆங்கிலேயர்களின் மனோபாவம், அவர்களின் கருத்தோட்டங்கள், அவர்கள் இந்தியர்கள் மீது கொண்டுள்ள விருப்பு-வெறுப்பு இவற்றை அதன் மீதான விசாரணைகள் நடந்த போது தெரிந்து கொண்டபின், அவன் பிற்காலத்தில் தனக்குத்தானே முடிவு எடுக்கவும் தன் சுதந்திரமான போக்கில் வாழவும், அந்த அனுபவம் பயன் பட்டது. வெள்ளையர்களிடம் பணியாற்றுவது எவ்வளவு ஆபத்தானது—வெள்ளையர் தங்கள் இனத்தாரையும், மற்ற இனத்தாரையும் எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பதெல்லாம் அவன் கற்றுக் கொண்ட பாடங்களாகும்.

தளபதி —பகதூர் பட்டங்கள் :

மேஜர் லாரன்ஸ் சென்னை ஆட்சிமன்றத்திற்கு பரிந்துரைசெய்து யூசுப்கானுக்கு கமிஷன் நிலை வழங்கி படைத்தளபதியாக்கினான்.[6] இதனால், யூசுப்கான் ஆங்கிலேய இந்தியப்படைகளுக்கு தலைமை ஏற்கும் முதல் இந்தியன் என்ற பெருமை அடைந்தான், யூசுப்கான். இஃதன்றி 1755-இல் சென்னை புனித ஜார்ஜ்கோட்டை ஆட்சிமன்றம் யூசுப்கானுக்கு சுபேதார் முகமது யூசுப்கான் பகதூர் என்று

---

3. *Ibid*
4. Baille—Ki—Paltan—By H. F. Murland—Page 17
5. Yusoofkhau the Rebel Commandant—By S.C. Hill—P-16
6. Yusoobkhan the Rebel Commandant By S.C. Hill—Page 19—21.

பொறிக்கப்பட்ட தங்கப்பதக்கம் அளித்து சிறப்பித்தது. மேஜர் லாரென்ஸ் நோய்வாய்ப்பட்டு இங்கிலாந்து சென்றபோது அவனது பொறுப்பில் யூசுப்கான் நியமிக்கப்பட்டான்.

வெள்ளையரின் ஆற்றாமையும் புகார்களும் :

இந்நிலையில் கம்பெனியார் நெல்லை, மதுரை பகுதிகளில் வரி வசூல் செய்ய கர்னல் ஹெரான், யூசுப்கான் இவர்களை அனுப்பத் திட்டமிட்டார்கள்[7] ஹெரான் (1755) யூசுப்கான் உறவு முதலலேயே நல்ல முறையில் அமையாததால் விரிசலாகிறது. ஹெரான் யூசுப்கான் மீது புகார்களைத் தொடுத்தான். அதில் அவன், ''பிராமணர்களை கொள்ளையடிக்கிறான் என்றும் திருச்சி அருகே 'நெல்லூர் தோப்பு' என்று ஒன்றை வைத்துள்ளான்.[8] என்றும் அவன் நேர்மையானவனாக இருக்கலாம், ஆனால் தனியே ஒரு பட்டாளத்துக்கு தலைமை ஏற்க தகுதியற்றவன் என்றும் இவை பற்றி மேஜர் லாரென்ஸ்ற்கு தான் எழுத விரும்பவில்லை. காரணம் என்னவெனில் லாரென்ஸ் யூசுப்கான் மீது அளவற்ற பாசத்துடன் இருக்கிறான்'' என்று குறிப்பிட்டுள்ளான்.

நெல்லை-மதுரைக்கோட்டைப் போர்கள் :

யூசுப்கான் 12—2—1755-இல் குமாரவாடி பாளையக்காரரை அடக்கினான்.[9] ஹெரான், மதுரைக்கும் அவனுடன் வந்த நவாபு திருச்சிக்கும் செல்ல யூசுப்கான் ஹெரானுடன் மதுரை வந்து, மதுரை கோட்டைக்கு வெடிவைத்தான். மதுரையிலிருந்த கவர்னர் மியானா வின் பயங்கரவாதம் ஹெரானுக்கு இடைஞ்சலாகவே அவன் நெல்லைக்குப் புறப்பட்ட நவாபின் அண்ணன் மாபூசுகானும் ஹெரானுடன் அனுப்பப்படுகிறான். இவர்களை நெல்லையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி, நெற்கட்டான் செவல் பாளையக்காரர்கள் எதிர்த்தார்கள். மாபூசுகானும், ஹெரானும் கம்பெனிக்கு எதிராகத் திட்டமிட்டு வரி வசூல்களை துஷ்பிரயோகம் செய்ய இணைந்து செயல்பட்டார்கள்,[10]

யூசுப்கான் போர்கள் :

இவர்களைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு யூசுப்கானை நெல்லை நோக்கி அனுப்பினார்கள் ஆட்சியாளர்கள். நெல்லையில் பல போர்களை நடத்தினான். யூசுப்கான், அவற்றில், புலித் தேவருடன் 3 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக போர் நடத்தினான். 1759 முதல் 1761 வரை அவன் நடத்திய போர்களின் போது, எண்ணிக்கை பலம் பொருந்திய சேனைகளை யூசுப்கான் உருவாக்கினான். பாளையப் பட்டுகளின் 40,000 சைனியமும், மலையாள நாயரின் 5,000 சைனியமும், 3,000 குதிரைப்படையும் மற்றும் வெள்ளையர்கள் பட்டாளமும் சேர்ந்து பூலித்தேவரது மூன்று கோட்டைகளையும் தாக்கின. தனது போர்த் தந்திரங்களையெல்லாம் பயன்படுத்தி, இறுதியில் வெற்றி பெற்றான் யூசுப்கான்.[11] கி.பி. 1757 நத்தம் கணவாயில் ஹைதர் அலியை யூசுப்கான் தோற்கடித்தான்.[12] 1758-ல் சென்னையைப் பிரெஞ்சுக் காரர்கள் தாக்கியபோது, பிரெஞ்சுவாலிக்கு[13] எதிராக படை நடத்திச் சென்றான். 1759 இல் ஜெனரல் காலியாத்துக்கும் பிரெஞ்சுவாலிக்கும் பரங்கிமலையில் நடந்த போரில் யூசுப்கானும் கலந்து கொண்டான். பின்னர் காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த போரில் கலந்து கொண்டு வெற்றிவாகை சூடினான்.[14]

---

7. The Tinnevelly District Gezetteer—By H.R. Patel ICS. P.73.
8. Yusoof Khan the Rebel commandant By S.C. Hill P. 34.
9.. Ibid.
10 Tinnevelly District Gazetteer By H.R. Pate ICS. p. 71.
11. பாளையபாட்டுகளின் வம்சாவளி தொகுதி-1 அரசு வெளியீடு
12. Baille-Ki-Paltan By H. F. Murland—P. 17
13. Baille-Ki-Paltan By H.F. Murland—P. 17
14. Yusoof Khan the commandant-By S.C. Hill ICS—P. 90

ஆட்சியாளராக யூசுப்கான் :

கி.பி. 1756-1763-வரை நெல்லை மதுரை நாடுகளுக்கு அசைக்க முடியாத தலைவனாக விளங்கினான் யூசுப்கான். முதல் மூன்றாண்டுகள் நெல்லை பாளையங்களுடன் கடும் போர் புரிந்தான். நெல்லையில் மட்டும் 25 கோட்டைகளை தகர்த்தான்.[15]

அப்போது திருவிதாங்கூர் மன்னரின் கூட்டு இவனுக்கு கிட்டியது. நாயர் பட்டாளம், தஞ்சை மன்னரையும், தொண்டைமானையும் எதிரியாகக் கருதிய மறவர்கள். (சிவகங்கை-இராமநாதபுரத்தார் கள்) ஆங்கிலேயர்களின் உறவு வேண்டிய அவர்களது நட்பை நாடிய மறவர் படைகள்-கள்ளர் படைகள் உதவிகளுடன் நெல்லைப் பாளையங்கள் அனைத்தையும் வென்றடக்கினான், யூசுப்கான். 1760-ல் திண்டுக்கல் அருகே மைசூர் படைகளை மதுரைக்குச் செல்ல வொட்டாமல் தடுத்தான்.[16]

மதுரைக்கு அருகே மேலூர், வெள்ளளெப்பட்டி ஆகிய இடங்களில் இரண்டு கோட்டைகள் கட்டினான். யூசுப்கான் தனக்காக மதுரைக்கருகில் சம்மட்டியாபுரத்தில் ஒரு மாளிகையும் கட்டினான். யூசுப்கான் 1759 இல் ஒரு போர்த்துகீசிய மாதினை ஆற்காட்டில் திருமணம் செய்து கொண்டான். 1762இல் அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கு சுல்தான் என பெயர் சூட்டினர்ன். அக் குழந்தைக்கு மறவர் பாளையத்தார் உதயத் தேவரும் யூசுப்கானின் முதல் அமைச்சரான தர்ண்டவராய பிள்ளையும் ஒரு தங்கத் தொட்டில் செய்து வழங்கினார்கள்.[17]

குத்தகைக்காரனாக யூசுப் .

1761-62 ஆண்டுகள் மதுரை, நெல்லை பூமிகளை குத்தகைக்கு எடுத்து வசூல் பணியை மேற்கொண்டான்-யூசுப்கான். இதனை முன்னிட்டு நவாப் இவன் மீது ஐயுறவு கொண்டான்.[18]

கப்பம் கட்ட மறுப்பும்-தன்னாட்சிக்கு அடிகோலுதலும் :

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் சொத்துக்களை கோவில் குருமார்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்ததை தன் நேர் நடவடிக்கைக்கு மாற்றினான் யூசுப்கான். மக்கள் நலனைக் கருத்திற்கொண்டு, ஆலயச் சீர்திருத்தம் செய்தான், மக்களிடம் தனக்கு செல்வாக்குப் பெருகப் பெருக வெள்ளையர்களுக்கும் கப்பம் கட்ட மறுத்தான். மதுரைக் கோட்டையைத் தானே செப்பனிட்டான்[19] கும்பெனி யிடமோ நவாபிடமோ அனுமதி பெறாமல் திருவாங்கூர் ராஜாவுக்கு எதிராகப் படையெடுத்தான்.[20] தஞ்சையிலும் இவன் உதவிக்காக படை திரட்டப்பட்டது. இதைக்கண்ட கும்பெனியார் அவனை சென்னைக்கு வருமாறு அழைக்க, சென்னை செல்வதை விரும்பாமலே காலத்தைக் கழித்தான். அடுத்த கட்டமாக யூசுப், மதுரை கோட்டையில் பிரெஞ்சுக் கொடியை பறக்கச் செய்தான்.[21]

யூசுப்கானின் சவால் —கும்பெனியார் படையடுப்பு :

தெற்கே கன்யாகுமரி முதல் வடக்கே கிருஷ்ணாநதி வரை யில் ஆற்காடு நவாபின் ஆட்சி இருந்தாலும் கூட, இடைப்பட்ட

---

15. Military-country ' corespondance dt. 18.1.1762
16. Baille-Ki-Paltan By H.F. Murland—P. 18.
17. Yusoof Khan the Rebel commandant-By S.C. Hill—P. 3—5
18. Baille-Ki-Palton By H.F. Murland—P. 18
19. Baille-Ki-Palton By H.F. Murland—P. 18.
20. Baille-ki-Palton By H.F. Murland—P. 18.
21. *Ibid* P18.

பிரதேசங்களில் ஆட்சியாளர்கள், தனித்த ஆட்சி முறைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வகையில் யூசுப்கான் தான் வசூலித்த கிஸ்தி மற்றும் குத்தகைத் தொகை அனைத்தையும் தன்னை உறுதியான தலைவனாகக் கொள்ளவே பயன்படுத்தினான். அவனது எஜமானர்களான ஆற்காடு நவாபும் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியார்களும் தங்கள் வலிமையைக் காட்டி முடிந்தால் தம்மிடமிருந்து அவற்றை எடுத்துச் செல்லட்டும் என்றும் சவால் விடுத்தான். 1756 இல் கேப்டன் கால்யாத் முன்பு கணித்தவாறே யூசுப்கானின் பிற்காலச் செயற்பாடுகள் இருந்தன.[22] 1763-ல் கம்பெனி இவனுக்கு எதிராக படை திரட்டவும், மதுரையை முற்றுகையிடவும் ஆணையிட்டது.[23] அஃதன்றி, நவாப் முகமதலி நெல்லை மதுரை பாளையப்பட்டுக்கள் அனைத்துக்கும் தனித்தனியே கடிதம் எழுதி யூசுப்கானுக்கு எதிரணியில் திரளுமாறு அழைத்தான். அவ்வாறு கடிதம் எழுதப்பட்டவர்களில் திருவாங்கூர் மன்னர், தஞ்சை மன்னர், தொண்டைமான், சேதுபதியார்—நாலுகோட்டையார், புலித்தேவர் ஆகியோர் முக்கியமானவர்களாகும்.

ஒரு கமாண்டரின் கருணையும் பட்டப் பெயர்களும் :

கள்ளர் இன மக்களை யூசுப்கான் அடியோடு வெறுத்தான். எனினும் அவர்கள் விவசாயம் செய்து வாழ முன்பணம் அளித்தான். கண்மாய்களையும் குளங்களையும் சீர்திருத்தினான், மழை, வெள்ளம் இவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவைகளைப் பழுது பார்த்தான்.[24]. மக்கள் மகிழ்ச்சியில்தான் தனது மகிழ்ச்சி இருப்பதாகப் பறை சாற்றினான். தன் பாசறையை விட்டு வெளியே போய் நில புலன்களில் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களிடம் நேரில் சந்தித்து அவர்களிடம் குறைகளைக் கண்டறிந்து அவர்களைத் தேற்றினான். யூசுப்கான் முதலில் கம்பெனி கமாண்டராக இருந்ததால் அவனை மக்கள் கம்மந்தான்கான் சாயபு என்று அழைத்தார்கள். இவன் பெயரில் கான்சாபுரம் என்றும் கொம்மந்தாபுரம் என்றும் ஊர்கள் உருவாயின.

யூசுப்கானின் மற்றொரு முகம் :

மதுரையில் நாயக்கர் மரபுகளின் ஆட்சி 1736 இல் இராணி மீனாட்சியுடன் முடிந்தது. மதுரையின் மகுடத்தை சூடிக்கொள்ள யாருமில்லாததினால் யூசுப்கான் தானே அதை சூடிக்கொள்ளத் துடித்தான். ஒரு பக்கம் வெள்ளையர்களுக்கு செல்லப் பிள்ளையாகவும் மறுபக்கம் தனிக்கொடி, தனிப்படை தன்னாட்சி என்றும் புரட்சியை உருவாக்கினான்.[25] அவனை முறியடிக்க வெள்ளையர்கள் 1763 ஆம் ஆண்டு பெரிய படையை உருவாக்கினார்கள். முஸ்லீம்கள், மறவர்கள், ஆங்கிலப் பட்டாளம் நாயர் பட்டாளம் என்று 9 ஆயிரம் வீரர்கள் அவனுக்கு எதிராக மதுரையில் முகமதலியின் தலைமையில் முற்றுகையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இம் முற்றுகை 9 மாதங்கள் வரை நீடித்தன. முதல் முற்றுகை நடந்தபோது இவனது படையில் 5,000 சிப்பாய்கள், 7,000 கள்ளர் படை வீரர்கள், 1,700 கறுப்பு நிறக் குதிரைகள், 200 வெள்ளையர் பட்டாளம், 12 தரைப் பீரங்கிகள், 2 கைப்பீரங்கிகள் ஆகியவையும், மேலும் பல இடங்களில் 5,000 சிப்பாய்களும், 8000 கள்ளர் படையினரும் சில குதிரைகளும் இவன் உத்திரவுக்காகக் காத்திருந்தன.[26] ஆயினும் அவன் முகமதலியின் போர்த்தந்திரங்களைக் கண்டு அஞ்சவே செய்தான். நட்பா! நம்பிக்கைத் துரோகமா? அதுவே யூசுப்கான் வாழ்வில் எழுந்த கேள்விக்குறி: அவனது அந்தரங்க பணியாள் அவனை அக்டோபர் 14 அன்று தொழுகையில் இருந்தபோது காட்டிக் கொடுத்தான். அவன்தான் பிரஞ்சுப்

22. Baille-ki-Palton By H.F. Murland—18.
23. Ibid. P. 18.
24. Yusoof khan the Rebel commandant By S.C. Hill—P. 142.
25. Yusoof khan the Rebel commandant By S.C. Hill. P. 119—132.
26. Baille-ki-Palton By H.F. Murland—Page. 18.

படைத்தளபதி கேப்டன் மெர்ச்சண்ட் என்பவன்[27]. 1764 இல் அக்டோபர் 15 ஆம் நாள் விசாரணை என்று கூறி, விசாரித்த நவாபு முகமதலி, யூசுப்கான் மீது சதிக்குற்றம் சாட்டி மரண தண்டனை வழங்கி தானே அத்தண்டனையை நிறைவேற்றினான். கட்டபொம்மனை பின்னாளில் ஒரு புளியமரத்தில் தூக்கிலிட்டது போல இவனை சம்மட்டியாபுரத்தில் ஒரு மாமரக் கிளையில் 16—10—1764 அன்று தூக்கிலிட்டுக் கொன்றான். இச்செய்தியை முகமதலி சென்னைக் கோட்டைக்கு ஒரே வரியில் எழுதித் தெரிவித்தான்.[28]

"Today, being Monday, the rebel weas hung at Five O' clock in the evening, which struck a terror into the hearts of our enemies."

யூசுப்கானைப் பற்றிய சிலரது கருத்துக்கள் சிந்திக்கத் தூண்டுபவையாக உள்ளன.

"தென்னிந்தியா மீது, பிரான்சும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தங்கள் ஆட்சியை நிறுவ முயன்ற போது, இந்தியாவின் பேராற்றல் மிக்க சிப்பாயாக இருந்தான் யூசுப்கான்[29] என்று சர் ஜான் மால்கோம் என்பவன் கூறியுள்ளான்.

யூசுப்கானின் சமகாலச் சரித்திர ஆசிரியன் இராபர்ட் ஆரம் இவனை இராபர்ட் கிளைவுக்கும், தளபதி லாரென்ஸ் என்பவனுக்கும் ஒப்பிட்டான்.[30]

கேப்டன் மால்டன் என்பவன் யூசுப்கானை வியந்து பேசும் போது "கிளைவின் நண்பன் என்றும்" "Feather headed Officer" "Brave and capable" என்றும் புகழ்ந்துள்ளான்.

மேஜர் லாரென்ஸ் என்பவன் இந்தியாவிலேயே முதல் அற்புத சிப்பாய்; கிளைவுக்கு நிகரானவன்; இருவரும் தகுதியிலும் இராணுவம் சிவில் விவகாரங்களிலும் வீரத்திலும் விரைந்து செயல்படுவதிலும் சரியான முடிவு எடுப்பதிலும் மரணத்திலும் ஒன்றானவர்கள்; யூசுப்கானை விட்டால் ஆங்கிலப் படை தோல்வியைத் தழுவும் அது தவிர்க்க முடியாதது[32] என்றான்.

யூசுப்கான் உலகப் புகழ் பெற்ற ஹைதர் அலி, திப்புசுல்தான் ஆகியவர்களோடு, ஒப்புவமை கூறத்தக்க திறமை வாய்ந்தவனாக விளங்கினான். இவனை ஹைதர் அலியின் மறு அச்சு என்றும் சிலர் வர்ணித்தார்கள். யூசுப்கான் ஒரு தீவிர சிந்தனையாளனும் கூட[33]

யூசுப்கானின் கடிதங்கள் :

யூசுப்கான், மதுரை, நெல்லை பாளையங்களுக்கு வரி வசூலிக்க அனுப்பப்பட்ட காலத்தில், 1757 முதல் 1764 வரை சென்னை கோட்டைக்கு நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்கள் எழுதியுள்ளான், இன்றளவும் அவற்றில் அரிய பல செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. புகழ்பெற்ற கடிதங்கள் வரிசையில் அவற்றைச் சேர்க்கலாம். அவனது கடிதங்கள் அரசியல், சமுதாயம்— வேளாண்மை தொழில், நெசவு உற்பத்தி, படை, போர்த்திறம், வெற்றிகள் என்ற பல்வேறு நிலைகளில் படம் பிடித்துக் காட்ட வல்லன.

யூசுப்கான் எழுதியதாகக் கூறப்படும் கடிதங்களில் அவன் நடத்திய போர்களுக்கு உதவி கேட்டு பிரஞ்சு தளபதிகளுக்கும் ஏன் ஹைதர்அலிக்கும் சென்னைக் கோட்டை கவர்னருக்கும்

27. Yusoof khan the Rebel Commandant—By S.C. Hill P. 220
28. Military—Country correspondance dt. 22.10.1764 p. No. 205
29 Yusoof khan the Rebel Commandant By S.C. Hill P 305-306
30. Yusoof khan the Rebel Commandant By S.C. Hill P. 305—306
31. *Ibid* P. 270
32. *Ibid* P. 270
33. *Ibid* P. 219-92

ஏனைய பாளையக்காரர்கள்—நவாப் மற்றும் தனிப்பட்ட நபர் களுக்கும் எழுதிய கடிதங்கள் ஒப்பற்றன. சிறப்புக்குரியன. இவன் புலித்தேவருக்கு எதிராக பல்வேறு கடிதங்கள் சென்னை கோட்டைக்கு எழுதியுள்ளான். அத்தகைய கடிதம் ஒன்று 23-8-1756 இல் கவர்னர் லார்ப் பிகாட்க்கு எழுதப்பட் டுள்ளது. அதில்,—

"The 12 pounders in Madura Fort which was left by Colonel Heron the pounder he took out and lost with pullitevar, but was retaken by our sapoys, which guns, he wants now to fight us with, if he will come out in field. I'll take his head and send it to your honour."[34]

என்று குறிப்பிட்டு தன் வஞ்சினத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளான் யூசுப்கான்.

முடிவுரை :

தென்னாட்டில் ஆங்கிலேயர்—பாளையக்காரர் போராட்டங்களில் யூசுப்கான் மட்டும் தோன்றாதிருந்தால் தென்னகத்தின் தலைவிதியே வேறாகத்தானிருக்கும். வெள்ளையர்கள் மகத்தான போர்களை நடத்தி வெற்றிகளை அடைந்திருக்க முடியாது. கொள்ளிடத் திற்குத் தெற்கே அரசியல் படிப்பினைகள் அவன் காலத்திற்கு அடுத்த 100 ஆண்டுகள் எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை "யூசுப்கானுக்கு முன்பும், பின்பும்" என்று ஆய்வு செய்வது ஒன்றே உண்மையைக் கண்டறியக் கூடிய செயலாகும்.

யூசுப்கான் காணவிரும்பியது மதுரையின் தனியாட்சியே. இந்த மதுரைக்குள் திருச்சி, திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை, தஞ்சை, திருவிதாங்கூர், சிவகங்கை, இராமநாதபுரம், ஆகியவற்றை உள்ளடக்க அவன் தீர்மானித்திருந்தான். அவன் கனவுகள் நனவாகவில்லை, ஆயினும் புரட்சி வீரர்கள் என்றும் மரிப்பதில்லை என்ற உண்மை அவனையே சாரும். இறவாப் புகழுக்குரிய யூசுப்கான் இன்னும் புரட்சித் தளபதியாக வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளான்.

---

34. Military—country correspondance dt. 23rd Aug. 1756 P. No, 255
35. Yusoof khan the Rebel commandant By S.c. Hill. P. No.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்— தொடர்ச்சி
(அத்தியாயம் 29 முதல் 32 வரை)

29. படித்துக் கெட்டவன்

ஒரு நாள் தேவராஜப் பிள்ளை என்னையும் கனகசபையையும் பார்த்து ''இங்கிலீஷில் சகல சாஸ்திர பண்டிதராகிய பேக்கன் (Bacon) என்பவர் 'அற்பப் படிப்பு ஆபத்து' என்று சொல்லுகிறார். அதற்கு அநுகுணமாக எனக்குத் தெரிந்த ஒரு அற்டப் படிப்பாளியின் சரித்திரத்தைக் கேளுங்கள்'' என்று செப்பலுற்றார்.

சென்னை நகரத்தில் சுப்பையன் என்று பெயர் கொண்ட ஒரு ஏழை பிராமணன் இருந்தான். அவன் ஒரு தர்ம சத்திரத்தில் குடியிருந்து கொண்டு, அதில் வந்து இறங்குகிற வழிப்போக்கர்களுக்குச் சாதம் சமையல் டண்ணி விற்றுக் காலக்ஷேபஞ் செய்து வந்தான். அவனுடைய பிள்ளை அனந்தையனைத் தர்மப் பள்ளிக்கூடங்களில் விட்டு, தமிழும் இங்கிலீஷும் அப்பியாசிக்கும் செய்வித்தான். அனந்தையன் இங்கிலீஷில் அதிக கவனமுள்ளவனாய் அந்தப் பாஷையைக் கூடியவரையில் எழுதவும் பேசவும் கற்றுக்கொண்டு பாடசாலையை விட்டுவிட்டான். இங்கிலீஷில் அவனுக்குத் தெரிந்த அற்பப் படிப்பைக் கொண்டு, அந்தப் பாஷையில் தான் பூரண விற்பத்தியடைந்துவிட்டதுபோல் அகம் பிரமம் அடைந்தான். தமிழ்ப் பாஷையை அவன் எவ்வளவுங் கவனிக்காமையினால் அந்தப் பாஷையில நெடுங் கணக்குக் கூட அவனுக்குப் பூரணமாய்த் தெரியாது.

தமிழ்ப் பாஷையை வாசிப்பதும் பேசுவதும் தனக்குக் கௌரவக் குறைவாக எண்ணிவிட்டான். அவனுடைய தயவு யாருக்காவது வேண்டியிருந்தால் அவன் இங்கிலீஷில் பூரண வித்வானென்றும் தமிழில் ஒன்றும் தெரியாதவனென்றும் யாராவது சொன்னால் அவர்களிடத்தில் அதியந்த விசுவாசமும் வைப்பான். அவனுக்குச் சுதேச பாஷா ஞானம் எப்படி இல்லாமற் போய் விட்டதோ அப்படியே தேசாபிமானமும் போய்விட்டது. இந்தத் தேசத்தையும் தேசாசாரங்களையும் நிந்திப்பதும் ஐரோப்பாக் (Europe) கண்டத்தைப் புகழ்வதுமே அவனுக்கு நித்திய காலக்ஷேபம். அவன் தமிழ்ப் பாஷை பேசுகிற வழக்கத்தை கட்டோடு விட்டுவிட்டு எப்போதும் இங்கிலீஸ் பாஷையிலே சாமபாஷிப்பதால் அந்தப் பாஷை தெரியாத அவனுடைய தாய் தந்தை சுற்றத்தார் முதலானவர்களுடைய சல்லாபத்தையும் நேசத்தையும் இழந்து போனான். அவன் அவர்களிடத்தில் பேசும்படியான அகத்தியம் நேரிட்டால் இங்கிலீஷும் தமிழும் தெரிந்த துவிபாஷிகள் மூலமாய்ப் பேசுகிறதே தவிர அவன் வேறே ஒரு வார்த்தையும் பேசுகிறதில்லை. தொப்பி ஒன்று தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஐரோப்பியருடைய நடை உடை பாவனைகளையெல்லாம் அனுசரிக்கத் தலைப்பட்டான். அவனுடன் எப்போதும் இங்கிலீஷ் பேசத் தகுந்த மனுஷர்கள் அகப்படாமையினாலும் இங்கிலீஷ் துரைமார்களுடைய சல்லாபம் அவனுக்குக் கிடைப்பது அரிதாகையாலும் அவர்களுடைய பரிசாரகர்கள் சுயம்பாகிகள் எளிய சட்டைக்காரர்கள் முதாலானவர்களுடைய சகவாசமே அவனுக்கு நிலைத்துவிட்டது. அவர்களில் சிலர் தினந்தோறும் பல் விளக்காமையினால் இவனும் பல் விளக்குகிற வழக்கத்தை விட்டுவிட்டான். அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்யாமையினால் இவனும் ஸ்நானத்தை விட்டுவிட்டான். அவர்கள் சுருட்டுக் குடிக்கிறது வாயில் புகையிலை போட்டுக் கொள்ளுகிறது, கள்ளு, சாராயம் அருந்துகிறது, முதலான வழக்கங்களை அநுசரிப்பதால் இவனும் அந்தத் துர் வழக்கங்களை ஆதரிக்கத் தொடங்கினான். அவர்களிடத்தில் துர் பாஷைகளையும் கற்றுக் கொண்டான். அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் அந்நிய புருஷர்களிடத்தில் சங்கோசம் இல்லாமல் சம்பாஷிப்பது சகஜமான படியால் அந்த வழக்கத்தை இவனுடைய பத்தினி, முதலான ஸ்திரீகளுக்குத் தானே பிரயாசைப்பட்டுக் கற்பித்தான். தன்னுடைய இஷ்டர்கள் சந்திக்க வரும்போது தன்னுடைய பத்தினியைக் கூட வைத்துக் கொண்டு பேட்டி கொடுப்பதும், தான் யாரையாவது காணப் போகும் பொழுது ஸ்திரீ சகிதமாய்ப் போய்க் காணுகிறதும் அவனுடைய வழக்கம். அந்த வழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்று அவனுடைய பத்தினி முதாலானவர்கள பிரயாசைப்பட்டும் அவர்களுடைய ஜபம் நடக்கவில்லை.

இங்கிலீஷில் சன்மார்க்கமான புஸ்தகங்கள் எத்தனையோ இருந்தாலும் அவைகளை அனந்தையன் வாங்குகிறதும் இல்லை, படிக்கிறதும் இல்லை. லெக்கி எல் (Lecky L.) ஸ்டீபன் (Stephen) பெயின்(Bain) டார்வின் (Darwin) கம்டி எஸ். (Comte. S.) மில் (Mill) ஹெர்பர்ட் (Herbert) ஸ்பென்ஸர் (Spencer) ஹக்ஸ்லீ (Huxley) ஹ்யூம் (Hume) காலின்ஸ் (Collins) டின்டால் (Tyndal) வால்டேர் (Voltaire) முதலான வேத விரோதிகளுடைய கிரந்தங்களை அவன் படித்ததினால் தெய்வம் இல்லை; வேதம் இல்லை: பாப புண்ணியங்கள் இல்லை; நரகம் மோட்சம் இல்லை உலக சுகமே சுகம் என்கிற சித்தாந்தம் உள்ளவனானான். மேற்சொல்லிய சமய விரோதிகள் உலகத்துக்கு ஒரு சமயம் அவசியந்தானென்றும் அப்படியில்லாதவரையில் அக்கிரமம் நடக்குமென்றும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். அப்படியே வால்டேர் (voltaire) ஒரு தேவாலயம் கட்டினார். ஹ்யூம் (Hume) சில சமயங்களில் கோவிலுக்குப் போனான். காலின்ஸ் (collins) தன்னுடைய வேலைக்காரர்கள் தன்னைக் கொலை செய்யாமலும் திருடாமலும் இருக்கவேண்டியதற்காக அவர்கள் கோவிலுக்குப் போகும்படி கட்டாயஞ்செய்தான். ஹக்ஸ்லீ (Huxley) பைபிள் (Bible) என்றும் சுவிசேஷத்தைப் பள்ளிக் கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தான். டின்டால் (Tyndall) தன்னை யாராவது சமய விரோதி யென்று சொன்னால் சண்டைக்கு வருவான். இவ்வகையாக மேற்படி வித்வான்களுடைய நூல்கள் ஒருவிதமாகவும் நடை வேறுவிதமாகவும் இருந்தன. ஆனால் அனந்தையனுடைய வார்த்தையும் நடையும் ஒரே தன்மையாயிருந்தன. தெய்வம் இல்லை: பாப புண்ணியம் இல்லை யென்கிற சித்தாந்தத்தை தனக்குள்ளே வைத்துக் கொள்ளாமல் தன் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முதலானவர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் தானே துன்மார்க்கங்கள் செய்து அவர்களுக்கு வழிகாட்டவும் ஆரம்பித்தான். பணமே தெய்வமென்றும் அதைச் சம்பாதிக்கிறதற்கு சகசியத்தில் எந்த அக்கிரமம் வேண்டுமானாலுஞ் செய்யலாமென்றும் ஆனால் யோக்கியனைப் போல் வேஷம் போடுவது உத்தியோகத்தையும் பணத்தையும் சம்பாதிக்கிறதற்கு மார்க்கமாயிருப்பதால் அந்தப்படி செய்ய வேண்டியது அகத்தியமென்றும் நினைத்து அவன் வெளி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்ததால் அவனுக்கு ஒரு தாலூகா முன்சீப் உத்தியோகங் கிடைத்தது. அந்த உத்தியோகங் கிடைத்த உடனே இந்திரப் பட்டங் கிடைத்தது போல் அவன் சுத்தமாய்த் தன்னை மறந்துவிட்டான். தன்னுடைய எளிய தகப்பனைத் தகப்பனென்று சொல்லவே அவனுக்குச் சங்கோசம் வந்துவிட்டது. பெரிய பணக்காரர்களைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுத்தான் அவர்களுக்குப்பிள்ளையாயிராமற் போனதற்காக ஓயாமல் மனஸ் தாபப்படுவான். யாராவது ஒரு திரவியவந்தனைத் தனக்குப் பிதாவென்று சொல்லிக் கொள்ள அவனுக்குச் சம்மதந்தான். ஆனால் அந்தத் திரவியவந்தர் கேள்விப்பட்டால் சண்டைக்கு வருவாரென்று பயந்து சும்மா இருந்துவிட்டான்.

அனந்தையன் தன் தகப்பனைத் தகப்பனென்று சொல்வதற்குக் கூட வெட்கப்படுகிறானென்று பல பெரிய மனுஷர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களிற் சிலர் அனந்தயனைக் கண்டு கொள்வதற்காக அவனுடைய வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வருகிற சமாசாரங் கேள்விப்பட்டு அனந்தையன் எதிர்கொண்டுபோய் அவர்களுக்குக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அப்போது தெருத் திண்ணையில் அவனுடைய தகப்பனார் சுப்பையா உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய முகச்சாயலும் ஒரே தன்மையாயிருந்தபடியால் அவர் ஆரென்று அந்தப் பெரிய மனுஷர்கள் அனந்தையனை இங்கிலீஷ் பாஷையில் கேட்க அவன் தன்னுடைய வேலைக்காரனென்று இங்கிலீஷில் மறுமொழி சொல்லி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் அவர்களுக்குத் தக்க மரியாதை செய்து சம்பாஷிக்கத் துவக்கினான். அவர்கள் இவன் தகப்பனையே வேலைக்காரனென்று சொல்லுகிறானென்று அநுமானித்துக்கொண்டு அவனை அவமானப் படுத்த வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் ''உம்முடைய தாயையும் தந்தையையும் நாங்கள் பார்க்கக்கூடாதா? அவர்களை நாங்கள் பார்த்து சந்தோஷிக்கும் பொருட்டு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்'' என்று பிடிவாதஞ் செய்தார்கள். அனந்தையன் திருடன் போலச் சற்று

நேரம் பரக்கப் பரக்க விழித்த பிற்பாடு ''தகப்பனார் வியாதியாயிருக்கிறார்; தாயாரை மட்டும் அழைத்து வருகிறேன்'' என்று சொன்னான், உடனே அவர்கள் எழுந்து ''உம்முடைய தகப்பனார் வியாதியாயிருந்தால் அவரை அகத்தியம் நாங்கள் பார்க்கவேண்டும்; அவர் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டும்'' என்று அனந்தனுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவன் கொலைக் களத்துக்குப் போகிறவன் போல் போகும்போது அவனுடைய தாயார் எதிரே வந்தாள். அவளைக் காண்பித்துவிட்டால் பிறகு தன் தகப்பனைத் தேடமாட்டார்களென்று நினைத்து இவள் தன் தாயென்று அனந்தையன் காட்டினான். உடனே அவர்கள் 'அம்மா உங்களைப் பார்த்தோம்; அகமகிழ்ந்தோம்; உங்கள் பர்த்தாவையும் நாங்கள் பார்க்க விரும்புகிறோம்; அவர் இருக்கிற இடத்தைக் காட்ட வேண்டும்'' என்று சொல்ல அந்த அம்மணி கபடம் இல்லாமல் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் தெருத் திண்ணையிலிருந்த தன் பர்த்தாவைக் காட்டிவிட்டாள். உடனே அவர்கள் அனந்தையன் முகத்தைப் பார்த்தார்கள் அனந்தையன் வெட்கத்தினால் பூமிதேவி முகத்தைப் பார்த்தான். அந்தக் கனவான்கள் அனந்தையனைப் பார்த்து ''உம்முடைய தகப்பனாரை வேலைக்காரனென்று சொன்னீரே இது தர்மமா?'' என்று கேட்டார்கள். இதைக் கேட்டவுடன் சுப்பையாவுக்குத் தன் பிள்ளைமேல் பிரமாதமான கோப சன்னதம் உண்டாகி அந்தக் கனவான்களை நோக்கி ''ஐயா இந்தப் பயலுக்கு நான் வேலைக்காரன்தான். இவனுடைய தாயார் வேலைக்காரனுடன் தேக சம்பந்தப்பட்டு இவனைப் பெற்றாள். அது உண்மையா பொய்யாவென்று அவனுடைய தாயாரையே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்'' என்று சரமாரியாகக் கொடுஞ் சொற்களைப் பிரயோகித்தார். உடனே அனந்தையன் அநந்த லோகத்துக்கே போய்விட்டாற்போல எந்த மூலையிலோ ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். அந்தக் கனவான்கள் ''இந்தப் பிதுர்த் துரோகி வீட்டில் இருந்தாலும் பாவம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். சுப்பையாவும் அவருடைய பத்தினியும் இனிமேல் இந்தச் சண்டாளன் வீட்டில் இருப்பது மரியாதையல்லவென்று நினைத்து பிரத்தியேகமாக ஒரு சத்திரத்துக்குக் குடி போய்விட்டார்கள். அவர்கள் சில மத்தியஸ்தர்கள் மூலமாக ''நாங்கள் உன்னுடன் சேர்ந்திருப்பதுதான் உனக்கு அவமானமாயிருக்கிறதே நாங்கள் சத்திரத்திலே குடியிருக்கிறோம்; எங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மார்க்கஞ் செய்ய வேண்டும்'' என்று மகனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்கள். அவன் ''நான் ஒன்றுங் கொடுக்கமாட்டேன்; ஊரில் பிக்ஷையெடுத்துச் சாப்பிடுங்கள்'' என்று கோபமாய் மறுமொழி சொல்லியனுப்பினான். அதைக்கேட்டவுடனே சுப்பையரும் அவர் பாரியும் கந்தைத் துணிகள் உடுத்திக் கொண்டு கையில் ஓடுகளை யெடுத்துக் கொண்டு ''நாங்கள் இந்த ஊர் முன்சீப்தாருடைய தாய் தந்தைகள்'' எங்களை ஆதரிக்காமல் பிக்ஷையெடுக்கும்படி விட்டுவிட்டான்; எங்களுக்குப் பிக்ஷையிடுங்கள் என்று வீடு வீடாகச் சொல்லி அனந்தயனை லச்சை கெடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதை அவன் கேள்வியுற்று அவமானத்தையடைந்து ''ஒரு சக்கிலியத் தொழிலாவது செய்து பிழைக்கக் கூடாதா? பிக்ஷையெடுக்க வெட்கமில்லையா?'' என்று சொல்லி யனுப்பினான். உடனே சுப்பையர் ''நான் முன்சீப்தாருடைய தகப்பன்; நான் சக்கிலியத் தொழில் செய்கிறபடியால் செருப்பு, ஜோடு முதலியவைகள் வேண்டியவர்கள் என்னிடத்தில் வாங்கிக் கொள்ளலாம்'' என்று விளம்பரம் எழுதித் தான் குடியிருக்கிற சத்திரத்தின் வாசற்படியில் ஒட்டி வைத்தார். இந்தச் சமாசாரங்கள் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாகி அனந்தயனைக் காரித் துப்பாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன் நிரீச்சுரவாதி யென்றும் பாப புண்ணியம் பாராத பரம சண்டாளனென்றும் பிதுர்த் துரோகி யென்றும் துரைமார்கள் கேள்விப்பட்டு அந்தக் காரணத்துக்காகவே அவனை உத்தியோகத்தினின்று நீக்கிவிட்டார்கள். அவனுக்கு உத்தியோகம் போன பிற்பாடு அவனை மதிக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன எல்லாருக்கும் தீங்கு செய்தபடியால் உத்தியோகம் போன பிறகு அவனுக்கு எல்லாரும் தீங்கு செய்யத் தொடுத்தார்கள். தெய்வம் இல்லை; பாப புண்ணியம் இல்லையென்று அவன் எப்பொழுதும் செய்துவந்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கேட்டு அவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் துன்மார்க்கத்திற் பிரவேசித்து அவனை அலட்சியம் செய்து வந்தார்கள்.

அவனுக்கு உத்தியோகம் போன விசனத்தினால் வியாதி நேரிட்டு அவன் படுத்த படுக்கையில் இருக்கும்போது அவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் அநேகம் பொருள்களை யெடுத்துக் கொண்டு அவனை அந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். அவனுடைய வேலைக்காரர்களும் அவர்களுடைய கையில் அகப்பட்டதை கிரகித்துக் கொண்டு சொல்லாமற் புறப்பட்டு நடந்துவிட்டார்கள். அவன் இப்படிப்பட்ட நிராதரவான ஸ்திதியிலிருக்கும்போது திருடர்கள் வந்து பிரவேசித்து வியாதியாயிருந்தவனைத் தூணிலே சேர்த்துக் கட்டிப் புதையலைக் காட்டும்படி கணக்கில்லாத அடிகள் அடித்தார்கள். அவன் கதறிக்கொண்டு ''இப்படி அக்கிரமஞ் செய்யலாமா?'' வென்று கேட்க அவர்கள் ''நீதான் தெய்வம் இல்லை; பாப புண்ணியம் இல்லையென்று உபதேசிக்கிறாயே அப்படியிருக்க அக்கிரமம் ஏது'' என்று மறுபடியும் அடித்தார்கள். அவன் ''ராஜ தண்டனை ஏது? உனக்கு சாட்சி சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள்?'' என்று மீளவும் அடித்தார்கள். அவன் அடி பொறுக்க மாட்டாமல் புதையலைக் காண்பித்தான். அவர்கள் உள்ளதெல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெளியே போகும்போது அனந்தையன் அவர்களைப் பார்த்து ''இப்படி அநியாயஞ் செய்தீர்களே உங்களுக்கு ராஜ தண்டனையில்லாவிட்டாலும் தெய்வ தண்டனையில்லாமற் போகுமா?'' என்றான்; அவர்கள் உடனே கைகொட்டிச் சிரித்துக் கொண்டு ''எங்களால் நீ தெய்வத்தின் உண்மையை அறிந்ததால்; உனக்கு மதி வந்தது, எங்களுக்கு நிதி வந்தது.; உனக்குக் குணம் வந்தது; எங்களுக்குப் பணம் வந்தது'' என்று மொழிந்துகொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

அன்று முதல் அவன் தெய்வம் இல்லை யென்கிற வார்த்தையை விட்டு விட்டபடியால், அவனுடைய தாய் தந்தை ஆசாரியர்களைப் பார்க்கிலும் அந்தத் திருடர்களே அவனுக்குப் போதக குருவென்று சொல்லலாம். அவர்கள் குரு தட்சணையைப்போல அவனுடைய பொருளையெல்லாம் கவர்ந்து கொண்டபடியால் 'பழைய குருடி கதவைத் திறவடி' என்பது போல அவனுடைபூர்வ தரித்திர தசையில் வந்துவிட்டான் அவன் பொருளையும் இழந்து பிணியினால் வருந்துவதை அவனுடைய தந்தை தாய் கேள்வியுற்று அவன் செய்த துரோகங்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, அவன் வீட்டுக்குப் போய் வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து அவனைச் சௌக்கியப்படுத்தினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் உதவி செய்யாவிட்டால் அவன் பிராண வியோகம் ஆயிருப்பானென்பதில் சந்தேகமில்லை. அவன் ஒரு ஆண்டு முழுமையும் தீர்க்கரோகமாயிருந்தமையால் அவனுடைய தாய் தந்தையார் யாசக செய்து அவனைக் காப்பாற்றினார்கள். அவன் சௌக்கியம் அடைந்த பிறகு யாசகத் தொழிலைத் தவிர அவன் ஜீவிக்கிறதற்கு மார்க்கமில்லை. அவனுடைய தாய் தகப்பனுக்கு இரங்கி யாசகங் கொடுக்கிறார்களே தவிர அவனுக்கு இரங்குகிறவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. நான் ஒரு நாள் தெய்வத்தைக் குறித்துப் பேசினேன். அவன் தனக்குத் துரோகஞ் செய்து ஓடிப்போன தன் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும், திருடர்களும் இந்த உலகத்தில் ராஜநீதியைத் தப்பிக் கொண்டபடியால் அவர்களை தண்டிக்கிறதற்கு ஒரு தெய்வமும், அவர்களை பாதிக்கிறதற்கு ஒரு நரகமும் அவசியமென்றும் தான் செய்த துரோகங்களை சமித்துத் தன்னைக் காப்பாற்றின தாய் தந்தைகளுக்குத் தகுந்த சம்மானம் இந்த உலகத்தில் இல்லாதபடியால் அவர்களுக்காக ஒரு மோட்சமும் அகத்தியம் வேண்டியதென்றும் ஆகையால் தெய்வமும் நரகமும் மோட்சமும் உண்டென்பது சத்தியமென்றும் ஒப்புக் கொண்டான்.

30. தேவராஜப் பிள்ளைக்குக் கனகசபை சொந்தப் புத்திரனா என்னும் விசாரணை.

சிரித்தவர் அழுவர் அழுதவர் சிரிப்பார் ;

கவர்ன்மென்டாருக்குத் தேவராஜப் பிள்ளை எழுதிய மனுவுக்கு எப்போது உத்தரவு வருமோவென்று சதா எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாள் குதிரைத் தபால் வழியாகக் கவர்ன்மென்டாருடைய உத்தரவு வந்து சேர்ந்தது. அதைத் தேவராஜப் பிள்ளை ஆவலாக வாங்கிப் பிரித்து வாசித்தார். அவருக்குக் கனகசபை சொந்தப் பிள்ளையா அல்லவாவென்று விசாரிக்கும்படி, மூன்று துரைமார்களை விசாரணைக் கர்த்தர்களாக நியமித்திருப்பதாகவும், அவர்கள் முன்பாக சாக்ஷி சாதனங்களுடன் போய்ச் சங்கதிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் அந்த விசாரணைக் கர்த்தர்களுடைய அபிப்பிராயப்படி தீர்மானஞ்செய்ய அவர்களுக்குப் பூரண அதிகாரம் கொடுத்திருப்பதாகவும், கவர்ன்மென்டாருடைய உத்தரவினால் தெரிய வந்தது. அதைப்பார்த்தவுடனே, இனிமேல் எப்படியும் நியாயங் கிடைக்குமென்று நாங்கள் எல்லாரும் ஆனந்த பரிதர்கள் ஆனோம். பிற்பாடு மேற்படி விசாரணைக் கர்த்தர்கள் இடத்திலிருந்து வந்த உத்தரவில் வேதபுரி என்னும் ஊரில் விசாரணை நடக்குமென்றும் சகல சாக்ஷி சாதனங்களுடன் அவ்விடத்துக்கு வரும்படியாகவும் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பிரகாரம் ஆதியூரிலும் பக்க ஊர்களிலும் வசிக்கின்ற கௌரவமுள்ள பெரிய பிரபுக்களும், நானும் என் தகப்பனாரும் சம்பந்தி முதலியாரும் சாந்தலிங்கப் பிள்ளையும் சந்நியாசியாரும் உள்படி நூறு சாக்ஷிகள் சகிதமாக, தேவராஜப் பிள்ளையும் கனகசபையும் பயண சந்நாகமாய்ப் புறப்பட்டு வேதபுரிக்குப் போனோம். அந்த மூன்று விசாரணைக் கர்த்தர்களில் இருவர் கலெக்டர் வீட்டில் இறங்கியிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று நாங்கள் குறு விசாரம் அடைந்தோம். ஆயினும் மூன்று துரைமார்கள் கூடி அநியாயம் செய்யமாட்டார்களென்று நாங்கள் எங்களைத் தைரியப் படுத்திக் கொண்டோம். விசாரணைக் கர்த்தர்கள் தேவராஜப் பிள்ளையை முந்தி விசாரித்தார்கள். அவர் கனகசபை பிறந்தது முதல் நடந்த ஒவ்வொரு சங்கதியையும் விடாமல் பரிஷ்காரமாய் வாக்கு மூலம் எழுதி வைத்தார். பிற்பாடு சந்நியாசியாரையும் கனகசபையையும் அவனை வளர்த்த தகப்பனாரையும் என்னையும் என் தகப்பனாரையும் சம்பந்தி முதலியாரையுந் தனித் தனியே விசாரித்தார்கள். நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பூர்ணமாகத் தெரிவித்தோம். பிற்பாடு நாங்கள் கொண்டுபோன பெரிய மனுஷர்களையும், பின்னும் அந்த விசாரணைக் கர்த்தர்களுடைய இஷ்டப்படி வரவழைக்கப்பட்ட நூறு பிரபுக்களையும் பிரத்தியேகம் பிரத்தியேகமாய் விசாரித்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வாக்காய்த் தேவராஜப் பிள்ளை பட்சத்தில் சாக்ஷி சொன்னார்கள். விசாரணைக் கர்த்தர்கள் அவர்கள் கையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தைத் தேவராஜப் பிள்ளைக்குக் காட்டி, அது முழுவதும் யார் கையெழுத்து என்று கேட்டார்கள். அவர் மேல் விலாசமட்டும் தம்முடைய கையெழுத்தென்றும் உள்ளேயிருக்கிற கடிதம் தமது கையெழுத்து அல்லவென்றும் தம்முடைய லிகிதம்போல் யாரோ எழுதியிருப்பதாகவுஞ் சொன்னார்.

மூன்று விசாரணைக் கர்த்தர்களும் ஒரு அறைக்குள்ளே போய் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நெடு நேரம் சம்வாதஞ்செய்துகொண்டு பிற்பாடு வெளியே வந்து சிம்மாசனாருடர் ஆனார்கள். அவர்களில் கலெக்டர் வீட்டில் இறங்கியிருந்த இரண்டு விசாரணைக் கர்த்தர்களும் அநேக சிப்பாய்கள் உருவின கத்திகளுடனே எங்களைச் சுற்றிக் காவலாயிருக்கும்படி செய்வித்துத் தீர்மானஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.—“இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் இருவரும் ஒரே அபிப்பிராயமாயிருக்கிறோம். ஒரு விசாரணைக் கர்த்தர் மட்டும் எங்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு இசையவில்லை. அப்படியிருந்தாலும் அந்த ஒரு விசாரணைக் கர்த்தருடைய அபிப்பிராயத்தை பார்க்கிலும் இருவருடைய அபிப்பிராயம் விசேஷமானதால் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறோம். இந்த விஷயத்தில் சாக்ஷி சொன்ன ஒருவருடைய வார்த்தையையாவது நாம் நம்பவில்லை.

எல்லோருமாய்க் கூடிப் பேசி பெரிய பொய்க்கோட்டை கட்டியிருக்கி றார்கள் என்பது சத்தியமே. சந்ததி இல்லாமல் பாளையதார் இறந்து போனால் பாளையப்பட்டு கவர்ன்மெண்டுக்குச் சித்தித்துப் போமென்று யோசித்து கவர்ன்மெண்டாரை மோசஞ் செய்வதற்காக இப்படிப்பட்ட அபாண்டமான பொய்யை உண்டுபண்ணியிருப்பதால் அபிப்பிராயப் படுகிறோம். ஏழைகளாயிருந்து பொய் சொன்னாலும் அதை அழிக்கலாம். பெரிய பிரபுக்களென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு பொய் சத்தியஞ் செய்து பொய் சாட்யஞ் சொல்லியிருப்பது பெரிய அக்கிரமமாகவும் பிரபலமான துன்மார்க்கமாகவும் இருக்கின்றது. இந்தியா தேச முழுவதும் தெரியும்படிக்குப் பொய் சத்தியஞ் செய்தவர் களுக்குத் தகுந்த சிட்சை செய்யவேண்டியது முக்கியமாயிருக்கிறது. ஆகையால் பாளையதாரர் உள்படச் சகல சாவுங்களையும் அவர்களுடைய ஆயுசு பரியந்தம் தீவாந்த்தரத்துக்கு அனுப்புகிறதென்றும் அவர்களுடைய சொத்துக்களையெல்லாம் பறிமுதல் செய்து கவர்ன்மெண்டாரைச் சேரு கிறதென்றும் தீர்மானஞ் செய்திருக்கிறோம்'' என்று சொல்லி, எங்களுக்குக் கைவிலங்கு கால் விலங்கு மாட்டிக் காவலில் வைக்கும்படி உத்திரவு செய்தார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கேட்டவுடனே எங்களு டைய நிலைமை எப்படி இருந்திருக்குமென்று நான்சொல்லவும் வேண்டுமா தெய்வமே என்ன செய்வோம்? என்கிற கூக்குரலும் அழுகைக் குரலும் உடனே ஐயோ எங்கும் கிளம்பிற்று. பெண்சாதிகளை நினைத்து அழுகிறவர்களும் பிள்ளைகளை நினைத்து அழுகிறவர்களும் தாய் தந்தை சுற்றத்தாரை நினைத்து அழுகிறவர்களும், ஆஸ்திகளை நினைத்து அழுகிறவர்களும், இவ்வகையாக எங்கும் அழுகைக் தவிர வேறொரு சப்தமுமில்லை. தேவராஜ பிள்ளை எழுந்து மற்றவர்களை நோக்கி '-ஐயையோ உங்கள் எல்லோருக்கும் நான் ஒருவன் கூற்றுவனாயிருந்தேனே என்னாலே உங்கள் ஆஸ்திகளை இழந்தீர்களே பெண்சாதி பிள்ளைகளை இழந்தீர்களே ஆயுசு வறையில் நண்டனையும் அடைந்தீர்களே நீங்கள் எனக்கு உபகாரஞ் செய்ய வந்து பெருந் துன்பத்தை அடைந்தீர்களே இந்தத் துக்கத்தை நான் எப்படிச் சகிப்பேன்? என்று சொல்லிப் புலம்பினார். பிறகு அவர் என்னையும் என் தகப்பனாரையும் என் மாமனாரையும் நோக்கி'' இந்தத் துன்பத்தை அனுபவிக்கத்தானா நீங்கள் ஊரைவிட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள்? நீங்களும் உங்கள் உத்தம பத்தினிகளும் செய்த தர்மங்கள் உங்களைத் தலைகாக்காமற் போய்விட்டதே அந்த மகா உத்தமிகள் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுச் சகிப்பார்களா? பிராணனை வைத்திருப் பார்களா? நீங்களாவது தப்பியிருந்தால் எங்களுக்காகச் சர்வ பிரயத் தனஞ் செய்வீர்களே? இப்போது அந்த நம்பிக்கையும் இல்லாமற் போய் விட்டதே நான் என்ன செய்வேன் என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழுதார். அப்படியே ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய துய ரத்தைச் சொல்லி பொருமினார்கள். அப்போது மண்ணும் விண்ணும் மரமும், மலையும், சகலமும் அழுவது போல் தோன்றின. அந்த இரண்டு பாவிகளாகிய விசாரணைக் கர்த்தர்களுடைய மடம் மட்டும் இரங்கவில்லை.

புருஷர்களாகிய எங்களுடைய கதியே இப்படியிருக்கும்போது எங்களுடைய ஸ்திரீ ஜாதிகள் பட்ட துக்கங்களை நான் எப்படி விவரிக்கப்போகிறேன்? அப்போது நான் கூட இராவிட்டாலும் நான் கேள்விப்பட்டதை எழுதுகிறேன். இந்த சமாசாரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்த உடனே பட்டணம் அல்லோல கல்லோலமாய்ப் போய்விட்டது. எல்லா ஸ்திரீகளும் பாளையதார் அரண்மனையில் வந்து கூட்டங்கூடித் தலைமயிர்களைப் பிச்சுக் கொண்டும், வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக் கொண்டும், முகத்தில் அறைந்துகொண்டும், வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டும் கீழே விழுந்து புரண்டு அழுதார்கள். அவர்களுடைய கூந்தல் கள் மேகங்கள் போலவும் அவர்களுடைய தேகங்கள் மின்னல் போலவும் அவர்களுடைய கூக்குரல் இடியோசை போலவும் அவர்களுடைய கண்ணீர் மழை பொழிவது போலவும் இருந்தன. ஐயோ எங்கள் நாயகர்களை இழந்து 'போனோமே இனிமேல் அவர்களை ஒரு நாளும் பார்க்க மாட்டோமே' எங்களுடைய ஆஸ்தி பாஸ்திகளையும் தோற் றோமே நாங்களும் எங்கள் பிள்ளைகளும் என்ன செய்வோம்? நித்திய

தெருவிலே நிற்போம்? என்று புலம்பினார்கள், அவர்களுடன் அழுது
புலம்பிக்கொண்டிருந்த என் தாயார் திடீரென்று எழுந்து மற்ற ஸ்திரீ
ஜனங்களைப் பார்த்து தங்கைமாரே! தமக்கைமாரே! அழுது பிரயோ
சனமில்லை. வெள்ளம் தலைக்குமேல் ஓடிவிட்டது இனிமேல் சாண்
ஓடினால் என்ன? முழம் ஓடினால் என்ன? நம்முடைய புருஷர்கள்
எல்லோரும் அகப்பட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களில் யாராவது
ஒருவர் தப்பியிருந்தால் மற்றவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு அவர்களால்
கூடியவரையில் முயற்சி செய்வார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அகப்
பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் இனிமேல் நம்மைத்
தவிர நம்முடைய புருஷர்களுக்காகப் பிரயாசைப்படத்தக்கவர்கள்
யார்? இனிமேல் நாம் செய்யத் தக்கது ஒன்றும் இல்லையென்று
நினைத்து நாம் முயற்சி செய்யாமலிருக்கலாமா? கப்பல்
உடைந்து கடலில் முழுகிறவர்களும் ஏதாவது ஒரு பலகையைப் பிடித்துக்
கொண்டு கரையேற முயலுகிறார்கள். விஷம் சாப்பிட்டவர்களுக்கு
கூடத் தகுந்த வைத்தியஞ்செய்து அவர்களைப் பிழைப்பிக்க வைக்க வகை
தேடுகிறார்கள். பிராணன் போனபிற்பாடு கூட மூச்சு அடங்கியிருக்கு
மென்று நினைத்துப் பிரேத வைத்தியஞ் செய்கிறார்கள். அப்படிப்
போல் நாமும் பிரயத்தனஞ் செய்வது அத்தியாவசியமாயிருக்கின்றது.
ஆனால் காரியம் மலையாய் வளர்ந்து போயிருப்பதால் அதற்குத்
தகுந்த முயற்சி செய்ய வேண்டுமே தவிர அற்பப் பிரயாத்தனத்தால்
அனுகூலம் உண்டாகாது. வியாதி எவ்வளவு பெரிதோ அதற்குத்
தகுந்த ஔஷதங்களைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். சென்னைப் பட்டணம்
கவர்னர் அவர்கள் மகா நீதிமானென்றும் தர்மிஷ்டரென்றுங் கேள்விப்
படுகிறேன். அவருக்கு நாம் மனு அனுப்பினால் கிரமப்படி உத்தர
வாகக்கால தாமதம் ஆகும். உத்தரவு வருகிறதற்கு முன் நம்முடைய
நாயகர்களைக் கப்பல் வழியாய்த் தீவாந்தரம் அனுப்பிவிடுவார்கள்.
ஆகையால் இப்போதே நாம் எல்லோருமாய்க் கூடிச் சென்னைப்பட்ட
ணம் போய்க் கவர்னர் அவர்கள் பாதத்தில் விழுந்து நம்முடைய
நாயகர்களுக்காக மன்றாடுவோம். இத்தனை ஸ்திரீகளுடையவும், பால
கர்களுடையவும் பிரார்த்தனை வியர்த்தம் ஆகாதென்று நினைக்கிறேன்.
அந்தப்புர ஸ்திரீகளாகிய நாம் எப்படி வெளியே புறப்பட்டு அதிகாரி
களிடம் போகிறதென்று யோசிப்பீர்கள். நமக்குத் தகப்பனுக்குச்
சமமான கவர்னர் அவர்களிடத்திற் சென்று நம்முடைய குறையைச்
சொல்லுவதினால் நமக்கு என்ன அவமானம்? நம்முடைய பிரயத்தனத்
தால் நம்முடைய பர்த்தாக்கள் விடுதலையானால் அதைவிடப்
பெரிய பாக்கியமும் கீர்த்தியும் வேறென்ன இருக்கிறது?. ரோம்
(Rome) பட்டணத்தைச் சத்துருக்கள் வளைத்துக் கொண்டபோது
அந்தப் பட்டணத்தை ஸ்திரீகளுடைய பிரயத்தனத்தால் அவர்களுடைய
புருஷர்கள் பிழைத்தார்களே அப்படிப்போல் நாமும்
முயற்சி செய்வோம். புறப்படுங்கள் புறப்படுங்கள் என்றார்கள்.
இதைக் கேட்டவுடனே எல்லோருக்கும் தைரியம் உண்டாகி என்
தாயாரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

ஒரு ஸ்திரீ மட்டும் என் தாயாருடைய அபிப்பிராயத்தை அங்கீ
கரிக்காமல் குதர்க்கம் பேசினாள். அவள் சொன்னது என்னவென்றால்
''இந்தச் சிமாட்டி சொல்வது எலிகள் கூடிப் பூனையைத் தப்புகிற
தற்குச் செய்த உபாயம் போலிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் எலிகளெல்
லாஞ் சேர்ந்து ஆலோசனைச் சபை கூடி பூனைக்குத் தப்புகிறதற்கு
என்ன உபாயம் செய்யலாமென்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கின. பல
எலிகள் பல பல அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டாலும் அந்த அபிப்பிராயங்கள்
அயுக்தமென்று தள்ளப்பட்டன. ஒரு சுண்டெலி எழுந்து வாசக
தாட்டியாகவும் அலங்கார நயமாகவும் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை
வெளியிட்டது. எப்படியெனில் ''காலங்கண்ட பெரியோர்களும்
ஞாதாக்களும் நிறைந்த இந்தச் சபையில் சிற்றறிவுடைய சிறியோன்
வாய்திறக்க அபாத்திரனாயிருந்தாலும் தாங்கள் கிருபை கூர்ந்து
என்னுடைய அபிப்பிராயத்தையும் சிரவணஞ் செய்ய வேண்டும். பூனை
நம்மை நெருங்கி வருகிற சமயம் தெரியாமையினால் நாம் அதன்
வாய்க்கு இரையாகிறோம். பூனையின் கழுத்தில் ஒரு மணியைக் கட்டி
விட்டால் அது வருகிற ஓசை கேட்டு உடனே நம்முடைய வளைகளில்
நுழைந்து தப்பிக் கொள்ளலாம் என்றது. இதைக்கேட்டவுடன் எலிக
ளெல்லாஞ் சந்தோஷித்து அந்தச் சுண்டெலியைப் புகழ்ந்து கொண்
டாடின. அப்போது ஒரு மூலையில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த

நரை திரையுள்ள ஒரு கிழ எலி எழுந்து சொன்னதாவது "அந்தச் சுண்டெலி மகா சதுரனே அது சொல்லுகிற உபாயமும் நல்ல உபாயந் தான். ஆனால் நமக்குள் யார் பூனையின் கழுத்தில் மணியைக் கட்டு கிறதென்று அந்தச் சுண்டெலியைக் கேட்டுந் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்றது. இதைக்கேட்டவுடனே எலிகளெல்லாம் நாணம் அடைந்து ஓடிப்போய்விட்டன.

"அந்தக் கிழ எலி கேட்டதுபோல நானும் இந்த அம்மையை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். கவர்னர் நமக்குத் தரிசனம் கொடாத பட்சத்தில் நாம் என்ன செய்கிறது" என்றாள். உடனே என் தாயார் "கவர்னர் பேட்டி நமக்குக் கிடைக்காத பட்சத்தில் நாம் ஒரு விண்ணப்பம் எழுதி அவர் வெளியிலே வரும்போது கொடுக்கலாம்" என்றார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே எல்லாருஞ் சரியென்று ஒப்புக் கொண்டு பிரயாணம் ஆரம்பித்தார்கள். தூய்மையான வஸ்திரங் களையும் முக்கியமான சில ஆபரணங்களையும் தரித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய பிள்ளைகளுடனே வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு பிரஸ் தானப்பட்டுச் சென்னை நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்த நகரத்திலும் மார்க்கங்களிலும் உள்ள அநேக பிரபுக்களுடைய வீட்டு ஸ்திரீகள் இந்த அநியாயத்தைக் கேள்விப்பட்டு அவர்களும் வாகனாரூடராய் பின் தொடர்ந்தார்கள். எல்லாங்கூடி ஐந்நூறு (500) வாகனங்களுக்கு மேற்பட்டுக் கவர்னர் அவர்களுடைய அரண்மனைத் தோட்டத்தின் வெளி வாசலுக்கு முன்னே வந்து, நிறைந்து நின்றன. அப்போது தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்த கவர்னரவர்கள் வாகனங்களின் சப்தத்தைக் கேட்டு அதிசயப்பட்டு என்னவென்று விசா ரிக்க, எண்ணிக்கையில்லாத ஸ்திரிகள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்கு மாய்த் தங்களுடைய குறையை விக்ஞாபனம் பண்ண வந்திருக்கிறார் கள் என்று தெரிந்துகொண்டு, தம்முடைய சபா மண்டபத்துக்கு வரும்படி உத்திரவு கொடுத்தார். அந்தப் பிரகாரம் எல்லா ஸ்திரீ களும் வாகனத்தைவிட்டு இறங்கி சபாமண்டபத்திலே பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பிரபுக்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் என்று அவர்களுடைய முகவிலாசத்தால் கவர்னர் அவர்கள் அறிந்துகொண்டு, அவர்களை எல்லாம் ஆசனத்தில் உட்காரச் செய்து தாமும் தம்முடைய தேவி யாரும் பீடத்தில் இருந்துகொண்டு "நீங்கள் உங்களுடைய துக்கத்தைத் தெரிவிக்கலாம்" என்று இனிமையாக மொழிந்தார். வேறொருவரும் பேசத் துணியாமையினால் என் தாயார் எழுந்து நின்றுகொண்டு அடி யிற்கண்டபடி விக்ஞாபனம் செய்தார்கள்.

"இந்தத் தேசத்தை ஆளுகின்ற மகாப்பிரபுவே சிஷ்டபரிபாலன மும் துஷ்ட நிக்கிரமும் உங்களுடைய வேலையானதால் அந்த வேலை யை உங்களுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஒரு துஷ்டன் ஒரு பெண்ணைக் கொள்ள அபேக்ஷித்து அந்த ஆசை நிறைவேறாமையால் இருநூறு பெண்கள் தங்கள் நாயகர்களையும் ஆஸ்திகளையும் இழந்து போகும்படி செய்துவிட்டான். தான் ஒரு ஸ்திரீக்கு புருஷன் ஆகாத நிமித்தம் இரு நூறு புருஷர்களுக்குத் தாரங்கள் இருந்தும் இல்ல தவர் களாகச் செய்து விட்டான்.

பாளையப்பட்டுச் சங்கதியை விசாரிக்கும்படி தங்களால் நியமிக்கப் பட்ட விசாரணைக் கர்த்தர்கள் முன்பாக இருநூறு பெரிய பிரபுக்கள் அந்தப் பாளையதார் பக்ஷத்தில் சாட்சி சொல்லியிருக் கிறார்கள். அவர்களுடைய சாக்ஷியத்தை நம்பாமல் அந்த விசாரணைக் கர்த்தர்களில் இருவர் அந்த இரு நூறு பிரபுக்களையும் பாளையதாரையும் ஆயுசு முழுதும் தண்டித்து அவர்களுடைய ஆஸ்திகளையும் பறிமுதல் செய்யும்படி தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சாட்சிகளில் நூறு சாட்சிகள் பாளையதார் கொண்டுபோன சாட்சிகளாகவும் மற்றவர்கள் விசாரணைக் கர்த்தர்களால் நேரே வரவழைத்து விசாரிக்கப்பட்ட சாட்சிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். இத்தனை பிரபுக்கள் கூடித் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத பாளை யத்தார் விஷயத்தில் தப்புப் பிரமாணம் பண்ணிப் பொய் சொல்லத் துணிவார்களா? நம்பிக்கையான ஏக சாட்சியினுடைய ருசு போது மானதென்று சாட்சிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க நம்பிக்கையான கௌரவமும் உள்ள இருநூறு சாட்சிகளுடைய ருசுவை அவமதிப்பது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்? கலெக்டர்

கச்சேரிச் சிரேஸ்ததாரும் அவனுடைய துர்ப்போதனைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிற கலெக்டருமே பாளையதாருக்கும் எதிரிகளாயிருக்க அந்தக் கலெக்டர் வீட்டில் இரண்டு விசாரணைக் கர்த்தர்கள் வாசஞ் செய்துகொண்டு விசாரித்தது தர்மமா? கலெக்டர் வீட்டில் தங்காமல் தனியே கூடாரம் அடித்துக்கொண்டிருந்த மற்றொரு விசாரணைக் கர்த்தர் பாளையதார் பக்ஷத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டது அவருக்குப் பெரிய அனுகூலம் அல்லவா? அந்த இருநூறு சாக்ஷிகளும் பொய் சொல்லியிருந்தாலுங்கூட யாவத்தாரஜும் ஜீவபரியந்தம் அவர்களைத் தேசாந்தரம் அனுப்பும்படியான அவ்வளவு பெரிய குற்றமாகுமா? அவர்களுடைய ஆஸ்திகளையும் பறிமுதல் செய்வது ஒரு குற்றத்துக்கு இரண்டு தண்டனை செய்ததற்குச் சமானமல்லவா? விசாரணைக் கர்த்தர்கள் சொல்லுகிறபடி எங்கள் புருஷர்கள்தான் குற்றஞ் செய்தார்கள்; நாங்களும் எங்கள் பிள்ளைகளும் ஆஸ்திகளை இழப்பதற்கு நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம். இப்போது நான் சொல்வதைக்கொண்டு எங்கள் புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் ஆஸ்திகளை விசேஷமாக எண்ணியிருக்கிறோமென்று தாங்கள் நினைக்காமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாங்கள் மங்கலியப் பிக்ஷை கேட்க வந்திருக்கிறோமே அல்லாது ஆஸ்திப் பிக்ஷை கேட்க வரவில்லை. எங்களுக்கு மங்கலியப் பிக்ஷை கிடைக்காத பக்ஷத்தில் எங்களுக்கு ஆஸ்திகளும் வேண்டியதில்லை. தங்கள் சமூகத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் நேரே விசாரித்து எங்கள் பக்ஷத்தில் நியாயமிருந்தால் செய்யும்படி பிரார்த்திக்கிறோமே யல்லாது எங்களுடைய அழுகைக்கும் பிரலாபத்துக்கும் இரங்கிப் பக்ஷபாதஞ் செய்யும்படி நாங்கள் கேட்கவில்லை. இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டு பூமண்டல முழுவதும் எவ்வளவோ கொடிபெற்றதாயிருக்கின்றது. உங்கள் உத்தியோகஸ்தனும் எங்கள் தேசத்தானுமான ஒரு பரமதுஷ்டன் உங்களுடைய கீர்த்தியையும் எங்களுடைய நன்மையையும் அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனைச் சிக்ஷித்து எங்களை ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம். சகலமுந் தெரிந்த மகாப் பிரபுவாகிய உங்களுக்குப் புருஷர்களை இழந்த இந்தத் தேசத்து ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியங்களை வர்ணிக்க வேண்டுவதில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கு நாயகர்களையும் எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தந்தைமார்களையும் கொடுத்தருளுங்கள். நாங்கள் சொல்வது பொய்யென்று தாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிற பக்ஷத்தில் அந்தக் குற்றத்துக்காக எங்களையும் தண்டித்து எங்கள் நாயகர்களுடனே எங்களையும் தீவாந்தரத்துக்கு அனுப்பிவிடுங்கள் என்று மிருதுவாகவும் நயமாகவும் வணக்கமாகவும் விக்ஞாபித்துக்கொண்டார்கள். இதைக் கேட்கும்போது, கவர்னர் அவர்களுக்கும் அவருடைய தேவியாருக்கும் கண்ணீர் பெருகி அடிக்கடி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள்.

பிறகு கவர்னர் என் தாயாரையும் மற்ற ஸ்திரீகளையும் நோக்கி இது பெரிய விஷயமானதால் நாம் உங்கள் ஊருக்கே வந்து விசாரித்து நியாயப்படி தீர்மானிக்கிறோம். அதுவரையில் விசாரணைக் கர்த்தர்கள் செய்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றாமல் நிறுத்தி வைக்கும்படி இப்பொழுதே உத்தரவு அனுப்புவோம். நீங்கள் ஊருக்குப் போகலாம் என்று உத்தரவு கொடுத்தார். உடனே என் தாயார் முதலிய ஸ்திரீகள் புறப்பட்டுக் கவர்னரவர்களுடைய உத்தியானம் தாண்டி வெளியே வந்தார்கள். அந்த உத்தியான வாசற்படிக்கு வெளியே பட்டணத்து ஸ்திரீ பூமான்களெல்லாம் திரண்டு மொய்த்து என் தாயாரையும் ஞானாம்பாளையும் மற்ற ஸ்திரீகளையும் பார்த்துப் பரிதாபப்படுகிறவர்களும், என் தாயாரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறவர்களும் அவர்களைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்களில் எங்களுக்கும் பாளையதாருக்கும் பந்துக்களும் பரிச்சயமானவர்களும் அநேகர் இருந்தபடியால் அவர்கள் கிருகங்களுக்குப் போய்ப் போஜனஞ் செய்த பிற்பாடு எங்களுடைய ஸ்திரீகள் வாகனாரூடராய்ப் புறப்பட்டுப்போய்த் தங்கள் ஊரை அடைந்தார்கள். மறுநாளே கவர்னர் அவர்கள் அவருடைய பரிவாரங்களுடன் வேதபுரி என்னும் ஊருக்கு வந்து, கூடாரங்களில் இருந்து கொண்டு பரிசீலனை பண்ணத் தொடங்கினார். பாளையதாரும் சாக்ஷிகளுஞ் எழுதிவைத்த வாக்குமூலங்களையும் இரண்டு விசாரணைக் கர்த்தர்க

செய்த தீர்மானத்தையும் அதற்கு விரோதமாய் மற்றொரு விசாரணைக் கர்த்தர் கொடுத்த அபிப்பிராயத்தையும் இன்னும் மற்ற லிகிதங்களையும் வாசித்துப் பார்த்து உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டார். பாளையத்தார் தனக்குப் பிள்ளையில்லையென்று சிரேஸ்ததாருக்கு எழுதினதாகச் சொல்லப்பட்ட கடிதம் ஒன்றுதான் பாளையதார் சாக்ஷிக்குக் கொஞ்சம் பாதகமாயிருந்தது. பாளையதார் சிரேஸ்ததாருக்கு எழுதியிருந்த ஒரு வாஸ்தவமான கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அது வைத்திருந்த உறைக்குள்ளே சிரேஸ்ததார் ஒரு பொய்யான கடிதத்தை எழுதி வைத்துக்கொண்டு மாறுபாடு செய்ததாக அநேக சாக்ஷிகளாலும் அனுமானங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட படியால் கவர்னர் அவர்களுக்கு உண்டாயிருந்த அற்ப சந்தேகமும் நிவர்த்தியாய்விட்டது. உடனே கவர்னர் அந்த இரண்டு விசாரணைக் கர்த்தர்களுடைய தீர்மானத்தை மாற்றிப் பாளையத்தார் சாக்ஷியை ஸ்தாபித்து அவரும் நான் முதலான சாக்ஷிகளும் நிரபராதிகளென்று சித்தாந்தஞ் செய்தார். அந்த இரண்டு விசாரணைக் கர்த்தர்களையும் கலெக்டரையும் உத்தியோகத்தை விட்டு நீக்கி அவர்கள் எங்களைத் தீவாந்தரம் அனுப்பிவைத்திருந்த கப்பலில் அவர்களையேற்றிச் சீமைக்கு அனுப்பிவிட்டார். அந்த சிரேஸ்ததார் பொய்க் கடிதத்தை உண்டுபண்ணிப் பாளையதார் முதலானவர்களுக்குப் பல துன்பங்களைச் செய்தபடியால் அவனை உத்யோகத்தினின்று விலக்கி, அவன் எங்களுக்கு நியமித்திருந்த தீவாந்தரத்துக்கு அவனையே அனுப்பி, அவனைத் தேசப் பிரிஷ்டன் ஆக்கினார்.

31. கனகசபையின் கலியாணம், கலியாணசசந்தடியில் தாலி கட்டமறந்துவிட்டது.

முந்தின அதிகாரத்தில் சொல்லியபடி தீர்மானஞ் செய்த பிறகு கவர்னர் எங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: "இப்போது, விசாரணையான சங்கத்தில் அசம்பாவிதமென்று நினைக்கும்படியான சில விஷயங்கள் கலந்திருந்தாலும் அந்த விஷயங்களெல்லாம் வாஸ்தவமென்றும் பாளையதார் சாக்ஷி உண்மையானதென்றும் நிர்த்தாரணஞ் செய்திருக்கிறோம். பாளையதார் பிள்ளை இறவாமலிருக்க அந்தப் பிள்ளை இறந்ததுபோல அவருடைய சகோதரன் மாமாலம் பண்ணி அந்தப் பிள்ளைக்குப் பதிலாகப் பாற்காரி பிள்ளையை அடக்கஞ் செய்ததும், அந்த மாறுபாடு பாளையதார் குடும்பத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமற் போனதும், பாளையதார் தம்பி கொலை செய்வதற்காக முத்து வீரனிடத்திற் கொடுத்த பிள்ளையை அவன் கொலை செய்யாமல், சாந்தலிங்கம் பிள்ளை வசத்தில் ஒப்புவித்து சாந்தலிங்கம் பிள்ளை தன் சொந்தப் பிள்ளையைப் போல் வளர்த்ததும், அந்த ரகசியம் அநேக வருஷ காலம் பாளையதார் முதலானவர்களுக்குத் தெரியாமலிருந்ததும் சாதாரணமாய் நடக்கக் கூடுமான காரியங்கள அல்ல. ஆயினும் அவைகளெல்லாம் வாஸ்தவமென்று உங்களுடைய பத்தினிகளின் ஊக்கமான முயற்சியினால் நாம் கண்டுபிடித்துக்கொண்டோம். முக்கியமாகச் சத்தியபுரிச் சுந்தரத் தண்ணிக்கு நீங்கள் எல்லோரும் கிருதக்ஞர்களாயிருக்க வேண்டும். வசன சாதுரியமாயும் மாதுரியமாயும் மிருது பாக்ஷிதமாயும் சாரங்கிரகமாயும் சுந்தரத்தண்ணி நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டின படியால் நாம் உண்மையைக் கண்டு கொள்வது அதிசுலபமாயிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நியாயவாதினி உங்களுக்குக் கிடைத்தது உங்களுடைய அதிர்ஷ்ட விசேஷந்தான். ஐரோப்பாவிற்கூடச் சுந்தரத்தண்ணியைப் போல் ஆயிரத்தில் ஒரு ஸ்திரீ அகப்படுவது அருமை. சுந்தரத் தண்ணியைத் தாரமாகப் பெற்ற புருஷன் புருஷனேயல்லாமல் மற்ற ஆண் மக்களெல்லாரும் வீண் மக்கள்தான். அழகும் துக்கமும் உருவெடுத்து வந்ததுபோல உங்களுடைய ஸ்திரீகள் குழந்தைகள் சகிதமாய் நம்மிடத்தில் வந்து அபயப்பிரதானங் கேட்டதும், அவர்களின் மத்தியில் சுந்தரத்தண்ணி எழுந்து நின்றுகொண்டு நியாயவாதஞ் செய்ததும், நம்முடைய புத்தியிலும் அப்போதுகூட இருந்தவர்களுடைய புத்தியிலும் நன்றாய்ப் பதிந்து போயிருக்கிறது. அந்தப் பிரகாரம் ஒருபடம் எழுதும்படி உத்தரவு செய்திருக்கிறோம்.

அது முடிந்தவுடனே உங்களுக்குச் சில படங்கள் கொடுக்கப்படும் என்றார். பிறகு அவர் தேவராஜப் பிள்ளையை நோக்கி ''உம்முடைய புத்திரன் கலியாணத்தை இனி நீர் தாழ்க்காமல் உடனே நிறைவேற்ற வேண்டிய சிருஷி செய்யலாம்.'' என்று உத்தரவு கொடுத்து விட்டுச் சென்னை நகரத்துக்குப் போய்விட்டார்.

கவர்னர் போனபின்பு விடுதலையான எல்லாப் பிரபுக்களும், அவர்களுடைய குடும்பங்களும், ஆதியூரிலும் சுற்றுக் கிராமங்களிலும் வசிக்கிறவர்களும், சமுத்திரம் கரைபுரண்டு வருவதுபோற் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தேவராஜப்பிள்ளை வீட்டுக்குவந்து சந்தோஷம் கொண்டாடினார்கள். அவர்களுடைய கொண்டாட்டமே ஒரு பெரிய திருவிழாவாகவும் அந்தத் திருவிழாவுக்குத் தேவராஜப்பிள்ளை கிருகமே ஆலயமாகவும், அந்த ஆலயத்துக்கு என் தாயாரே தெய்வமாகவும் இருந்தாற்போலச் சகலரும் என் தாயாரை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். அந்நிய புருஷர்களுக்கு என் தாயாருடைய தரிசனங் கிடைக்காமையினால் அவர்கள் எல்லாரும் என்னுடைய தாயாருடைய ஸ்தானத்தில் என்னையும் என் தகப்பனாரையும் வைத்து எங்களை அபரிமிதமாகப் புகழ்ந்தார்கள். தேவராஜப் பிள்ளையும் மற்றவர்களும் செய்த ஸ்தோத்திரங்களினால் என் தாயாருக்குச் சலிப்புஞ் சங்கோசமும் உண்டாகி தேவராஜப் பிள்ளையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் :

''ஐயா, நமக்கு இன்பம் வந்தாலும் துன்பம் வந்தாலும் சகலமும் கடவுளது செயலேயன்றி நம்முடைய செயல் ஒன்றுமில்லை. மேகத்திலிருந்து விழுகிற மழைத்துளிகள் இத்தனையென்றும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இருக்கிற அணுக்கள் இத்தனையென்றும் அவர் கணக்கு வைத்திருக்கிறார். அவருக்குச் சித்தமானால் அணுவை மலையாக்குவார். மலையை அணுவாக்குவார்.; அவருடைய கிருபா கடாக்ஷம் இல்லாமல் நமக்கு யாதொரு அநுகூலம் உண்டாகக் கூடுமா ? நானும் மற்ற ஸ்திரீகளும் கடவுள் கொடுத்த வாக்கைக் கொண்டும், அவர் கொடுத்த புத்தியைக் கொண்டும், ஏதோ சில முயற்சிகள் செய்தோம். உங்கள் பக்ஷத்தில் நியாயம் இல்லாமலும் தெய்வானுக்கிரகம் இல்லாமலும் இருக்கிற பக்ஷத்தில் நமக்கு ஜெயமுண்டாகுமா ? ஆகையால் கடவுளே ஸ்தோத்திரத்துக்குப் பாத்திரராகியிருக்கிறார். அந்த ஸ்தோத்திரத்தை நான் பெற்றுக் கொண்டால் கடவுளுக்குரிய ஸ்தோத்திரத்தை நான் கவர்ந்து கொண்டதுபோல் ஆகுமல்லவா ? அன்றியும் எனக்குப் பலரும் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியானது என்னிடத்தில் ஆணவத்தையும் இறுமாப்பையும் ஆத்ம ஸ்தௌத்தியத்தையும் விளைவிக்குமென்று பயப்படுகிறேன். ஆகையால் எனக்குப் பிதா ஸ்தானமாகிய நீங்கள் கிருபைகூர்ந்து இனி என்னை ஒருவரும் புகழாதபடி செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்'' என்றார்கள். உடனே தேவராஜப் பிள்ளை என் தாயாரை நோக்கி ''அம்மா நீங்கள் சொல்லுகிறபடி எல்லாங் கடவுள் செயல்தான். அவர் அசையாமல் அணுவும் அசையாதென்பது நிச்சயமே. ஆனால் கடவுள் அநேக நன்மைகளை மனுஷர்களைக்கொண்டு செய்விக்கிறபடியால், அவர்களுக்கும் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவேண்டியது முக்கியம். ஆனால் அந்த ஸ்தோத்திரம் தங்களுக்கு அபிப்பிரியமாயிருக்கிறபடியால், இனிமேல் எங்களுடைய நன்றியறிதலை வாயினால் வெளிப்படுத்தாமல் மனதுக்குள்ளே வைத்துக்கொள்வோம்'' என்றார். அவர் என்ன சொல்லியும் இதர ஜனங்கள் கேளாமல் அநேக நாள் அளவும் அவர் வீட்டுக்கு வருகிறதும் என் தாயாரைப் பரோக்ஷமாயும் அபரோக்ஷமாயும் வாழ்த்துகிறதுமே மணியமாயிருந்தார்கள்.

கனகசபையின் கல்யாண விஷயத்தில் நேரிட்ட சகல விக்கினங்களும் நிவாரணம் ஆகிவிட்டதால் அந்த கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய சிருஷிகளெல்லாஞ் செய்து அதுவும் நிறைவேறிற்று. எப்படியெனில் ஊர் முழுதும் மகர தோரணங்கள் கட்டி, வாழை கமுகுகள் நாட்டிப் பந்தல் அலங்கரித்து, மணமகனையும் மணமகளையும் சுகந்த பனிநீரால் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, திவ்யமான வஸ்திராபரணங்கள் பூட்டி, ஸ்வர்ண மயமாயும் நவரத்தின கசிதமாயும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கல்யாண மண்டபத்தில், கோடி சூரியர்கள் தீபக் கோடிகள்

பிரகாசிக்க சமுத்திர கோஷம்போல் நானாபேத மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, மயிற் கூட்டங்கள் போல் நாட்டியப் பெண்கள் நடனஞ்செய்ய, குயிற் கூட்டங்கள் போற் பாடினிகள் சுபசோபனம் பாட, கோதானம் பூதானம் முதலிய மாதானங்களுடன் கனகசபையின் கலியாணம் நடந்தேறியது. நாங்கள் செய்யவேண்டிய சீர் வரிசைகளெல்லாம் ஏராளமாகச் செய்தோம்.

தேவராஜப் பிள்ளை கிருகத்தில் கனகசபையின் கலியாணத்துடன் இன்னும் மூன்று கலியாணங்கள் நடந்தன. அந்த நாலு கலியாணங்களும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் நடந்தபடியால் புரோகிதப் பிராமணர் நாலு மங்கிலியங்களையும் வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அபிமந்திரித்து ஆசீர்வதித்து மாப்பிள்ளைகள் கையில் கொடுக்க அவர்கள் வாங்கிப் பெண்கள் கழுத்தில் கட்டினார்கள். இந்தப் பிரகாரம் கனகசபை உள்பட மூன்று மாப்பிள்ளைகள் மங்கலியஞ் சூட்டினார்கள். ஒரு மாப்பிள்ளையினுடைய மங்கலியத்தைப் புரோகிதர் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு மறந்து போய் விட்டதால், அந்த மாப்பிள்ளை தாலி கட்டவில்லை. அதை அந்த மாப்பிள்ளையாவது பெண்ணாவது மற்றவர்களாவது கவனிக்கவில்லை. இரா முகூர்த்தம் ஆனதால் எல்லாக் காரியங்களுஞ் சரியாய் நடந்திருக்குமென்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். அன்றைக்கு நடக்க வேண்டிய கலியாணச் சடங்குகளெல்லாம் முடிந்து, புரோகிதர் வீட்டுக்குப் போனபிறகு ஒரு மங்கலியந் தன்னுடையது மடியிலிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்து அவர் உடனே திடுக்கிட்டு ''ஐயையோ இந்த விஷயம் விடிந்த உடனே கலியாணக்காரர்களுக்குந் தெரிந்தால் அவர்கள் என்னைச் சும்மாவிடமாட்டார்களே நான் என்ன செய்வேன் என்று அவர் ஆலோசித்துக் கடைசியாய்க் கலியாண வீட்டுக்குபோய்த் தாமும் படுத்திருந்து நடுச்சாமத்தில் எல்லாரும் உறங்குகிற சமயத்தில் அந்தத் தாலியைப் பெண் கழுத்தில் கட்டிவிடுகிறதென்று நிர்த்தாரணஞ் செய்துகொண்டார். அவர் வீட்டில் இராப்போஜனஞ் செய்தபிறகு புறப்பட்டு முகூர்த்த வீட்டுக்குப் போய்த் தாமும் ஒரு பக்கத்திலே படுத்துக் கொண்டார். அவர் அர்த்தசாமத்தில் நிச்சப்தமாக எழுந்து கலியாணப் பெண்கள் படுத்துத் தூங்குகிற அறைக்குள் நுழைந்து யாருடைய கழுத்தில் தாலியில்லாமல் வெறுங்கழுத்தாயிருக்கிறதென்று நிச்சயிக்கும் பொருட்டு எல்லாப் பெண்களுடைய கழுத்துக்களையும் ஒவ்வொன்றாகத் தடவிப்பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். அந்தப் பெண்களுடனே கூட விதந்துவாய் போன ஒரு பெண்ணும் படுத்துத் தூங்கினாள். அவள் கழுத்தில் தாலியில்லாமலிருந்ததால் அவள் தான் அந்தக் கலியாணப் பெண்ணென்று புரோகிதர் நிச்சயித்துக் கொண்டு அவளுடைய கழுத்தில் தாலியைக்கட்டி அமங்கலையைச் சுமங்கலையாக்கிவிட்டார். விடிந்த உடனே விதந்து கழுத்தில் தாலியிருப்பதையும் கலியாணப் பெண் கழுத்துத் தாலியில்லாமல் வெறுமையாயிருப்பதையும் எல்லோரும் பார்த்து ஆச்சரியம் அடைந்து, இது வெளியானால் வெட்கக்கேடு என்று நினைத்து சில பெண்கள் அந்த விதந்து கழுத்திலிருந்த தாலியை அவிழ்த்து மணப்பெண் கழுத்திலே கட்டிவிட்டார்கள். புரோகிதர் செய்த மாறுபாட்டை அவர் என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டபடியால் அந்த ரகசியம் எனக்கு மட்டுந் தெரியும்; வேறொருவருக்கும் தெரியாது. இந்த விஷயத்தில் எனக்கு இரண்டு சாஸ்திர சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது சாஸ்திரப்படிக்கும் தேசாசாரப்படிக்கும் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தாலி கட்டவேண்டியது அநிவாரியமானபடியால் அந்தப்படி தாலி கட்டப்படாத மேற்படி கலியாணம் செல்லுமா? செல்லாதா? அது செல்லாமலிருக்கிற பட்சத்தில் அநேக புத்திர பௌத்திரர்களைப் பெற்றுக்கொண்டு இப்போது க்ஷேமமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயையும் புருஷனையும் அவர்களுடைய சந்ததிகளையும் இனிமேல் என்ன செய்கிறது? இரண்டாவது அந்தப் புரோகிதர் விதந்து கழுத்தில் தாலிகட்டினபடியால் அது பிரமசமாஜத்தார் பிரசங்கித்துவருகிற புநர் விவாகம் ஆகுமா? இந்தக் கேள்விகளுக்குத் தர்மசாஸ்திர பண்டிதர்கள் தக்க விடை கூறுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

கனகசபையின் சுயம்வரம் முடிந்து சில நாள் சென்ற பின்பு, என் தந்தையாரும் மாமனாரும் ஊருக்குப்போக உத்தரவு கேட்டார்கள். உடனே தேவராஜப் பிள்ளை அவர்களைப் பார்த்து " ஐயா. நீங்கள் இங்கேயிருந்தது எங்களுக்குப் பெரிய அரணுங் கவசமும் போல் இருந்தது. உங்களுடைய பிரிவை நினைக்கும்போது, எனக்கு மனசு பகீரென்கிறது. அந்த விசாரணைக் கர்த்தர்கள் அநியாயத் தீர்மானஞ் செய்தகாலத்தில் நீங்களும் சுந்தரத்தண்ணி, யாரும் இவ்விடத்தில் இல்லாமலிருந்தால் எங்களுடைய கதி எப்படி முடிந்திருக்கும் ? நீங்கள் போனபிற்பாடு நாங்கள் காவல் இல்லாத நகரம் போலவும் இறகில்லாத பக்ஷிகள் போலவும் மனம் வருந்துவோம் " என்றார். உடனே என் தகப்பனார் அவரை நோக்கி "இனிமேல் கடவுள் உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வர ஒட்டார். நாங்கள் எங்கள் ஊரைவிட்டு வந்து வெகுநாள் ஆகிறபடியால் தாங்கள் கிருபைசெய்து உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும் " என்றார். உடனே கனகசபை எழுந்து என் தகப்பனார் பாதத்தில் விழுந்து " ஐயா நீங்கள் இங்கே விஜயஞ் செய்த பிற்பாடு நான் இரண்டு ஆண்டில் ஊட்டின குட்டிபோல எவ்வளவோ மனமகிழ்ச்சியாயிருந்தேன். இப்போது நீங்கள் எல்லாரும் ஒருமிக்கப்போய்விட்டால் நான் எப்படிச் சகிப்பேன் ? அண்ணனும் அண்ணியுமாவது இன்னுஞ் சில நாள் இவ்விடத்தில் இருக்கும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டும். ஒரு மாசத்துக்குள் நாங்கள் எல்லாருஞ் சத்தியபுரிக்கு வந்து உங்களைக் கண்டுகொள்ளுகிறோம் " என்றான். தேவராஜப் பிள்ளையும் அந்தப்படி வேண்டிக்கொண்டபடியால் அவர்களுடைய பிரார்த்தனையை நிராகரிக்க மாட்டாமல், நானும் ஞானாம்பாளும் இன்னும் ஒரு மாசம் வரைக்கும், ஆதியூரில் இருக்கும்படி நிரம்மியமாக உத்தரவு கொடுத்துவிட்டு, என் தாய் தகப்பனார் மாமனார் மாமியார் முதலானவர்கள் சத்தியபுரிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

32. இராக் கொள்ளைக்காரன் பகற்கொள்ளைக்காரர்களை வெளிப்படுத்தியது:

ஒரு நாள் இரவில் ஒரு தையற்காரன், அவனுடைய மேல் வேஷ்டியில் ஒரு ரூபாயை முடிந்து தோளிற்போட்டுக்கொண்டு, தெருவீதி வழியாகப் போனான். அதை நிலா வெளிச்சத்தில் ஒரு திருடன் கண்டு, அந்தத் தையற்காரனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். திருடன் தொடர்ந்து வருவதைத் தையற்காரன் கடைக்கண்ணாற்கண்டும் காணாதது போல் நடந்தான். திருடன் அரவஞ்செய்யாமற் கிட்டநெருங்கி அந்த முடிச்சைக் கத்தரிக்கோலினாற் கத்தரித்தான். உடனே தையற்காரன் திரும்பி அவன் கையிலிருந்த கத்திரியினால் திருடன் காதைக் கத்தரித்து விட்டான். அந்த உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் திருடன் கூ கூ கொலை கொலை என்றான் உடனே தையற்காரன் கூ கூ கொள்ளை கொள்ளை என்றான். பிறகு கள்ளன் தையற்காரனைப் பார்த்து "இந்தா உன் பணம்". என்று அவன் முன்பாக விட்டெறிந்தான். உடனே தையற்காரன் இந்தா உன்காது என்று விட்டெறிந்தான். பிறகு அந்தத் தையற்காரன் திருடனைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து தேவராஜப்பிள்ளை முன்பாக விட்டான். திருடன் தேவராஜப்பிள்ளை முன்பாகக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு சொல்லுகிறான்.

ஐயா நான் ஒரு பெரிய குடும்பி. எனக்கு ஒரு பெண்சாதியும் பல பிள்ளைகளும் அதிக விருத்தாப்பியமான தாய் தந்தைகளும், விதந்துவாய்ப்போன இரண்டு சகோதரிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பதற்கு என்னைத் தவிர வேறே நாதன் இல்லை. நான் தேகப் பிரயாசைப்பட்டு அவர்களை ஆதரித்து வந்தேன். இப்போது பஞ்சகாலமானதால் எனக்கு எங்கும் வேலை அகப்படவில்லை. யாசகங்கொடுப்பாரும் இல்லை ; நான் ஒருவன் மட்டும் பட்டினியாயிருந்தால் எப்படியாவது சகித்துக் கொள்வேன்; அதிவிருத்தர்களான என் தாய் தந்தையர்களும் சிறு பிள்ளைகளும்; மற்றவர்களும் பல நாள் பட்டினியாயிருப்பதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல், நான் இந்தத் திருட்டுத் தொழிலிற் பிரவேசித்தேன் ; ஆனால் பெண்டுகளிடத்திலும் பிள்ளைகளிடத்திலும் நல்லவர்களிடத்திலும் திருடுகிறதில்லையென்றும் ; லோபிகளிடத்திலும் பாவிகளிடத்திலும் மட்டுந் திருடுகிறதென்றும் நான் பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்போது நான் ஒரு ரூபா திருடினதற்காக என்னைத் தண்டிக்கப்போகிறீர்கள் ; நான் அந்தத் தையற்காரனிடத்தில் ஒரு ரூபா கடன் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு அதைக் கொடாமல் மோசஞ் செய்திருப்பேனானால் என்னைத் தண்டிப்பீர்களா ? பிரதி தினமும் ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம் பொன் கடன் வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கடனைக் கொடாமல் மாறுபாடு செய்கிறவர்களுக்குக் கணக்குண்டா ? இவர்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு அண்ணன்மார்கள் அல்லவா ? எங்களுடைய திருட்டுக்கும் அவர்களுடைய திருட்டுக்கும் பேதம் என்னவென்றால் நாங்கள் பொய்யும் புரட்டும் பேசாமல் எங்கள் கையில் அகப்பட்டதைக் கவர்ந்துகொள்கிறோம். அவர்கள் ஆயிரம் பொய் சொல்லிக் கடன் வாங்கிக் கொண்டு, பிறகு அதைக் கொடாமல் தக்க வைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, எத்தனையோ சூதுகளும் வாதுகளும் பொய்ச் சத்தியங்களுஞ் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய திருட்டில் பொய்யும் புரட்டும் நம்பிக்கைத் துரோகமும் குண பாதகமும் கலந்திருக்கின்றன. எங்களுடைய திருட்டில் அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் கலக்கவில்லை. ஒரு ரூபா திருடின என்னை, ஒரு மாசங் காவலிலிருக்கும்படி நீங்கள் தீர்மானித்தால் பெருங் கொள்ளைக்காரர்களாகிய அந்த குண பாதகர்களை யாவத் ஜீவபரியந்தந் தண்டிக்க வேண்டாமா ?

நான் திருட ஆரம்பித்ததற்கு என்னுடைய தரித்திரத்தைக் காரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா ? அப்படிப்பட்ட யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் அநேக அரசர்கள் அந்நிய ராஜாக்களுடன் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டு வழிகளிலிருக்கின்ற கோட்டை கொத்தளங்கள் மாளிகைகளையெல்லாம் இடித்து, கோடானுகோடி ஜனங்களை மாய்த்து அகப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் சர்வ கொள்ளை அடிக்கிறார்களே அந்த அரசர்களும் எங்களுடைய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா ? அலெக்ஸாண்டர் (Alexandar) முதலிய சில சுத்த வீரர்கள் தாங்கள் பிடித்த தேசங்களை மறுபடியும் கொடுத்துவிட்டதாக அவர்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புருஷர்களை யெல்லாங் கொலை செய்து, அவர்களுடைய மாட மாளிகைகளை யெல்லாம் இடித்து நாசஞ் செய்து, ஆஸ்திபாஸ்திகளை யெல்லாங் கொள்ளையிட்ட பிறகு, நிராதரவான கைம்பெண்சாதிகளும் சிறு பிள்ளைகளும் நிறைந்த தேசத்தை மறுபடியும் பழைய அரசனுக்குக் கொடுப்பதினால் என்ன பிரயோசனம் ? அப்படிக் கொடுப்பது, பெருமையாயிருக்குமானால் நானுந் திருடின ஒரு ரூபாயை மறுபடியும் அந்தத் தையற்காரன் முன்பாக எறிந்து விடவில்லையா ? அலெக்சாண்டர் முதலிய சுத்த வீரராக, நம் சத்துருக்களுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளை உபத்திரவஞ் செய்ததில்லையென்று சரித்திராசிரியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பெண்டுகளையும் பிள்ளைகளையும் திருடுகிறதில்லையென்று நானும் பிரதிக்ஞை செய்துகொள்ளவில்லையா ? ஒரு கொலை செய்தவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறீர்கள். அப்படியானால் லக்ஷாதி லக்ஷங் கொலைகளும் கொள்ளைகளுஞ் செய்கிற அந்த அரசர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட தண்டனை விதிக்க வேண்டும் ? பின்னும் ஜனங்கள் தாங்கக் கூடாத பல வரிகளைச் சுமத்திக் கொடுமை செய்கிற அரசர்களும் பெருங் கொள்ளைக்காரர்கள் தானே ? ஒரு கொடுங்கோல் மன்னன் அநியாய வரிகள் வாங்கினபடியால், ஒரு எளியவன் தனக்கு வரி கொடுக்க நிர்வாகமில்லையென்று அரசனுக்கு அறிவித்தான். அரசன் " நீ வரி கொடாவிட்டால் நம்முடைய தேசத்திலிருக்கக் கூடாது " என்றான். எளியவன் நான் எங்கே போவேன் ? என்று சொல்ல அரசன் சீரங்கப்பட்டணத்துக்கு போ என்றான். எளியவன் "சீரங்கப் பட்டணத்தை உம்முடைய அண்ணன் ஆளுகிறபடியால் நான் அங்கே போகமாட்டேன்" என்றான் அரசன் தஞ்சாவூருக்குப் போ என, எளியவன் " அங்கேயும் உம்முடைய சிற்றப்பன் ஆளுகிறானே" என்றான். அப்படியானால் நரகத்துக்குப் போ என்று அரசன் கோபத்தோடு சொல்ல "உம்முடைய தகப்பன், பாட்டன் முதலானவர்கள் நிலை பெற்றிருப்பதால் நான் அங்கேயும் போக மாட்டேன் " என்று எளியவன் மறுத்துவிட்டான் ; இப்படிப்பட்ட கொடுங்கோல் மன்னர்களைப் பார்க்கிலும் நாங்கள் பொல்லதவர்களா ?

நியாயாதிபதிகள் முதலிய அதிகாரிகள் பரிதானத்தை அபேக்ஷிக்காதபடி, அவர்களுக்குத் துரைத்தனத்தார் போதுமான சம்பளங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும், அந்த அதிகாரிகள் பிரதி வழக்கிலும் உபயவாதிகளிடத்திலும் கைலஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அதைச் சீரணிக்கும் பொருட்டு இரு பக்ஷத்தாருக்கும் சிறிது சாதகமும் சிறிது பாதகமும் பண்ணுகிறார்கள். ஒருவனுக்கு முழுவதுஞ் சாதகஞ் செய்யக்கூடாத பக்ஷத்தில் அவனிடத்தில் வாங்கின லஞ்சத்தைத் திருப்பிக் கொடாமல் இனிமேல் வரும் வழக்குக்கு அச்சாரமாக வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அன்றியும் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வருஷத்துக்கு வேண்டிய வஸ்திரங்களை வஸ்திர வியாபாரிகள் கொடுக்கிறார்கள்; தானிய தவசங்களைப் பூபாலர்கள் கொடுக்கிறாாகள்; அப்படியே உப்புமுதற் கற்பூரம் வரையில் உள்ள பல சரக்குகளையும் பல வியாபாரிகள் இலவசமாகக் கொடுக்கிறார்கள் நாங்கள் அமாவாசை யில் மட்டுந் திருடப்போகிறோம் அந்த அதிகாரிகள் அகாராத்திரங் கொள்ளையடிக்கிறபடியால் அவர்களுடைய கொள்ளைகளுக்கு எங்களுடைய கொள்ளைகள் உறைபோடக் காணுமா? நாங்கள திருடப்போன இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அந்த அதிகாரிகள் முன்பாக விசாரணைக்கு வரும்போது "குயவனுக்குப் பல நாள் வேலை தடியடிக்காரனுக்கு ஒரு நிமிஷ வேலை" என்பதுபோல் நாங்கள் வெகுகாலம் பிரயாசைப்பட்டுத் திருடிவைத்த பொருள்களை அவர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் தட்டிப் பறித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். திருடர்கள் இடத்திலும் திருடுகிற திருடர்கள் எப்படிப்பட்ட திருடர்களாயிருக்க வேண்டும்? சில புண்ணிய தீர்த்தங் களில் ஸ்நானஞ் செய்வதினால் தோஷ பரிகாரம் ஆவதாகச் சில சமயிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அதை நாம் திருஷ்டாந்த மாகக் கண்டதில்லை. இந்த அதிகாரிகளுக்கு யார் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் பெருங் குற்றவாளிகளாயிருந்தாலும் குற்ற நிவர்த்தி அடைகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடாதவர்கள் மாசற்றவர்களா யிருந்தாலும் குற்றவாளிகள்போல தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். சில அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் லஞ்சம் வாங்கினால் பெயர் கெட்டுப்போகுமென்று பயந்து, தங்கள் கிருகங்களில் நடக்கிற சுபா சுப முதலான விசேஷ தினங்களில் சகல பொருள்களையும் வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய கிருகங்களில் அடிக்கடி கலியாணங்களும் ருது சாந்திகளும் உப நயனங்களும் பிதுர் சிராத் தங்களும் வருகிற வழக்கம். ஒவ்வொரு அதிகாரியினுடைய குடும்பத்திலும் நூறு பெயர்களிருந்தால் எத்தனை சுபாசுபங்கள் நடக்குமோ, அத்தனை சுபாசுபங்கள் ஒவ்வொருத்தருடைய வீட்டிலும் நடக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் வருமானமேயன்றி வேறல்ல. அதிகாரியாயிருந்தாலும் யாராயிருந்தாலும், ஒவ்வொருத் தனுக்கு ஒரு தகப்பன் மட்டும் இருந்து இறந்து போயிருக்க வேண்டும். அப்படியிருக்க ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் தகப்பனுக்குப் பல சிராத்தங்கள் வருகிறது எவ்வளவு ஆச்சரியம்?

இரண்டு பூனைகளின் வியாச்சியத்தைக் குரங்கு எப்படி தீர்த்து விட்டதோ அப்படியே சில நியாயாதிபதிகள் தீர்த்துவிடு கிறார்கள். ஒரு பணியாரத்தைப் பிரித்துக்கொள்ளுகிற விஷயத்தில் இரண்டு பூனைகளுக்குள் விவாதம் நேரிட்டு அதைச் சமபாகமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கும்படி அந்தப் பூனைகள் ஒரு குரங்கை வேண்டிக் கொண்டன. அந்தக் குரங்கு அந்தப் பணியாரத்தை இரண்டாகப் பிட்டு ஒரு தராசில் வைத்து நிறுத்தது. ஒரு பக்கத்துத் தட்டுக் கனமாயிருந்தபடியால் அதைச் சமன் செய்வதற்காக அந்தத் தட்டிலிருந்த பணியாரத்தில் ஒரு துண்டைக் குரங்கு வாயினால் கவ்வி விழுங்கிவிட்டது. பிறகு மற்றொரு தட்டுக் கீழே இழுத்த படியால் அதிலும் ஒரு துண்டைக் குரங்கு வாயினாற் கவ்வித் தின்றுவிட்டது. இதைப் பார்த்த உடனே பூனைகளுக்குப் பயம் உண்டாகி ஐயா நீங்கள் நிறுத்தது போதும் நாங்கள் திருப்தி ஆகி விட்டோம். எங்களுடைய பாகங்களை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டன. உடனே குரங்கு பூனைகளைப் பார்த்து நீங்கள் திருப்தி அடைந்தாலும் நாம் திருப்தி அடைய வில்லை. இப்படிப்பட்ட சிக்கலான வியாச்சியத்தை ஆய்ந்தோய்ந்து

பாராமல் அவசரமாகத் தீர்மானிக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக் கொண்டு தராசைத் தூக்கி நிறுத்து நிறுத்துப் பக்ஷணத்தைத் துண்டு துண்டாகக் கடிந்துக் கடித்துப் பக்ஷிக்க ஆரம்பித்தது. பூனைகள் குரங்கை நோக்கி "ஓ நியாயாதிபதியே இனிமேல் நீங்கள் சிரமம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். சேஷமாயிருக்கிற பணியாரத்தையாவது எங்களுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்றன. உடனே குரங்கு "நான் பட்ட சிரமத்துக்குக் கூலி வேண்டாமா? சம்பளம் இல்லாமல் யாராவது உத்தியோகம் செய்வார்களா?" என்று சொல்லி மிச்சப் பணியாரத்தையும் பக்ஷித்துவிட்டது. அந்தக் குரங்கு செய்தது போல் விவாதப்படுகிற சொத்தைத் தாங்கள் அபகரித்துக்கொண்டு வழக்காளிக்கு ஒன்றுங் கொடாமல் துரத்திவிடுகிற நியாயாதிபதிகளும் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

கல்லுளிச் சித்தன் போனவழி காடுமேடெல்லாந் தவிடுபொடி என்பதுபோல் மாமிச பக்ஷிணிகளான சில பெரிய அதிகாரிகள் அவர்களுடைய அதிகார எல்லைக்குள் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் போகும்போது அக்கம்பக்கங்களில் உள்ள ஆடு மாடு முதலிய மிருகங்களும், கோழி கொக்கு முதலிய பக்ஷிகளும் ஆதமாய் விடுகின்றன. நூறு புலிகள் புறப்பட்டாலும், அத்தனை பிராணிகளை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பக்ஷியா. நவதானியங்களும், வைக்கோல் புல் விறகு முதலியவைகளும் பல கிராமங்களிலிருந்து சுமை சுமையாய் வருகின்றன. அந்தப் பெரிய அதிகாரிகளுக்கு உபயோகமான சாமான்கள் போக, மீந்தவைகளைச் சில்லறை அதிகாரிகளாகிய துர்த்தேவதைகள் பங்கிட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். பின்னும் அவர்களுக்காகப் பந்தல் அலங்கரிக்கவும், தோரணங்கள் கட்டவும், வாழை கமுகு தென்னை முதலிய விருக்ஷங்களெல்லாம் வெட்டப்படுகின்றன. அவர்களுடைய சாமான்களைக்கொண்டு போவதற்காக ஊரில் உள்ள சகல வண்டிகளும் பலவந்தமாய்ப் பிடிக்கப்படுகின்றன. மேற்சொல்லிய தானியம் முதலியவைகளின் கிரயமும், வண்டி வாடகையும் உடையவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றனவா அல்லவா வென்பது கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

பசுவுக்குப் புலியையும், கிளிக்குப் பூனையையுங் காவல் வைத்தது போல், ஜனங்களுக்குப் பாதுகாவலாகச் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அந்நியாயார்ஜிதங்கள் வாசாமகோசரமாயிருக்கின்றன. ஆனால் அவர்களுடைய செய்கைகளைத் திருடர்களாகிய நாங்கள் வெளிப்படுத்தினால் எங்களைப் போல நன்றி கெட்டவர்கள் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுடைய சகாயத்தால் நாங்கள் ஜீவிக்கிறோம் எங்களால் அவர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாங்களே துணை. எங்களுக்கு அவர்கள் துணை. எங்களுடைய அந்தரங்கங்களையெல்லாம் அவர்கள் அறிவார்கள்; அவர்களுடைய அந்தரங்கங்களையெல்லாம் நாங்கள் அறிவோம். எங்களுடைய ரகசியங்களை அவர்களும் வெளியிடார்கள்; அவர்களுடைய ரகசியங்களை நாங்களும் பிரசித்தஞ் செய்வோம். அவர்களுடைய கிருபை இல்லாவிட்டால் எங்களில் அநேகர் தூக்கு மரத்தில் மாண்டுபோயிருப்பார்கள். அநேகர் காவற்கூட வாசிகளாயிருப்பார்கள். நாங்கள் திருடுகிற சொத்தில் அவர்களுக்கும் ஒரு பங்கு கொடுக்கிறபடியால் அவர்கள் ஒரு நாளும் எங்களைக் காட்டிக்கொடார்கள். குற்றம் அற்றவர்களையும் தங்களுக்குக் கொடாதவர்களையும் அவர்கள் பிடிக்கிறதேயன்றி, எங்கள் சோலிக்கு வருகிறதில்லை. ஆகையால் அவர்களுடைய செய்கைகளை வெளிப்படுத்தாமல் ஆகாயத்தைப் படல்கொண்டு மறைப்பது போல் மறைத்துவிடுகிறேன்.

வஸ்திர வியாபாரிகளுடைய புரட்டுகள் சர்வலோகப் பிரசித்தமானதால், அவைகளை நான் விவரிக்க வேண்டுவதில்லை. அவர்களுடைய வஸ்திரங்களின் இழைகளை எண்ணினாலும் அவர்கள் செய்யும் குத்திரங்களை எண்ணுவது அசாத்தியம். அவர்கள பழைய ஆடையைப் புதிதாக்கி, வெள்ளையைக் கறுப்பாக்கி, கறுப்பைச் சிவப்பாக்கி இந்திர ஜாலவித்தை செய்கிறார்கள். நல்ல வஸ்திரத்தைக் காட்டி அதற்குத் தக்க விலை வாங்கிக் கொண்டு, மட்ட வஸ்திரத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு வஸ்திரத்தை வைத்துக்,

கொண்டு கோடிவஸ்திரம் என்கிறார்கள். ஒரு ரூபாய்க்கு வாங்கின துணியைப் பத்து ரூபாய்க்கு வாங்கினதாகப் பட்டோலை காட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய மோசத்துக்குப் பயந்து கொண்டே ஆடு, மாடு முதலிய மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிர்வஸ்திரமாயிருக்கின்றன. ஜைன விக்கிரகம் நிர்வாணமாயிருப்பதற்கும் சிவன் புலித்தோலையும் யானைத் தோலையும் தரித்துக்கொண்டதற்கும் அதுதான் காரணம்.

இரத்ந வியாபாரிகள் செய்யும் மாறுபாடுகள் அபாரம் அல்லவா? செங்கல்லை மாணிக்கமென்றும் வெண்கல்லை வயிரமென்றும், பசுங்கல்லை மரகதமென்றுஞ் சொல்லி அவர்கள் சகலரையும் ஏமாற்றவில்லையா? அந்தக் கற்களுக்கு மாற்று, உரை, நிறை இல்லாத படியால் கடல் மீனுக்கு துளையனிட்டதே சட்டம் என்பதுபோல, அந்த வியாபாரிகள் வாய்கொண்டமட்டும் விலை கூறி, எத்திப் பறிக்கவில்லையா? சில பொடிகளைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு கோடி பொடிகளென்று கோடி பொய்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கற்கள் பிரகாசியாவிட்டால், பாடவேளையில்லையென்கிறார்கள். அவைகள் ஸ்வயம் பிரகாசம் உள்ளவைகளாயிருந்தால் எந்த வேளையிலும் பிரகாசியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பல வியாபாரிகள் கூடி விலை மதிக்கும்போது, அவர்கள் சகலரும் அறிய வாயினாற் பேசிக் கொள்ளாமல் கைகளைத் துணிகளால் மறைத்துக்கொண்டு, கைகளாற் பேசுகிறார்கள். அன்றியும் அவர்கள் பேசுவது பரிபாஷையேயல்லாமல் சரியான பாஷையிற் பேசுகிறதில்லை. அந்தக் கற்கள் உலகத்தில் இல்லாமற் போனால் யாருக்கு என்ன நஷ்டஞ் சம்பவிக்கக்கூடும்? அந்தச் செங்கல், வெண்கல், பசுங்கல்லைப் பார்க்கிலும் வீடு கட்டுவதற்கு உதவுகிற செங்கல், வெண்கல், கருங்கல் உலகத்துக்கு முக்கியம் அல்லவா? நிருபயோகமான அந்த ரத்நக் கற்களுக்கு ஜனங்களுடைய அறியாமையினால் மகிமை உண்டாகிறதேயன்றி மற்றபடி அல்லவே.

தட்டார்களுடைய புரட்டுகளைச் சொல்ல எட்டாறு வாய்கள் இருந்தாலும்போதுமா? ஆயிரம்பேர் கண்ணை விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அத்தனை பெயர்களுடைய கண்களையுங் கட்டிவிட்டு அரைவராகனெடைப் பொன்னில் கால் வராகனெடைப் பொன்னைத் திருடிக்கொண்டு செம்பைக் கலந்து விடுகிறார்கள். இரும்பு முதலிய உலோகங்களைத் தங்கம் ஆக்குகிற வாதிகளிருப்பதாக உலகத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் இந்தத் தட்டார்களேயன்றி வேறொருவரையும் நாம் பிரத்தியமாகக் கண்டதில்லை. அவர்கள் திருடித் திருடி எவ்வளவு கைபழகியிருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் சொந்த உபயோகத்துக்காக நகை செய்தாலுங்கூட அதிலுஞ் சிறிது பொன்னைத் திருடிக் கொள்வார்கள். நாம் மலையளவு பொன் கொடுத்தாலும் அதைக் கடுகு அளவாக நிறுத்துக் காட்டுவார்கள். அவர்கள் கடுகு அளவு பொன் கொடுத்தாலும் அதை மலையளவாக நிறுத்துக் காட்டுவார்கள். அவர்கள் கையிலிருக்கிற பொன் ஆறுமாற்றாயிருந்தாலும் பத்து மாற்றாகக் காட்டுவார்கள். நம்முடைய கையிலிருக்கிற பொன் பத்துமாற்றாயிருந்தாலும் ஆறுமாற்றாக மாற்றுவார்கள். அவர்கள் கையிலிருக்கிற இரும்பையுந் தங்கமாக்கிக் கொடுப்பார்கள். நம்முடைய கையிலிருக்கிற தங்கத்தையும் இரும்பாக்கிக் கொடுப்பார்கள். ஆபரணஞ் செய்கிற விஷயத்தில் தட்டார்கள் செய்யும் கரவடங்களுக்குப் பயந்தே சிவன் சர்ப்பாபரணந் தரித்துக் கொண்டதாக ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஓடாக வொட்டியுங் காற்கொன்னின் மாப்பொன்னுபாயமதாத்
தட்டா திரான்பணி செய்யா திரான் செம்பொன் மேருவினைக்
கட்டாகக் கட்டிக் கடுகள வாநிறைகாட்டவல்ல
தட்டானுக் கஞ்சியல் லோ அணிந் தான்சிவன் சர்ப்பத்தையே.

தட்டார்கள் எட்டு நாளையில் ஒரு நகை செய்து கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டால், எட்டு வருஷத்திலுங் கொடார்கள். அவர்கள் சொல்லுஞ் சாக்குகளும் போக்குகளும் ஜாலங்களுந் தெரியும் பொருட்டுப் பூர்விக சங்கராசாரியார் காலத்தில் நடந்த ஒரு விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். சகல சாஸ்திரங்களிலும் வித்தைகளிலும் தொழில்களிலும் நிபுணரான, அந்தச் சங்கராசாரியார் பல தொழிலாளிகளும் வந்து தம்மைப் பார்க்கும்படி விளம்பரஞ் செய்தார். அந்தப் பிரகாரம் பலரும் வந்து அவரைப் பரீக்ஷித்ததுமன்றித் தட்டாரும் அவரைச் சோதிக்க வந்தார்கள். அவர் தட்டார்களைப் பார்த்து, எட்டு நாளைக்குப் பிறகு வரும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அவர்கள் அந்தப்படி வந்தார்கள். நாலு நாளைக்குப் பிறகுவரும்படி உத்தரவு செய்தார். அவர்கள் அந்தப்பிரகாரமும் வந்தார்கள். இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு வரும்படி உத்தரவு செய்து, அவர்கள் அந்தப்படிக்கும் வந்து அலைந்தார்கள். பிறகு நாளைக்கு வாருங்கள் நாளைக்கு வாருங்கள் என்று அநேக மாசக் காலம் அவர்களை அலைக்கழித்தார். இந்தப் பிரகாரம் இழுத்துவிடுவது கம்மாளர்களுடைய வழக்கமானதால் அவர்கள் சங்கராசாரியாரைப் பார்த்து "ஸ்வாமி எங்களுடைய வித்தை உங்களுக்குப் பூர்ணமாய் வந்துவிட்டது. இனிமேல் உங்களைப் பரீக்ஷிக்க வேண்டுவதில்லை" என்று சொல்லி யோக்கியதாப் பத்திரிகை கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். வஸ்திர வியாபாரமும் ரத்ந வியாபாரமும் தட்டார் தொழிலும் உலகத்தில் நடப்பது ஸ்திரீகள் பொருட்டாகவேயல்லாமல் மற்றபடி அல்ல. உலகத்தில ஸ்திரீகள் இல்லாமலிருந்தால் அந்த வியாபாரிகளுடைய தொழில் நடக்குமா? அந்த வியாபாரிகள் இல்லாமற் போனால் ஸ்திரீகளுடைய ஜபம் நடக்குமா?

அரசர்கள் தேசங்களைத் திருடுகிறதுபோலப் பெரிய மிராசுதாரர்கள் தங்களுக்கு அடுத்த சின்ன மிராசுதாரர்களுடைய நிலங்களைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருடிச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்களே இந்த ஸ்தாவத் திருட்டைப் பார்க்கிலும் எங்களுடைய ஜங்கமத் திருட்டு மீசரமா?

நான் இதுவரையில் மனுஷர்களுடைய சொத்தைத் திருடுகிற திருடர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். தெய்வ சொத்தைத் திருடுகிற எத்தனையோ திருடர்கள் பெயர்கள் இருக்கிறார்கள். தேவாலயம், தர்மசத்திரம் முதலியவைகளின் விசாரணைக் கர்த்தர்களும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் தினந்தோறும் அடிக்கிற கொள்ளைகள் எண்ணித் தொலையுமா? ஏட்டில் அடங்குமா? இப்படியாக உலகத்தில் எண்ணிக்கையில்லாத பகற்கொள்ளைக் காரர்களிருக்க அவர்களையெல்லாந் தண்டிக்காமல் விட்டுவிட்டுத் தரித்திரத்தின் கொடுமையினால் திருடப் புகுந்த என்மேலே தாங்கள் குற்றம் பார்ப்பது தருமமா? என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே தேவராஜ பிள்ளை அந்தத் திருடனுடைய குடும்ப ஸ்திதியைப் பற்றியும், அவனுடைய யோக்கியதையைப் பற்றியும் பல பெயர்களை விசாரித்தார். அவனுடைய குடும்ப விஷயத்தைப் பற்றி அவன் சொன்னதெல்லாம் ஸத்யவமென்றும் தெரிந்துகொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: "நீ குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால் உன்னைத் தண்டிக்காமல் விடுவது நியாயப் பிரமாணத்துக்குச் சரியாயிராது. ஆயினும் நீ செய்த குற்றத்தின் பளுவைக் குறைக்கும்படியான சில சாதகங்கள் உன் பக்ஷத்தில் இருக்கிறபடியால் ஒருமாசம் மட்டும் நீ வெறுங் காவலிலிருக்கும்படி அற்பமாகத் தீர்மானிக்கிறோம். பலநாளைத் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான் என்கிற பழமொழிப்படி நீ சொன்ன பகற்கொள்ளைக்காரர்கள் ஒரு நாள் அகப்பட்டுத் தண்டிக்கப்படுவார்கள். அவர்களுடைய தண்டனை உன்னுடைய தண்டனையைப்போல அற்பமாயிராது" என்றார். அந்தத் திருடன் காவற்கூடத்திலிருந்து விடுதலையான உடனே தேவராஜபிள்ளை, அவனுக்கு ஒரு கிராமச்சேவகஞ் செய்து கொடுத்து அவன் பிரமாணிக்கமாய் வேலை பார்த்து வருகிறான். அந்தத் திருடனுக்கு முடிவில் நல்லகதி வாய்த்ததுபோல், அவன் சொன்ன பகற்கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் முடிவில் நல்லகதி வாய்க்குமா என்பது சந்தேகாஸ்பதமாயிருக்கிறது.

நூறைச் செய்திகள்

1—10—1991 முதல் 31—12—1991 வரை

மதுரை :

1. 1982-ல் இவ்வலுவலகம் துவக்கப்பட்டபோது, பெறப்பட்ட அலுவலகங்களின் பட்டியலின்படி 161 அலுவலகங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு ஆவண மாற்றம் செய்யும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. இத்துடன் தற்பொழுது 1991ஆம் ஆண்டு மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட அலுவலகங்களின் பட்டியல்படி மேலும் கூடுதலாக 134 அலுவலகங்களுக்கு ஆவண மாற்றம் தொடர்பாக கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன.

2. மதுரை - இராமநாதபுரம் திருச்சபையின் வரலாறு மற்றும் சமய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த புத்தகங்கள் பார்வையிடப்பட்டு அவற்றில் இக்காப்பகத்தால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய புத்தகங்களின் பட்டியல் திருச்சபை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு, அப்புத்தகங்களை இலவசமாக வழங்கும்படி கோரப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள் தொடர்பாக நேரில் நினைவூட்டப்பட்டு வருகிறது.

3. சிங்கம்பட்டி சமஸ்தானத்தில் உள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்களைப் பார்வையிட்டு தேவையான விவரங்களை சேகரிக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.

4. பசும்பொன் தேவர் திருமகன் மாவட்டத்திலுள்ள கோட்டையூர் திரு. ரோஜா முத்தையா அவர்கள் பராமரித்துவரும் நூலகம் பார்வையிடப்பட்டது. இந்த நூலகத்தில் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு பெரிதும் பயன்படும் வகையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சம்மந்தப்பட்ட புத்தகங்கள் 1920ஆம் ஆண்டு முதல் உள்ளதாக அறியப்பட்டது. அவற்றை மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவிற்கு இலவசமாக அளித்து உதவுமாறு திரு. ரோஜா முத்தையா அவர்கள் நேரில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். இது சம்மந்தமாக ஓர் விவர அறிக்கையும் தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

5. இந்த காலாண்டில் ஆவண மாற்றம் தொடர்பாக 10 எண்ணிக்கை அலுவலகங்கள் நேரில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டன. 10 அலுவலகங்களிலிருந்து 680 எண்ணிக்கை நி.மு. ஆவணங்கள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன.

6. இக்காப்பகத்தில் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஆவணங்களின் வரலாறு மற்றும் நிர்வாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றிற்கு மட்டும் பொது விவர அட்டவணைகள் தயாரிப்பதற்காகவும் இதர பாதுகாக்கத் தேவையற்றவற்றைக் கண்டறிந்து அவற்றை சம்பந்தப்பட்ட அலுவலகங்களுக்குத் திருப்பி அனுப்புவதற்காகவும் ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இதன்படி இக்காலாண்டில் சுமார் 1,290 எண்ணிக்கை ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டன.

7. பின்குறிப்பிடப்படும் அலுவலகங்களின் நி.மு. ஆவணங்களுக்குப் பொருள் விவர அட்டவணையின் சுத்த நகல்கள் தயாரிக்கும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

(1) மதுரை மண்டல வனப்பாதுகாவலர் அலுவலகம் (1931 முதல் 1960 வரை).

(2) தொழிலாளர் நலத்துறை, துணை ஆணையா அலுவலகம், மதுரை (1943 முதல் 1959 வரை).

(3) உத்தமபாளையம் வட்டாட்சியர் அலுவலகம் (1914 முதல் 1958 வரை).

(4) பெரியகுளம், வட்டாட்சியர் அலுவலகத்தில் 1901, முதல் 1959 வரையிலான காலத்திற்குரிய நி.மு. ஆவணங்களின் பொருள் விவர அட்டவணையின் சுத்த நகல்கள் தயாரிக்கும் பணி துவக்கப்பட்டது.

8. ஆவணங்கள் செப்பனிடும் பணி :

இக்காலாண்டில் மொத்தம் 2,875 தாட்கள் செப்பனிடப்பட்டன.

9. புத்தகங்கள் மற்றும் ஆவணங்கள் கட்டும் பணி :

இக்காலாண்டில் கட்டப்பட்ட தொகுதிகள் மொத்தம் 87 எண்ணிக்கை. இக்காலாண்டில் தைக்கப்பட்ட ஆவணங்கள மொத்தம் 360 எண்ணிக்கை.

கோயம்புத்தூர்:

வரிசை எண் மற்றும் அலுவலகங்களின் பெயர். (1)		பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. (2)
1	உதவி செயற்பொறியாளர், வேளாண்மைப் பொறியியல் துறை இயந்திரம், கோவை. ..	28
2	ஆணையாளர், கோவை மாநகராட்சி, கோவை ..	2,806
3	ஆணையர், நகராட்சி அலுவலகம், உடுமலைப் பேட்டை, கோவை மாவட்டம். ..	1,526
4	சார் ஆட்சியர், திருப்பூர்	772
5	தொழிலாளர் துறை துணை ஆணையர், தொழி லாளர் துறை, கோவை. ..	72
6	வட்டாட்சியர், திருப்பூர்	(சுமார்) 1,302
7	வருவாய் கோட்டாட்சியர், கோவை	339
8	உதவிக் கல்வி அலுவலர், பொள்ளாச்சி (புத்தகங்கள் 500)	..

மொத்தம் ; பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை 6,845
புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை. 500 புத்தகங்கள்

திருச்சி:

இம்மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்தில் இதுவரை 77,135 எண்ணிக்கை கொண்ட நிலைமுடிவு ஆவணங்கள் மற்றும் 1,773 எண்ணிக்கை கொண்ட புத்தகங்களும் பெறப்பட்டுள்ளன. பெறப்பட்ட ஆவணங்களுக்கு பொருளடக்க அட்டவணை தயாரிக்கும் பணி செய்யப்படுகிறது. இந்தக் காலாண்டில், 1329 தாட்கள் செப்பனிடப்பட்டுள்ளன. 30 புத்தகங்கள் கட்டமைப்பு செய்தும், 841 நிலை முடிவு ஆவணங்கள் சீர் செய்து தைக்கப்பட்டுள்ளன.

தனியார் ஆவணங்களை சேகரிப்பது குறித்து சுதந்திரப் போராட்ட தியாகி திரு. எஸ். எஸ். ஆர். முத்து குமாரசாமி என்பவரிடமிருந்து, முன்னாள் ஜனாதிபதி, திரு. வி. வி. கிரி அவர்களின் கடித நகலும், திரு. ஆர் கோவிந்தராசக வன்னியர் அவர்களிடமிருந்து, முன்னாள் பாரதப் பிரதமர் திருமதி இந்திர காந்தி அவர்களுடன் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டதற்குரிய ஒப்புகை கடிதத்தின் நகலும், திரு. ஓ. வி. அளகேசன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட, '' எனது முதல் சிறைவாசம் '' என்ற புத்தகம் பெறப்பட்டிருக்கின்றன.

27--12--91-ம் தேதியில் திருச்சி மாவட்ட ஆவணக்காப்பக அலுவலகத்தில் நடைபெற்ற திருச்சி வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழு கூட்டம் தமிழ் நாடு ஆவணக்காப்பக ஆணையர் அவர்களை தலைவராகக் கொண்டு நடைபெற்றது. கல்லூரி பேராசிரியர்கள் மற்றும் அரசு அலுவலர்களும் இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்

கடலூர்:

இம்மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் இந்தக் காலாண்டில், 1,760 எண்ணிக்கை கொண்ட ஆவணங்கள் பெறப்பட்டிருக்கின்றன. 3004 தாட்கள் செப்பனிடப்பட்டிருக்கின்றன. 157 புத்தகங்கள் மற்றும் 1775 நீ, மு, ஆவணங்களுக்கு மேலுறைகள் வைத்து தைக்கப்பட்டுள்ளன. 900 எண்ணிக்கை கொண்ட ஆவணங்களுக்கு பொருளடக்க அட்டவணை எழுதப்பட்டுள்ளன.

சேலம்.:

சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள கோட்டாட்சியர், நாமக்கல்; வட்டாட்சியர், நாமக்கல்; உதவி ஆணையர், வணிகவரி, சேலம்; மாவட்ட ஆட்சியர், சேலம்; கோட்டாட்சியர், சங்ககிரி; மாவட்ட கருவூலம் ஆகிய அலுவலகங்களில் இருந்து 2,129 எண்ணிக்கை நிலை முடிவுகள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன. மாவட்ட ஆட்சியர், சேலம் அலுவலகத்தின், 1935 மற்றும் 1936-ஆம் ஆண்டுகளின் ஆவணங்களின் பொருளடக்க அட்டவணைகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, மேற்படி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் அட்டவணைகள் எழுதப்பட்டன.

சேலம் பாப்பாரப்பட்டியில் வசித்துவரும் திரு. மணி திருநாவுக்கரசு அவர்கள வசம் இருந்து, சுதந்திரப் போராட்ட வீரரும், தியாகியுமான சுப்பிரமணிய சிவா அவர்கள் எழுதிய கடித நகல்கள சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசினர் கிளை அச்சகம் சென்னை-112